VENDETTA LUI UCIGA-L TOACA

Citeşte româneşte!

Susţine autorii români prin cumpărarea cărţilor lor şi promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

Colecţia Science-Fiction

Ovidiu Vitan
VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VITAN, OVIDIU
VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA / Ovidiu Vitan – Bucureşti: Pavcon, 2016
ISBN 978-606-94222-2-9

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-94222-2-9

OVIDIU VITAN

VENDETTA LUI UC1GĂ-L TOACA

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2016

în *Colecţia Science-Fiction* au apărut:

1 – Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel

2 – Secretul emisferei, de Traian Bădulescu

3 – Nerecurgerea la Forţă şi la ameninţarea cu Forţa, de Ovidiu Vitan

4 – Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel

DOSARELE X-MAS

„N-am fost în viata mea la New York”, tastă Klaus cu năduf. Avea nouă ani şi o indignare cât el de mare. „Tatăl meu se duce acolo în fiecare an, dar pe mine nu mă ia niciodată. Susţine absurda idee c-aş fi prea mic!” „Şi la mine e la fel”, îi răspunse corespondenta sa din Europa, care avea zece ani, o mutriţă afurisită şi o minte sclipitoare. „Dar anul acesta am de gând să văd Bucureştiul fără să-i mai cer voie tatălui meu. De pildă, mă voi ascunde în containerul de marfă. Conform unui studiu, comis-voiajorii dezvoltă un soi de blocaj psihic faţă de mărfurile pe care le tot plimbă de colo-colo, aşa că nu m-ar mira chiar să mă prezinte drept aspirator!”

Ciudat, îşi spuse Klaus după ce încheie dialogul, privind pe geam către oraşul ale cărui lumini sclipeau sub el. Exact la o evadare mă gândisem şi eu. Oare de ce nu m-or lăsa ai mei să vizitez New York-ul?

...în aceeaşi după-amiază, cobora singur pe străzile metropolei. Aşteptase ca tatăl său să plece către Los An- geles, apoi venise aici, în New York-ul la care visase întotdeauna. Dar ceea ce îl frapă încă de la bun început se

dovedi a fi faptul că nu era nimeni pe stradă. Viaţa se desfăşura, probabil, în interiorul clădirilor acoperite cu reclame luminoase – dar afară, în aer liber, nu era nimeni. Deschise uşa primului magazin întâlnit în cale şi intră – nici aici nu era nimeni. Să fi nimerit în timpul pauzei de masă?

Ieşi destul de intrigat şi intră într-un cinematograf, unde rula un film. în sală era întuneric, iar dinozaurii de pe ecran făceau un scandal monstru. Ceva nu era însă în regulă şi, când ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, descoperi că *în sală nu era nici ţipenie de om.* îl luă cu fiori reci pe şira spinării. Ieşi în fugă şi cercetă două supermaga- zine, şase apartamente şi un post de poliţie – şi nicăieri nu găsi pe nimeni! Becurile şi lifturile funcţionau, calculatoarele afişau promptul, iar semafoarele dirijau circulaţia – dar New York-ul era un oraş complet pustiu, înspăimântat de-a binelea, o rupse la fugă către covor. Pe drum însă, rămase stană de piatră. Dintr-o reclamă uriaşă, tatăl său îi zâmbea, întinzându-i o cutie de cola. Era îmbrăcat în costumul roşu de comis-voiajor, avea containerul în spate, burduşit cu marfă, iar ace de zăpadă îi sclipeau în barba lungă şi albă. *„Dacă Santa Claus bea cola, tu de ce n-ai bea?”,* suna textul reclamei.

Klaus nu-şi aminti când ajunsese la covorul fermecat, sărise pe el şi îşi luase zborul spre casă.

...”Am o veste senzaţională”, îi tastă el prietenei sale, „în New York nu mai trăieşte nimeni! în fiecare an, de

Crăciun, tata face degeaba drumul ăla, cu sacul în spate, călare pe mobil. Nu pricep şi pace de ce îmi bagă în cap, încă de când eram mic, că într-o zi o să-i iau locul, pentru a le livra marfa oamenilor, o dată pe an. Bănuiesc că m-a minţit de la bun început, ştia clar că în oraş nu mai este nimeni. Şi totuşi, am văzut acolo o reclamă cu tatăl meu. Pe el îl cheamă Claus Santa, iar pe mine Klaus Santa, dar acolo era scris invers, Santa Claus. Nu mai înţeleg nimic. Pentru cine e reclama, dacă oameni nu sunt?!"

„Se vede că eşti cu un an mai mic decât mine", îi răspunse micuţa domnişoară Crăciun, care era obraznică în mod natural. „Explicaţia îmi apare simplă. Părinţii noştri ne pregătesc să devenim următoarea generaţie de Moşi Crăciun – *şi nu vor ca noi să ştim că oamenii nu există!* În fiecare an, la 24 decembrie, tatăl meu părăseşte Kogaionul pentru a împărţi, în oraşe, cadouri de Crăciun. Se pare însă că există o conspiraţie a tăcerii – noi, copiii, nu trebuie să aflăm că darurile de Crăciun reprezintă doar o tradiţie frumoasă şi nimic altceva. Am mai făcut şi eu nişte investigaţii. Oamenii au existat, se pare, în alte vremuri. De ce au dispărut, nu ştiu. Poate că domnul Crăciun şi domnul Santa le-au pus grenade în ciorapii agăţaţi de şemineu!"

...Klaus Santa, ameţit, cobora scările palatului dintre gheţari, făcându-şi loc printre elfii vioi; îl auzise pe tatăl său sosind cu vehiculul său zburător (model performant, de 9 RP, mai bun decât cel de 6 RP al domnului Crăciun).

Tatăl lui Klaus îşi dădu jos din mobil burta mare şi barba ca de nea.

— Ho, ho, ho, fiule..., începu el, dar se opri când văzu expresia întunecată a micuţului Klaus Santa.

— Am aflat, tată, spuse acesta direct. Acum ştiu – oamenii nu există!

Peter Pan şi cei şapte pitici, care tocmai treceau întâmplător prin zonă, îl auziră pe Klaus şi se opriră, ascultând atenţi.

— îmi pare rău, fiule, spuse Santa Claus şi-l luă pe genunchi pe fiul său. Vine un moment când visele copilăriei se spulberă, când afli că lumea e mult mai urâtă decât părea. Dacă ai aflat secretul lui Moş Crăciun, se poate considera că nu mai eşti un copil, ci ai început să devii adult.

Dick Sand şi micuţul Gabe Singer se alăturară şi ei grupului de copii adunaţi în jurul lui Santa Claus.

— De ce au murit oamenii?

— Odinioară era altfel, oftă Santa Claus. Oamenii existau cu adevărat, iar noi trăiam numai în imaginaţia lor. La un moment dat însă, din păcate, s-au autodistrus. De ce şi cum, nu ştiu, chiar nu ştiu. Din fericire însă, *visele lor nu au murit. Visele lor suntem chiar noi.* Eu, tu, prietenii tăi Puck şi Luke Skywalker, Făt-Frumos şi chiar domnii Lonnrot sau Karamazov, vecinii noştri de vizavi. Noi suntem reali acum şi trebuie să ducem mai departe moştenirea oamenilor.

„...moştenirea oamenilor. Exact aşa mi-a spus tatăl meu!”, încheie Klaus de tastat. „Prostutule. Nu-ţi dai seama că te-a minţit? De ce ţi-a pomenit de Luke şi Puck, dar i-a omis pe dragoni, alieni, lupul Fenrir, Bau-Bau, Mr. Hyde?!” „De ce?!” „Deoarece ţi-a ascuns exact miezul problemei, tăntălău yankeu”, îi scrise fetiţa de peste mări şi ţări, căreia tocmai îi funcţiona mintea din plin, descoperind pe măsură ce raţiona. „Ştii de ce au dispărut oamenii?” „De ce?” repetă Klaus încordat. „S-au autodistrus, într-adevăr. Dar ştii cum? Din cauza propriei lor minţi, din cauza propriei imaginaţii. *Din cauza noastră. Noi i-arn exterminat!* Poate nu tatăl meu, nu al tău, nu Pere Noel sau Saint Niklaas; dar sigur da armata de zombi, de Normam Bates, extratereştri, blobi, Corii, strigoi, Leviathani şi balauri.”

„Dar e absurd! Noi sau balaurii nu existam decât în imaginaţia lor!” „Exact. *Imaginaţia lor i-a distrus!* Uite, de ce crezi că au dispărut dinozaurii?” „De ce?!” repetă exasperat Klaus, ameţit de viteza cu care literele tastate de fată apăreau pe monitorul de cleştar. „Pentru că dinozaurii erau tălâmbi, inferiori, nu aveau imaginaţie. *Practic, în minţile lor strâmte noi eram în curs de dispariţie!* Ca să ne salvăm, i-am exterminat cumva; apoi a apărut omul, care ne-a convenit de minune. Imaginaţia sa debordantă închipuia monştri sângeroşi numai privind din gura peşterii afară, în întuneric, *unde nu era absolut nimic!* înţelegi? Chiar ei ne-au furnizat armele împotriva lor! Vasilisci,

vampiri, Ixtli, zmei, Fiara din Gevaudan... O parte dintre noi existam deja atunci când au apărut oamenii. Desigur, oamenii au crezut că noi toţi suntem creaţia lor. Se pare, de altfel, că au trăit şi oameni care au întrezărit adevărul. Sunt convinsă că ai auzit basmele cu Jung, de pildă, nu?...” „Bine, şi atunci de ce să-i fi exterminat?!”... Dar limbariţa fetiţei secă brusc în acel punct: „Stai că tocmai m-a strigat tati, are treabă cu mine, brb!”

Klaus se duse glonţ la tatăl său, îi expuse rapid problema şi-l somă să recunoască de ce i-au exterminat pe oameni.

— Mă tem că eşti destul de mare ca să înţelegi, oftă din nou Santa Claus. Vezi tu, noi, cei născuţi din mintea oamenilor, ne împărţim în două categorii: cei blânzi, ca mine sau zânele, şi cei răi, ca dragonii. Omul a fost întotdeauna fecund în materie de monştri şi fiinţe fantastice. Apoi însă, la un moment dat, a început să ne nege. A început să spună că nu existăm. Ei îşi învăţau copiii că noi nu existăm. Că nu există monştrii de sub pat, nu există fantomele, nu există nici măcar Moş Crăciun!

— înţeleg că nu voiau să existe monştri... Dar ce aveau cu Moş Crăciun?!

— Ce aveau cu Moş Crăciun? Dar ce aveau cu elfii? Ce aveau cu îngerii?...

„Rasism ontologic, cum ar spune domnişoara Crăciun”, zâmbi pentru sine Klaus.

— Aşa că într-un an, sătui de necredinţa lor, am vorbit cu Moş Crăciun, Pere Ndel, Sinterklaas, Tomte, Bozicek şi toţi ceilalţi şi, pur şi simplu, *nu am mai dus cadourile.*

— Şi oamenii s-au supărat? întrebă Klaus puţin amuzat.

— Supărarea a fost cea mai mică problemă a lor, spuse lugubru Santa Claus. Când au văzut că nu mai ducem cadouri copiilor, monştrii au crezut că nu ne mai pasă de oameni. Şi... *au atacat.* Oamenii nu s-au putut apăra: ei aveau arme pentru oameni. în mai puţin de o zi, omenirea a dispărut. Unul dintre ultimii oameni, rănit mortal de un Predator, mi-a şoptit, înainte să piară: „Până acum mi-a părut rău mereu că n-am avut mai mulţi bani în viaţă sau o maşină grozavă... Acum, însă, îmi pare rău că nu am crezut mai mult în Moş Crăciun!”.

Claus şi Klaus Santa tăcură multă vreme, privind către orizontul în amurg...

MIKROBIOKRATOS

în fiecare dimineaţă, indiferent de anotimp, Union Square se umplea de grupuri de bărbaţi nebărbieriţi, prost îmbrăcaţi şi, în general, dispuşi să facă orice pentru câţiva dolari. în jur de ora şase începeau să apară camioane sau dubiţe din care coborau ţipi bine hrăniţi şi atent îmbrăcaţi, ce alegeau mici grupuri de şomeri pentru a le oferi câte o slujbă de o zi sau două, în schimbul unor sume modeste. în general, prestaţiile acestor nefericiţi vizau activităţi epuizante sau desfăşurate în condiţii execrabile; nu o dată, oamenii granguriilor din oraş recrutau câte doi-trei bărbaţi mai impunători pentru a călca în picioare vreun rival sau pentru a convinge vreun datornic să-şi plătească „tributul”.

Zilierii erau cam întotdeauna aceiaşi, motiv pentru care se cunoşteau între ei destul de bine. Gary McLeid, de exemplu, venea în Union Square de aproape un an, zi de zi, rămânând rar fără slujbă. Mic de statură, dar foarte solid, un conglomerat de muşchi oţeliţi, îndeplinise cele mai ingrate sarcini – de la sortat metale din gunoaie, la cărat moloz pe şantier, de la curăţat closete prin orăşelele

învecinate, la aratul câmpului pe ploaie şi grindină, iar nu o dată acceptase chiar şi însărcinări din partea celor din „gang”. Şomerii îl respectau datorită forţei sale, spu- nându-i McLeid Debarasorul.

— Hei, McLeid, ce-ai mai făcut ieri? îl mai întreba câte unul.

— Fleacuri, Johnny! Am poftit respectuos vreo trei domni gălăgioşi să iasă din bordelul lui Sam şi, ca să vadă câtă grijă le port, până-n stradă nici n-au atins podeaua...

Ultima zi norocoasă fusese în urmă cu o săptămână. Thunder Robson, cel ce organiza meciuri de box, îi oferise 200 de dolari pentru a se lăsa snopit în bătaie în faţa unui imbecil pe care l-ar fi doborât, altfel, fără prea multă bătaie de cap. Oricum, banii erau bani şi timp de cinci zile McLeid nu mai dăduse prin Union Square. Ieri apăruse din nou, dar vânătaia de sub ochiul drept nu-l avantajase în faţa celor ce căutau braţe de muncă. Işi băuse şi ultimii bani, iar astăzi aştepta cu nerăbdare maşina Italianului, cel care, vorba băieţilor, avea scris pe frunte „închisoare”, iar pe mână „biştari”.

— Pariez pe un dolar că Italianul nu vine azi, îi spuse Milovici, un lungan deşirat, cu faţa boţită după beţia din noaptea precedentă.

— Ce-ti veni? – mormăi McLeid. »

— Ieri am trecut pe lângă barul lui şi am văzut patru maşini de la secţia a 11-a, care nu cred că veniseră acolo să-şi umfle cauciucurile!

— La naiba, blestemă McLeid printre dinţi şi scoase o ţigară din pachet.

— Hei, Mii, ai un foc?

- Îhî!

McLeid tocmai se apleca să-şi aprindă ţigara, când se auzi strigat. Ezită o clipă, apoi o aprinse totuşi şi-l privi pe lungan în ochi. Milovici se încruntă abia perceptibil.

— Rowley, şuieră el, fără să-şi mişte buzele.

— *Shit,* zise calm McLeid şi se întoarse. Sergentul Matt Rowley, de la secţia a 11-a, îi făcu semn să se apropie. McLeid păşi alene, cu mâinile în buzunarele scurtei de piele. Ajuns lângă masivul poliţist, se opri, cu ţigara atârnându-i între buze.

— Cum o mai duci, McLeid?

— Nu mai prost decât de obicei.

— Nu cumva mai rău?

McLeid oftă şi trase din ţigară.

— Să fim serioşi, *sarge.* Nu-mi spune că ţi-ai pierdut somnul din cauza mea!?

— Nu fi prost, McLeid! Ascultă-mă: ieri l-au ridicat pe Italian...

— Pe cine? făcu McLeid senin.

— Pe Italian, făcu Rowley apăsat. Lasă figurile astea de prost gust, Debarasorule. Aş putea accepta că n-o cunoşti pe mă-ta, dar nu şi pe Italian. Ei bine, azi dimineaţă Mike Rogoff a fost găsit împuşcat, într-un şanţ cu apă. Ce-ai de zis despre asta?

McLeid păli, căci ştirea era gravă. El şi Rogoff fuseseră angajaţi de Italian, cu trei luni în urmă, să bată „peştii” unor târfe de pe Alaska Road – oameni de-ai lui Lousy Miller, rivalul Italianului, ce intenţionaseră să „lucreze” în teritoriul acestuia din urmă. Debarasorul se mulţumise să-i desfigureze, Rogoff însă, un rus brutal şi alcoolic, îl bătuse pe unul dintre ei până îl omorâse. Pe moment, treaba se muşamalizase datorită protecţiei şi puterii Italianului, însă o dată ce acesta fusese săltat, se părea că Lousy Miller îşi începuse răzbunarea. Mai grav era că aflase şi poliţia de afacerea cu „peştele” mort. Oare Rowley ştia că el „lucrase” cu Rogoff sau doar îl bănuia?

— N-am nimic de zis, *sarge.* Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— McLeid, n-are rost să faci pe prostul. De ce vrei să-l acoperi pe Lousy Miller? Sau nu te tentează să apuci şi ziua de mâine?

— De ce m-ar tenta, *sarge?* făcu calm, Debarasorul. Ce-mi poate aduce? O altă tonă de bălegar? Un alt kilometru de şină de cale ferată de cărat în spinare? Rahat!

— OK, eu nu mai insist. Nu am dovezi împotriva ta, dar ştiu că cel care a fost atunci cu Rogoff era un tip îndesat şi cu pumnul greu. Oare cine să fi fost? Kim Basinger?!

Sergentul Rowley îl mai privi câteva clipe, apoi se răsuci, urcă în maşină şi plecă. McLeid rămase acolo, în picioare, cu ţigara arzându-i între degete. O aruncă şi se întoarse către locul în care Milovici şi un bătrânel simpatic, Bunicul Wilson, se ocupau de

— Ce-i, Gary? Necazuri?

— Nu, voia să mă înfieze! A... băieţi, eu m-am cărat. Şi nu cred că mai apar pe-aici prea curând.

— De ce? întrebă Milovici atent. Ai necazuri mari?

— Mda, cam aşa s-ar zice. Baftă şi să ne vedem cu bine, Mii! Sănătate, Bunicule Wilson. Dă-mi să machesc şi eu o gură şi v-am lăsat.

— Gary, ai nevoie de ajutor?

— Nu, staţi liniştiţi. Doar să spuneţi că nu m-aţi văzut, în caz că întreabă de mine oamenii lui Lousy.

— Lousy Miller? Deci el e pe urmele tale?!...

McLeid încuviinţă din cap, le înapoie sticla, apoi – privind în toate părţile – porni către centru. Gorilele lui Lousy puteau apărea din clipă în clipă, şi asta nu-i convenea. Traversă strada, dar odată ajuns dincolo, se opri şi se întoarse în direcţia celor doi prieteni. Ezită un moment, nu prea lung. Pomi înapoi şi se apropie de Milovici şi Wilson, care-l priveau curioşi.

— Bunicule Wilson, mai tii minte cumva telefonul Doc- torului?

Bătrânul se opri din băut şi-l privi pieziş.

— Dumnezeule, McLeid, ce-ţi veni?

— Am nevoie de bani, Bunicule. Am mare nevoie...

— Eşti nebun, omule! Vrei să te laşi fiert de dementul ăla?

— Nu prea am încotro... Hai, spune-mi telefonul Doctorului!

— Despre ce-i vorba? întrebă Milovici, care era complet pe dinafară.

— Gary McLeid şi-a pierdut minţile! Vrea să ajungă cobai!

— La naiba, Bunicule, nu pricepi că-mi trebuie numărul ăla?

— Aşa au zis şi alţii, da' niciunul nu s-a mai întors să ne spună ce-a făcut. Nu ţi se pare dubios?

— De ce? Ce vrea Doctorul ăla? întrebă lunganul.

— Dracu' ştie, exclamă bătrânul. Experienţe şi chestii d-astea. Patru inşi au acceptat şi niciunul nu s-a mai întors. Iar Doctorul are fată de nebun!

— Poate s-au îmbogăţit..., încercă Milovici.

— S-au îmbogăţit, Mii, Doctorul ăsta...

— Ajunge cu vorbăria, se enervă McLeid. Killerii lui Lousy pot apărea oricând şi vouă vă arde de ăia patru! Zi-mi, naibii, numărul!

— Tu ai vrut-o, Gary McLeid! îl preveni Bunicul Wilson. Ascultă, e simplu: 234-2344. *God bless you, man!*

— Mersi, Bunicule. Am plecat.

Debarasorul se deplasă rapid la metrou şi merse cu el până la marginea oraşului. Intră într-un bar şi se duse direct la telefon. Se scotoci după o fisă, o găsi în cele din urmă şi, fără ezitare, o introduse în fantă. Moneda zomăi în aparat, în vreme ce McLeid forma numărul.

— Da? răspunse o voce feminină.

— Aş dori să vorbesc cu... cu Doctorul.

— Cu cine avem onoarea?

— Mă numesc Harris... Telefonu-l ştiu din Union Square. Mă-nvârt adesea pe-acolo.

Vocea de la celălalt capăt al firului făcu o pauză.

— Ce doriţi, de fapt, domnule Harris?

— Vreau să vorbesc cu Doctorul. Am nevoie de bani. Urgent. Accept orice...

— Prea bine, domnule Harris. Iată cum facem...

AÎA AÎA ATA[41]

în seara aceleiaşi zile, McLeid-Harris se întâlni cu doctorul Smith – un bătrânel uscăţiv, cu părul vâlvoi şi privirea puţin cam fixă, altfel foarte inteligent – şi cu profesorul Jones – care nu era nici el mai tânăr, în schimb avea statura unui fost baschetbalist, e-adevărat, acum slab şi puţin adus de spate.

— Domnule Harris, îi spuse Doctorul, voi încerca să vă vorbesc cât se poate de deschis, păstrând însă discreţia asupra unor anumite aspecte... cel puţin deocamdată. Aşadar, eu şi profesorul Jones ne ocupăm cu diferite cercetări de avangardă, parte din ele neaprobate de comisiile de specialitate ale guvernului, cum s-ar spune, lucrăm în secret şi pe cont propriu. Nu obligăm pe nimeni să se ofere pentru experimente şi nici nu lucrăm cu cei care nu respectă tăcerea.

— Domnule doctor, de ce îmi spuneţi toate astea? De ce mi le spuneţi tocmai mie, un oarecare de pe stradă?

— Mă bucur că mi-aţi pus aceste întrebări. în acest fel îmi va fi mai uşor să vă avertizez că putem elimina sau discredita pe oricine îşi încalcă angajamentul, fără să pară că vă ameninţ. V-am spus, vreau numai să fiu sincer.

— Perfect! Şi despre ce experienţe e vorba?

— Aici depinde de câţi bani vrei să câştigi şi de ce poţi să faci, răspunse profesorul Jones, care până atunci tăcuse. Lui McLeid acesta i se păru de la bun început antipatic.

— Ce onorarii oferiţi? se interesă el.

— Nu avem un tarif fix, râse doctorul Smith. întotdeauna lucrăm prin consens.

— Atunci, vă rog, spuneţi-mi care este cea mai dificilă şi mai periculoasă experienţă. Fac orice!

— Sunteţi sigur?

— Hm, dacă e vorba să-mi tăiaţi capul...

— De ce, socoteşti asta un lucru dificil? interveni iarăşi profesorul Jones. McLeid se încruntă, vrând să riposteze, dar Doctorul i-o luă înainte izbucnind în râs.

— Dragă domnule Harris, Jones glumeşte, referin- du-se la experienţele noastre privind transplantul craniului... dar nu vă speriaţi, nu e vorba de aşa ceva. Mă gândeam... dragă Jones, mă gândeam la dinozauri... ştii, cu problema asta rezolvăm şi problema cealaltă...

Profesorul dădu evaziv din mână, fără să zică nimic. McLeid se uită la doctorul Smith; acesta afişase un zâmbet încurajator şi, după câteva clipe, continuă:

— Domnule Harris, în urmă cu mai multe milioane de ani, cu mult înainte de apariţia omului, Pământul era dominat de nişte reptile uriaşe, numite dinozauri...

— Da, şi au dispărut acum 65 de milioane de ani...

— Exact, făcu Jones, încântat şi, totodată puţin uimit. Văd că nu sunteţi deloc surprins de problemă!...

— Domnule doctor, nu mă judecaţi după situaţia în care mă aflu acum... sunt silit să fac asta, şi altele, mai riscante, dar înainte de a decădea atât am fost un bun elev şi, mai apoi, un destul de bun student. Am studiat ingineria timp de trei ani, după care am fost prins cu droguri şi exmatriculat definitiv.

— Regret asta, domnule Harris, dar mă bucur că putem dialoga la un nivel mai înalt... După cum ziceam, extincţia dinozaurilor a avut loc la sfârşitul Cretacicului. Cauza masivului dezastru este necunoscută, deşi supoziţiile nu lipsesc: un meteorit care a provocat o iarnă prelungită, o cometă, un virus, un exces de calciu care a betonat ouăle dinozaurilor sau, dimpotrivă, o carenţă acută ce le-a distrus scheletul... Nimeni nu ştie adevărul în afară de bunul Dumnezeu. Noi, însă, vrem să aflăm care a fost adevărata cauză, dincolo de toate ipotezele şi speculaţiile; de aceea, am descoperit o modalitate de a ne deplasa în timp...

— Glumiţi! exclamă McLeid.

— Deloc! Este un lucru real deja. Şi chiar mă mir că nu a fost descoperit până acum, după cât s-a

un complex laborator automat, care să înregistreze tot ce ar avea legătură cu moartea dinozaurilor; factori chimici, fizici, meteorologici, climaterici, biologici, ecologici, tectonici şi orice s-ar mai putea pune pe seama dispariţiei lor. Laboratorul are în el tot ce-i trebuie, de la camere video şi termometre până la instalaţii de sinteză şi chiar un microreactor nuclear.

— Şi atunci, eu... eu ce rost mai am?

— Rolul dumneavoastră este de a supraveghea tot acest complicat mecanism de la pupitrul de control, ajutat de un computer. Laboratorul lucrează singur, ştie cu precizie ce trebuie să facă. Dumneavoastră numai îi daţi indicaţii printr-o tastatură, în caz că senzorii semnalizează vreo defecţiune; de asemenea, trebuie supravegheate operaţiunile de reîmbarcare a tuturor obiectelor împrăştiate pe teren, pentru că nu trebuie să lăsăm acolo nici măcar un ac. Ştiţi, faptul că aţi studiat ingineria vă avantajează foarte mult, ca şi pe noi, de altfel, deşi oricum va trebui să parcurgeţi un curs intensiv de o săptămână, absolut necesar.

— O săptămână?! Mie îmi trebuie banii chiar mâine!

— Dacă sunteţi dispus să vă bizuiţi pe discreţia şi loialitatea mea, v-aş putea ajuta cu plăcere şi în această problemă!

— Domnilor, uite care e problema! Voi fi sincer. Am făcut o prostie acum ceva timp şi, în momentul de faţă, o puternică bandă din oraş îmi vrea capul. Dacă nu plec mâine dimineaţă, mai târziu nu mai apuc.

— Nicio problemă, domnule Harris. Vă putem găzdui până atunci... N-aveţi nicio grijă.

— Asta n-ar fi rău, aprecie falsul Harris. Ei, şi-acum – care-i preţul?

Doctorul Smith gesticulă evaziv, în timp ce se ridică din nou, făcând câţiva paşi prin cameră.

— Nu ne-am gândit niciodată la un preţ anume... dar cred că suma de 100.000 de dolari ar fi întru totul convenabilă. Ce ziceţi?

Deşi pe faţa sa nu se putu citi nimic, McLeid fu surprins de suma exagerat de mare, la care nu se aşteptase sub nicio formă. Totodată, îşi aminti cuvintele Bunicului Wil- son: „Cine ar da atâţia bani unor prăpădiţi ca noi?”

— Este o sumă ce impune respect. Şi nu cred să aveţi ceva împotrivă dacă vă rog să-mi expuneţi, cu precizie, şi riscurile. Pentru atâţia bani, riscul trebuie să fie enorm.

— Mda, sigur, există şi un oarecare risc. însă banii vă vor răsplăti nu atât activitatea şi expunerea la vreo primejdie, cât discreţia.

— Totuşi, care este riscul?

— Teoretic, e unul infim şi constă în posibilitatea de a ajunge în alt timp decât cel preconizat sau, mai rău, de a nu mai nimeri înapoi, în timpul din care aţi plecat... Dar, vă repet, calculele sunt foarte precise, iar probabilitatea amintită e extrem de redusă.

— A mai făcut cineva acest drum?

— Nu, răspunse sec profesorul Jones. Nu-ţi vom ascunde acest lucru. Am trimis obiecte în trecut – camere

video, de exemplu, sau cinci dolari pe o distanţă de vreo 60 de ani, necesari doctorului Smith pentru a-şi cumpăra dulciuri, copil fiind, dar niciodată oameni!

McLeid nu-şi dădea seama dacă bătrânul profesor râde de el ori nu, dar nu avea încotro – trebuia să accepte orice. Totuşi, mai încercă ceva, în ideea de a şti cu precizie pe ce poziţii se situează.

— Mă gândeam la un lucru, domnule profesor, zise el. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă aş nimeri înapoi nu la timpul stabilit, ci acum, şi aş refuza oferta dumneavoastră?

— Ai face o mare greşeală, răspunse liniştit bătrânul savant. Unu – pentru că, oricum, drumul îl vei fi făcut deja şi, deci, te vei fi expus la riscul de care te temi; doi – pentru că vei fi nevoit să te reîntorci în stradă, unde vei fi luat în primire de cei care te vânează. Ce părere ai?...

KÎA MA MA
-r*

O săptămână mai târziu, Gary McLeid păşea în interiorul cabinei temporale – un tub de dimensiuni impresionante, aşezat la baza unei sofisticate instalaţii tehnice, încă o dată mai înaltă şi mai lată decât tubul, din care răsăreau tot felul de aparate, conducte nichelate şi cabluri. Tot acest complex era amplasat în centrul unui câmp de forţă produs de un generator; cei doi bătrâni savanti nu aveau altceva de făcut decât să acţioneze câm-

pul de forţă pentru a-l face suficient de intens încât să deformeze timpul şi, astfel, laboratorul să se strecoare de-a lungul acestuia, ca un puştan alunecând în jos pe o balustradă, dar nu un etaj, ci 65.000.000 de ani, până în străfundul istoriei.

— Cum e, Gary? întrebă în microfon doctorul Smith.

— Nici acasă nu mă simţeam mai bine!

— Perfect, văd că-n ce priveşte moralul, e-n regulă. Atunci... baftă! Ne vedem peste o secundă!

— O secundă de şase luni, nu? Rămâneţi cu bine!

McLeid stătea în picioare, cu o ţigară în mână, şi privea prin hublou către cei doi savanţi, aşezaţi în faţa computerului. Văzu degetul doctorului apăsând o tastă, apoi, în acelaşi loc, o ferigă în hublou, iar în spatele ei jungla cretacică se undui sub rafalele unui vânt destul de puternic.

— Pân-aici e bine, vorbi McLeid cu glas tare. Să sperăm că Lousy Miller nu bate până-n Cretacic, ce zici, bătrâne Harris?

Primise instrucţiuni să nu părăsească „palatul”, cum îl denumise, decât în caz de forţă majoră, dorind să nu se creeze vreo ocazie de a schimba istoria cunoscută, datorită vreunui fapt aparent insignifiant: literatura şi filmele SF ofereau destule avertismente în acest sens, iar McLeid le înţelegea.

Se simţea bine, deocamdată. Nu-i strica o mică vacanţă gratuită, care – pe deasupra – se mai lăsa şi cu un teanc

de bani la care nici nu visase vreodată! Mulţumi în gând dinozaurilor că avuseseră amabilitatea s-o mierlească pentru ca lumea să-şi bată capul de ce-or fi făcut-o, iar el să scoată un ban cinstit; mulţumi celor doi oameni de ştiinţă, sergentului Rowley şi chiar lui Lousy Miller – în fond, dacă n-ar fi fost acesta, cine ştie ca bolovani ar fi cărat acum în schimbul câtorva dolari prăpădiţi... În fine, dă-i naibii de bani, încă n-au apărut, şi nici sergentul, nici ticălosul de Miller, nici măcar Adam... Deocamdată singurul om de pe Pământ este Gary McLeid, zis Debaraso- rul, zis Gary Harris... refugiatul din Cuaternar.

Laboratorul se pusese pe lucru încă din prima clipă. Două zile nu se ocupase decât cu analiza probelor de sol şi aer, dar după aceasta totul începu să fie mai interesant; complexul lansă automat baloane de heliu, rachete cu paraşută, mici elicoptere telecomandate, roboţei autopro- pulsaţi şi alte asemenea bijuterii tehnice, care nu „iertau” nimic.

Prin hubloul panoramic ce se întindea de la un capăt la altul al „palatului” nu se vedea mare lucru, deoarece acesta nimerise chiar lângă un dâmb înalt, dar McLeid deplasă uriaşa construcţie câteva zeci de metri mai la sud, oferindu-şi o privelişte absolut magnifică spre poalele dealului pe care se afla – într-o vale largă, acoperită de vegetaţie şi traversată de un râu destul de lat, în timp ce în depărtări se distingea piscul impunător al unui munte.

Reptilele mişunau atotputernice, însă laboratorul nimerise într-o zonă puţin frecventată de acestea; oricum,

McLeid le putea admira oricând, preluând imagini de la nenumăratele camere video amplasate în împrejurimi, pe o rază de mai multe zeci de kilometri. Lucrul îl fascinase la început, căci privea mişcările greoaie ale Plesiosaurilor sau Megatheriumilor, gesturile agile, de şopârlă, ale Tira- nozaurilor, zborul – nefiresc parcă – al Pteranodonilor, lilieci uriaşi şi ameninţători, inconştienţa lor animalică, şi toate acestea îi dădeau senzaţia că are loc un eveniment fantastic, că cineva a montat un show paleontologic pentru el, că ia parte la o mare minune a naturii, desfăşurată în strânsă legătură cu sosirea lui aici... bineînţeles, însă, nu era vorba de nicio minune, sau – având în vedere că laboratorul rupea logica peisajului preistoric – minunea era chiar acest habitaclu şi omul aflat în interiorul său... Totul era firesc, natural, AŞA SE ÎNTÂMPLASERĂ LUCRURILE, iar el, omul venit din anul 1981 al erei lui Hristos, era pur şi simplu obişnuit cu alte privelişti, altă realitate, altă lume parcă...

Familiarizat cu problematica extincţiei, văzu de la bun început că nicio perdea de fum nu acoperea cerul, consecinţă a vreunei erupţii vulcanice cataclismice sau a prăbuşirii vreunui meteorit de proporţii; niciun gaz toxic nu otrăvea atmosfera, ca urmare a vizitei nefaste a vreunei comete; mult invocatul iridiu nu deranja pe nimeni, puii spulberau găoacele fără jenă, iar dinozauri în aţele încă nu zărise...

Şi atunci, care să fi fost, totuşi, motivul ce urma să-i ucidă? Extincţia cea mare nu începuse încă, era clar. Estimările computerului, care aduna încontinuu informaţii de la aparatura din teren, ordonându-le şi coroborân- du-le, nu indicau câtuşi de puţin o mortalitate alarmantă, nici măcar una uşor crescută peste o limită sesizabilă. Trebuia să mai aştepte...

Pentru timpul liber, McLeid avea la bord vreo două sute de casete video şi cam tot atâtea audio, de cea mai bună calitate. Epuiză stocul după nici patru luni. Citi şi tot ce luase cu el. începu să-şi raţionalizeze ţigările ce se împuţinau îngrijorător, apoi lăsă baltă şi exerciţiile fizice la cele câteva aparate de forţă din cabină. Cel mai mult deplânse, însă, lipsa alcoolului. Avea momente când ar fi băut în neştire... păcat că doctorul Smith şi profesorul Jones îi interziseseră categoric să ia cu el băutură, oricât insistase pentru asta.

în rest, avea sarcina ca de patru ori pe zi să ceară informaţii computerului şi să ruleze programe de control, lucru care nu-i lua prea mult timp.

După o lună şi ceva avu prima ocazie de a ieşi în aer liber – şi, totodată, de a înfrunta prima dificultate majoră. O alunecare de teren surpase parţial malul râului, blo- cându-i cursul şi acoperind o mică porţiune de junglă în care se afla amplasată o cameră video. Pierderea acesteia, în sine, n-ar fi contat, partea proastă era că nu putea rămâne acolo – cine ştie cum se conserva şi peste zeci de

milioane de ani cineva ar putea da de ea, şi e greu de zis cam ce-ar spune la vederea ei, mai ales dacă evenimentul ar avea loc mai aproape de anul 1981, prin secolul XIX, de pildă. Consecinţele ar putea fi incredibile... Televiziunea ar putea lua o cu totul altă turnură, cine ştie, poate domnul şi doamna McLeid n-ar mai fi avut motiv să stea fascinaţi în faţa primului televizor pe care îl cumpăraseră, în vara aceea a lui '54 (având în vedere că, în noua variantă a Istoriei, televiziunea se extinsese încă din vremea primului război mondial, când lumea urmărea îngrozită reportajele de la Ypres şi Mărăşeşti) şi, deoarece n-au mai stat până la ora unu noaptea în faţa televizorului, ea n-ar mai fi uitat să-şi ia pilula anticoncepţională, dar oricum ar fi făcut dragoste cu domnul McLeid, însă n-ar mai fi rămas gravidă, iar Gary nu s-ar mai fi născut, sau poate ar fi apărut mai târziu şi n-ar mai fi fost el...

Genul acesta de speculaţii ajunsese să-l obsedeze, de aceea se străduise să le lase baltă şi să se concentreze asupra recuperării camerei video. Zbură cu elicopterul până la locul calamităţii, unde masa enormă de pământ, bolovani şi copaci se prăbuşise la vale, iar apele transformaseră totul într-o mlaştină greu de abordat. Camera emitea un bip-bip continuu, ce-i permise lui McLeid să identifice cu precizie locul în care se afla: la vreo cinci metri adâncime, sub noroi, într-o poziţie greu de atins. Se luptă mult cu mâlul, ca şi cu apa ce curgea pe alocuri în firişoare mai mari sau mai mici, iar după câteva ore cupa

instalaţiei de săpat se vede că lovi camera, căci aceasta îşi întrerupse brusc emisia.

— Fir-ar să fie, exclamă McLeid, epuizat. Dacă se duce şi mai la fund e pierdută!

Intră chiar el în groapă şi, murdărindu-se din cap până-n picioare, reuşi să dea de cameră şi de tija de susţinere. Legă cablul de aceasta din urmă, se urcă cu mare greutate la loc în carlingă, aşa murdar cum era, şi acţionă troliul care smulse aparatul din noroi. împreună cu instalaţia de săpat, îl băgă în cala elicopterului, pe care îl pilotă spre „palat”. Odată ajuns acolo, primul lucru pe care-l făcu fu să-şi dea jos combinezonul plin de noroi şi să-şi admire faţa şi părul, care erau la fel de negre; oftând, amână puţin spălatul camerei şi al excavatorului pentru a face o baie într-un mic lac din apropiere, cercetat în prealabil şi declarat „fără pericole”. întârzie aproape o jumătate de oră, bălăcindu-se şi înotând în voie, bucuros că scăpase din cuşcă, înşelându-şi – chiar şi numai pentru scurt timp – autoprizonieratul. Când ieşi din apă era ora trei după-amiază şi soarele încă ardea. Obosit cum era, se trânti pe o pătură, gol-puşcă, şi închise ochii, hotărât să doarmă o oră...

Kt» κV

Avu un vis urât: se făcea că zbura cu elicopterul şi că era atacat de un şarpe gigantic căruia îi reteza capul cu

elicea, dar sângele reptilei ţâşnea inundând carlinga şi înecându-1... Se trezi brusc, văzu că totul e în regulă, râse şi se ridică. Dar...

— îhh, făcu el cu scârbă, observând pe picior trei lipitori grase, inelate, care-i sugeau sârguincioase sângele. Le smulse şi le aruncă la loc în apă, după care intră repede să-şi dezinfecteze locurile unde fusese muşcat. Puse deasupra un pansament impermeabil, apoi, numai în slip şi în ghetele sale cu numele unei feline fantastice (pentru că încă nu exista), spălă instalaţia de săpat, videocamera dezgropată şi carlinga cu ajutorul unui jet puternic de apă, încheindu-şi astfel victorios misiunea.

Mai trecură încă patru luni... începuse să se plictisească de moarte, în schimb Marea Extincţie se lăsa aşteptată. Să fi fost oare greşite calculele celor doi savanţi? Aceştia vorbiseră de o precizie de 1 la 10.000, ceea ce însemna 650 de ani, cu alte cuvinte exista riscul ca dispariţia actualilor stăpânitori ai Pământului să se producă cu peste o jumătate de mileniu mai târziu... deci, PREA târziu!

Cadavrele reptilelor erau analizate complex, pe toate planurile, cu cea mai mare atenţie, iar datele, stocate în memoria computerului; mostre prelevate din corpurile lor erau puse la congelat pentru a fi duse înapoi în viitor, la fel cu diverse eşantioane vegetale şi minerale. Lui McLeid îi părea rău că venise prea devreme, pentru că misteriosul motiv al extincţiei devenise o adevărată obsesie şi pentru el. Privea siguranţa şi seninătatea cu care di-

nozaurii îşi desfăşurau existenţa, încerca să le evalueze numărul total, probabil mai mare decât cel al oamenilor anului 1981 după Hristos, şi nu putea realiza că mai mult sau mai puţin brusc, miliardele de reptile, acum înţesând peisajul, vor înceta să mai existe. Lumea acestui sfârşit de Cretacic era la fel de greu de imaginat fără dinozauri ca şi lumea vremurilor sale fără cele cinci miliarde de Homo Sapiens.

Timpul pe care-l mai avea de petrecut în preistorie se apropia de sfârşit. O parte din McLeid tânjea după civilizaţie, după o femeie fără prejudecăţi în materie de sex, o sticlă de brandy franţuzesc, un prieten cu care să schimbe o vorbă, eventual după înghesuiala dintr-un mare oraş, în care să se scufunde cu voluptate; în schimb, cealaltă parte din el ura ideea de a se întoarce în mijlocul societăţii rele, rapace, distrugătoare şi murdare a sfârşitului de secol XX; de aici, din timpurile acestea liniştite, învăluite într-o atmosferă curată, la adăpost de primejdii şi de boli, nume ca Mafia, Kremlin şi Vietnam, realităţi ca foamea, comunismul sau malaria reprezentau ceva de domeniul imposibilului, ca şi cum le-ar fi auzit de la un nebun, un psihopat care-ar fi perorat absurdităţi. Avea momente când îl încerca un inexplicabil sentiment de vinovăţie ştiind că aceste lucruri distrugătoare vor apărea, totuşi, spre a otrăvi viaţa normală a omenirii, şi că el n-a făcut nimic să le împiedice.

Dar ce putea face?

Nimic, bineînţeles…

• »

Vedea timpul ca pe un fluviu, aşa cum şi-l imaginează omul, de obicei, făcând greşeala de a-l concepe sub aspect material, de unde şi concepţia eronată că mersul în timp este imposibil, datorată logicii materialiste; dar oamenii adesea au comis eroarea de a interpreta fenomene aparent inexplicabile numai prin reducerea lor la explicaţii bazate pe cunoştinţele deja existente, în loc să procedeze exact invers: analizând mai bine noile fenomene, să câştige cunoştinţe pe baza cărora să poată explica în mod corect acele lucruri aparent imposibile din punct de vedere clasic, iar civilizaţia umană ca pe o barcă dusă de curent. Nimeni însă nu poate şti când vine cascada unui război sau vârtejul unei catastrofe naturale; el singur – Gary McLeid – e capabil să vadă aceste pericole… dar din păcate, nu poate face nimic. Este singur împotriva a 65.000.000 de ani, a spiritului de concurenţă absolut necesar supravieţuirii, a acceselor de furie ale naturii şi, ca o încununare, a cozii Diavolului…

Ros de gânduri, se puse pe lucru. Trebuia să supravegheze strângerea tuturor obiectelor şi aparatelor împrăştiate pe continent, acţiune care dură trei săptămâni şi care se dovedi destul de dificilă, deoarece, în câteva rânduri, minielicopterele se defectaseră şi nu mai puteau zbura înapoi, iar în alte locuri emiţătoarele sondelor se descăr- caseră din pricina umezelii şi fusese nevoit să le caute cu detectorul de metale… Se văzu pus în situaţia de a face o

sumedenie de drumuri, care însă nu-l deranjară foarte mult, având în vedere lunile petrecute în „palat”. Admiră de aproape splendidele şi fascinantele reptile, sperie pte- rodactilii cu propriul său pterodactil metalic şi se chinui necontenit să-şi dea seama ce i-ar putea decima atât de tragic şi de eficient pe aceşti sărmani stăpâni ai planetei.

Cu numai două zile înainte de plecare, când absolut tot ce descărcase laboratorul stătea iarăşi în cala acestuia, McLeid călcă pentru prima dată consemnul, simţind nevoia să iasă din cuşcă, dar nu în interesul misiunii, ci, pur şi simplu, pentru a mai face o plimbare în mijlocul „prietenilor” săi, pe care, în mod sigur, nu-i va mai vedea niciodată, decât – poate – în albume paleontologice. Luă elicopterul şi survolă regiunea la mică înălţime, coborând pe marginea unui lac foarte întins. Era numai în panta- loni, ghete şi tricou. Fumă o ţigară la malul lacului, privind asfinţitul soarelui care colora totul într-o lumină sângerie. Zâmbi la gândul că poimâine poate va trece prin acelaşi loc, pe o stradă sau printr-un parc, fără să ştie. Ii veni o idee stranie: cine avea o mai mare trecere în ochii Creatorului? După câte se părea, iată, aceştia din urmă au căzut în dizgraţia divină; ei, care se potriveau de minune în sânul Naturii, pe care nu o deranjau şi nu o încurcau cu nimic; şi asta în favoarea omului – creatură orgolioasă, crudă, războinică, aflată într-un permanent conflict cu Natura, pe care încerca întruna s-o schimbe, s-o pervertească, s-o anihileze, începând cu defrişările

masive, ucigaşe, trecând prin poluare şi până la ultima limită, modificarea celui mai sensibil lucru primit de la Natură, corpul omenesc: operaţiile de schimbare a sexului, de pildă.

Aruncă ţigara şi se urcă în elicopter, plecând la „palat”. A doua zi, la ora prânzului, trebuia să aibă loc marea călătorie, escaladarea muntelui temporal; urma să se caţere prin crăpăturile secolelor, să se agaţe de colţurile mileniilor şi să cucerească, în cele din urmă, cota finală, de 65.000.000 de ani, a piscului 1981. Din fericire, era mai greu de gândit decât de făcut; practic, nu trebuia decât să stea în „palat” la ora 12 p.m. fix, când cei doi bătrâni şi geniali savanţi aveau să acţioneze câmpul de forţă care urma să aspire laboratorul în viitor. La 11:59 deschise uşa „palatului” şi, cu ţigara între buze, luă din grămadă un os de reptilă, cules cu câteva zile în urmă. Privind ceasul, aşteptă scurgerea clipelor. La momentul critic, când mai era doar o secundă, mâna sa zvâcni drept în subsolul din Halloween's Road, rostogolindu-se pe podea. Cei doi oameni de ştiinţă tresăriră puternic, căci nu se aşteptau la una ca asta, iar McLeid pufni în râs, amuzându-se de mica răzbunare în faţa profesorului, dar bucuros că totul se sfârşise cu bine. Păşi afară, în atmosfera brusc familiară a secolului XX.

— Totul e-n regulă, domnilor?

— Ba bine că nu! răspunse fericit Doctorul şi respiră uşurat.

A.1* AÎA AÎA
Vi* V|V #0

Chiar a doua zi, o vastă activitate de interpretare a datelor stocate în memoria computerului debută sub supravegherea profesorului Jones, asistat de câţiva colaboratori credincioşi. în paralel, doctorul Smith asculta avid relatarea lui McLeid, privirea sa fiind mai haotică şi mai fixă ca niciodată. Debarasorul îi prezentă şi înregistrările realizate la faţa locului, explicându-i amănunţit fiecare cadru, fiecare eveniment. Doctorul nu ezită să-i facă lui McLeid tot felul de analize şi investigaţii, pentru a vedea ce efect avusese călătoria asupra lui, şi constată că nicio influenţă negativă nu se făcuse simţită. Ţesuturile sale erau extraordinar de bine oxigenate, organismul funcţionând sârguincios. Mai slăbise vreo două kilograme, e-adevărat, iar la contactul cu aerul poluat al Cuaternarului târziu tuşi puţin, însă, în rest, totul era perfect.

— Eşti sănătos tun, Gary. Te invidiez pentru condiţia fizică.

Debarasorul mai stătu vreo lună cu cei doi savanţi şi colaboratorii acestora, într-o vilă din apropierea marelui oraş, la adăpost de Lousy Miller şi cu senzaţia reconfortantă a unui cec – vulgar de consistent – în buzunar. Fu o lună de vis, în care McLeid îşi făcu de cap, sub privirile îngăduitoare ale gazdelor sale. Femei, băutură, mâncăruri rafinate, orgii nocturne, nimic nu scăpă neîncercat. Şi, în fond, merita. Din disperare sau nu, actul său fusese unul de curaj şi, pe deasupra, bine dus la capăt.

— Domnule profesor, îi spuse într-o zi McLeid savantului cel ursuz, iertaţi-mă dacă vă pun o întrebare personală, dar... ati făcut cumva baschet în tinereţe?

— Nu, Harris, am jucat ţintar, mormăi Jones, concentrat asupra muncii sale.

Debarasorul făcu un gest de disperare şi strânse mâna doctorului Smith.

— Mi-a făcut plăcere, domnule doctor. Dacă vreodată vă hotărâţi să mai faceţi vreo călătorie, dacă, ştiu eu, doriţi un poster original cu Elena din Troia sau să-i daţi peste mână lui Lee Harvey Oswald, vă stau la dispoziţie. Un telefon şi sunt aici.

— Mulţumesc, dragul meu, dar în mod sigur mai e destul timp până la următorul salt peste ani. Ştii şi tu de câtă energie e nevoie şi nu cred că vom reuşi s-o obţinem prea curând, fără a alerta autorităţile. Cine ştie dacă mai apuc ziua aceea, sunt bătrân, Gary, băiatule! Am 79 de ani! Poate Jones să te mai ajute, el n-are decât 71…

— Profesorul Jones?... Hm, ştiţi doar că nu prea mă înghite..., şopti el.

— O, exagerezi! Jones e băiat bun, dar cam morocănos, răspunse doctorul pe acelaşi ton.

— Mă rog... La revedere, doctore.

— Rămâi cu bine, Gary.

— Vă salut, domnule profesor!

— Salut, Harris, rosti bătrânul fără să se întoarcă, dar vizibil uşurat că scapă de el.

McLeid gesticula demonstrativ în direcţia doctorului, apoi plecă, arborând mina lipsită de griji a omului care are în bancă un cont cu 5 zerouri în coadă.

Rămaşi singuri, cei doi savanţi oftară, iar profesorul se întoarse către colegul său.

— Jim, tu ţi-ai risca viaţa pentru o sută de mii?

— Ce-ţi veni?

— Răspunde-mi, te rog, da sau nu?

— Eu, personal, la etatea mea, nu. Cât despre Harris, după cum vezi, a fost fericit să petreacă o vacanţă pentru această sumă.

— Bun. Dar, spune-mi, ce-ai zice dacă cineva s-ar juca cu viaţa ta pentru aceeaşi sumă?

— Oh, Jones, cred că ţi-ai pierdut minţile. Ce naiba-ţi veni, aşa, deodată?!

— Dragă Jim, uite care-i treaba... Mie, acest Harris nu mi-a plăcut de la bun început. Faţa oacheşă, pumnii de boxer de mâna a şaptea, chestia cu drogurile în şcoală şi încurcăturile cu Mafia... toate acestea nu sună deloc bine. Şi totuşi, am avut o tresărire interioară, amintindu-mi cum a apărut din trecut, zâmbitor şi pus pe glume.

— Dar de ce?

— Ţii minte ce zicea despre reptilele văzute, că parcă îi era milă de ele, cum tiranizau atotputernice lumea, fără să ştie că numai în câţiva ani, sau zeci de ani, vor fi toate hrană pentru viermi? Ei bine, într-o situaţie cel puţin la fel de gravă a fost şi el, şi încă mai este, dar n-a ştiut, nu ştie, şi e la fel de inconştient ca şi ele.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă intrigat şi interesat Doctorul.

— Aruncă o privire la monitor, Jim.

Degetele profesorului alunecară peste tastatură şi un grafic apăru pe ecran.

— Uite. Prima lună: rata mortalităţii dinozaurilor pare normală şi o socotim 100%. Luna a treia urcă la 102%. Mă rog, să zicem că a fost un accident. Luna a patra: 103%, Luna a cincea: 105%, Luna a şasea: 108%. La plecarea lui Harris, rata mortalităţii era, deci, cu aproape o zecime superioară celei de la sosirea sa.

— Vrei să spui că extincţia începuse?... Nu te arunca, Jones. Poate fi o simplă epidemie.

— Jim, chiar este o epidemie.

— Ei, vezi?!

— Da, dar nu ştii totul. Nu este vorba de una obişnuită, ci de decese cauzate de motive atât de diverse, încât ai senzaţia că, brusc, au izbucnit mai multe epidemii în acelaşi timp.

— Imposibil!

— Bineînţeles. Tocmai asta mi-am spus şi eu: probabilitatea ca două epidemii majore să aibă loc în acelaşi timp este extrem de mică, iar când e vorba nu de două, ci de douăzeci, atunci obligatoriu trebuie să existe un cât de mic factor comun. De ce unii dintre dinozauri piereau de infecţii ale aparatului respirator, în mod normal puţin periculoase, alţii de la răni infectate, iar o a treia categorie

de la un simplu deranjament stomacal? Ei, care aveau stomacuri aşa de rezistente? Niciun virus, oricât ar fi el de puternic, nu poate acoperi un spectru atât de larg de afecţiuni. M-am gândit la un moment dat că, dintr-un motiv misterios, atmosfera s-ar fi suprasaturat de microbi şi viruşi – o proliferare demenţială a acestora, ce ar fi ridicat în mod spectaculos şi radical rata îmbolnăvirilor... Dar aşa ceva nu s-a petrecut, aparatura ar fi sesizat imediat un eveniment de o asemenea amploare! Şi atunci am găsit altă explicaţie, mult mai plauzibilă: brusc, dinozaurii rămăseseră fără nicio apărare în faţa agenţilor patogeni...

— Sistemul imunitar?

— Exact, încuviinţă grav Jones. înţelegi? Este vorba despre un virus perfid. Nu dărâmă zidurile cetăţilor, se strecoară înăuntru şi omoară paznicii, deschizând apoi poarta duşmanilor, până şi celor mai slabi.

— Stai puţin, făcu doctorul Smith. Am auzit despre cazuri – extrem de rare – în care anumiţi copii s-au născut fără putinţa de a se apăra în faţa microbilor, datorită unor sisteme imunitare ineficiente, moarte... Dar era vorba despre excepţii, un caz la o sută de milioane sau cam aşa ceva. Aici, însă, a fost implicată o întreagă specie!

- Uiţi de MUTAŢIILE JONES-SMITH! zise tăios profesorul. Şi atunci colegul său înlemni. Da, da, am impresia că ele sunt de vină. Cred că ele au creat o nouă ciumă!

- Şi Harris?...

— Nu ştiu. Când plecase de aici era perfect sănătos. în definitiv. era om. nu dinozaur... Dar

bănuit, asta ca să nu zic că mi s-a făcut părul măciucă! Priveşte aici, Jim!

Profesorul deschise o mapă şi scoase din ea o revistă cu coperte colorate, pe care o răsfoi rapid.

— „Los Angeles Scientific Tribune”, spuse el, numărul de săptămâna aceasta. Citeşte acest articol...

— Glumeşti?

— Nu glumesc. Fă, doar, ce te-am rugat!

încă nedumerit, doctorul citi repede articolul respectiv.

— Acum ce-ai de zis? întrebă Jones, când colegul său termină lectura.

— Habar n-am... Aparent, lucrurile au câte ceva în comun, e-adevărat... dar, de fapt, ce legătură poate exista între o boală din zilele noastre, ce se ia prin contact sexual şi sânge, şi o epidemie de epidemii din Cretacic?

— Există, Jim. Şi, culmea, cei ce au realizat-o suntem noi!

A*A At* A*A <1* #0

Cercetările continuară. Profesorul Jones se interesă despre noul virus aflat în atenţia specialiştilor, denumit HIV, precum şi despre victimele sale, cărora odiosul microorganism le dădea lovitura sub centură, distrugându-le capacitatea de a-şi anihila duşmanii. Pur şi simplu, HIV lega victima de-un par în mijlocul bacteriilor fioroase şi

necruţătoare, al bacililor agresivi şi al viruşilor nesătui. Efectul lui HIV asupra organismului se numea Sindromul Imunodeficienţei Dobândite, sau SIDA, *AIDS,* şi profesorul se mira că cercetările specialiştilor din întreaga lume nu-i găsiseră încă niciun antidot.

— Oricum, e o chestie de luni de zile, zicea el. Ca mâine-i gata!

Era, după cum ştiţi, anul 1981...

Timpul trecea. Cu Gary vorbeau o dată la câteva luni. Se instalase în Marea Britanie şi o ducea bine, afacerile îi mergeau excelent. Era cam supărat că pierduse puţin în greutate şi nu reuşea să pună la loc, dar având în vedere viaţa lejeră pe care o trăia, în huzur şi îndestulare, uită repede de această grijă.

— Smith, nu crezi că ar trebui să-l chemăm şi să-i facem nişte analize?

— Nu cred, răspunse Doctorul. N-are nimic, deocamdată, de ce să-l speriem degeaba?

— Nu uita că a scăzut în greutate, Jim.

— Ei, şi? Nu e concludent. Hai, Frank, las-o baltă. Exagerezi.

Lunile treceau pe nesimţite. în 1983 încetă din viaţă Rock Hudson, actorul preferat al doctorului Smith, doborât de necruţătorul HIV. Din bărbatul falnic ce aprinsese inimile femeilor (şi, din păcate, nu numai ale lor), starul ajunsese un biet moşneag, slab şi neputincios.

— Nici acum nu vrei să-l chemăm pe Harris?

— Ascultă, Frank, hai să fim practici. Chiar dacă-l chemăm şi-i facem analize şi le verificăm şi vedem că are SIDA, ei bine, cu ce ne alegem din asta? Sau pe el cu ce-l ajutăm că ştie ce are?!

— Stai liniştit, că nu-i spunem nimic!

— Asta-i bună! îl crezi atât de redus mintal încât să nu-şi dea seama că ceva nu e în regulă, dacă-i facem analizele aşa, pe nepusă masă? Plus că, acum, până şi copiii au aflat de SIDA. îţi zic eu ce iese din asta, ne dă în judecată că l-am îmbolnăvit, asta o să facă, şi nu cred că-ţi convine.

— Treaba ta, dar pariez pe 100.000, cât i-am dat şi lui, că în mai puţin de o lună o să ne sune, c-o falcă-n cer şi una-n pământ. Te prinzi?

AÎA AÎA AÎA

în decembrie 1982, Ştefan Trotuş, un tânăr medic bucu- reştean, reuşi să evadeze din Republica Socialistă România, puşcăria de model asiatic a latinităţii est-europene. Curajosul fugar trecu graniţa cu mare greutate, urmărit de grănicerii care-l împuşcară în picior. Ajuns, totuşi, în Iugoslavia, fu preluat de autorităţile de acolo şi transportat în lagărul german de la Dreiskirchen, unde stătu trei luni, la capătul cărora făcu rost de bani îngrijind copilul unuia dintre poliţiştii nemţi. Aşa reuşi să plece în Anglia, unde primi azil politic, dar nu se putu angaja ca

medic, fiind tânăr şi lipsit de experienţă (fugise la începutul stagiaturii). Pe deasupra, şchiopăta uşor din cauza rănii de la picior. Până la urmă găsi un anunţ promiţător şi, astfel, ajunse faţă în faţă cu Gary Harris – numele sub care McLeid-Debarasorul era cunoscut în Marea Britanie. Acesta îi oferi un post bine plătit în Statele Unite, ca medic plin, în schimbul unor mici servicii. Tânărul Steven Trotus primi bucuros şi peste două luni era angajat la laboratoarele Smith-Jones, în urma unui concurs pe care îl câştigă atât datorită cunoştinţelor sale teoretice, cât şi graţie faptului că bătrânii savanţi căutau oameni discreţi şi, dacă se poate, străini, fără prea multe legături cu SUA.

într-una din zilele ploioase ale începutului primăverii lui 1987, Gary McLeid-Harris primi raportul ultrasecret al doctorului Trotus cu privire la activitatea patronilor săi. îl citi dând din cap a înţelegere, apoi goli paharul de brandy. După asta vorbi în interfon cu secretara sa:

— Karen?

— Da, domnule?

— Reţine-mi, te rog, două bilete pentru New York la zborul de mâine dimineaţă, şi anunţă-l pe Wellstone!

0*KV AÎA

Când majordomul îi pofti în casă pe cei doi bărbaţi, aceştia se prezentară: Harris şi Wellstone. Aşteptară câteva minute, la capătul cărora profesorul Jones şi doctorul

Smith apărură cu mers precipitat. Deşi ştiau despre cine e vorba, bătrânii avură un şoc văzându-l pe fostul lor asociat.

— Bună ziua, domnilor, îi salută acesta. Vi-l prezint pe domnul Wellstone.

După formalităţile de rigoare, se aşezară din nou, în faţa unor pahare cu băutură fină, de care însă nu se atinse niciunul dintre ei.

— Cum o mai duceţi, domnule doctor Smith? Văd că arătaţi la fel de bine ca acum şase ani!

— Exagerezi, Gary, bâigui doctorul, dar sclipirea aceea dubioasă din ochii săi, care-l făcuse pe Bunicul Willson să-l califice drept „nebun”, nu se stinsese.

— Şi nici dumneavoastră, domnule profesor, nu arătaţi prea rău. De fapt, sunteţi neschimbat... Mă bucur pentru amândoi! Oricum, nici eu nu sunt mai prejos, ba chiar m-am mai îngrăşat puţin, ce ziceţi?!

Gary McLeid slăbise îngrozitor, aproape 30 de kilograme, şi tocmai de aceea fuseseră şocaţi bătrânii. Muşchii îi atârnau moi, se trăsese la fată, iar umerii îi erau căzuţi.

— Nu-i aşa că sunt neschimbat? A, mă rog, că mi-e teamă să nu răcesc sau să nu mă înţep în deget, ca să nu mor, asta-i un fleac! în rest, toate-s bune!

— Ce vrei să spui, Gary? încercă doctorul să se apere.

— Nu mai faceţi pe neştiutorul, domule doctor! Am înţeles de mult că mi-am vândut sănătatea pentru o sută de mii de dolari.

— Dragă Gary, stai puţin, dar... mai întâi spune-mi de ce-ai slăbit în halul ăsta! făcu bătrânul, încercând să atace, sub masca grijii părinteşti.

— Las-o baltă, Jimmy, se auzi atunci, cu totul surprinzător, glasul lui Jones. De ce nu vrei să mori cu fruntea sus?

McLeid îl privi uimit. Aşadar, profesorul era mai omenos decât colegul său? Sau doar ceva mai ramolit?

— Domnule Harris, i se adresă Jones, ştim pentru ce ai venit aici. Eşti bolnav de SIDA, mai mult ca sigur, şi vrei să te răzbuni. Greşesc?

— Nu, domnule profesor. Aveţi dreptate. Numai că nu cred că ştiţi în ce anume va consta răzbunarea...

— Nu-i deloc greu de ghicit: viaţa noastră pentru a du- mitale.

— Nu, domnule profesor, zâmbi trist McLeid. N-ar fi prea corect. Deşi pe vremuri mi se spunea „Debarasorul", n-am fost niciodată un criminal. Deocamdată vreau să ştiu cum s-a produs contaminarea şi cu ce mă puteţi ajuta... În ce va consta răzbunarea, veţi afla la sfârşit. Oricum, nu e nevoie să vă chemaţi gorilele. Revanşa va fi de altă natură: nu vă voi ucide! Şi acum, vorbiţi.

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe un ton foarte dur. Privi către Wellstone, care încuviinţă grav din cap.

— N-are rost să-ţi ascundem nimic, începu profesorul. Vei afla tot adevărul. Iată: experienţele referitoare la deplasarea în timp – experienţe de mică amploare, cum ar

fi trimiterea unei cutii cu albine zece minute în viitor sau a unei camere video o oră în trecut – ne-au relevat un lucru destul, de neplăcut: câmpul de forţă ce determina transferul producea adesea mutaţii asupra materiei vii transferate; din ce motiv, nu ştim nici în ziua de azi. Le-am numit MUTAŢIILE JONES-SMITH. De efectul mutagen al câmpului ne-am dat seama cu certitudine cu numai trei zile înainte de sosirea dumitale la noi, cu Mafia pe urme, îţi dai seama, era o ocazie nesperată să găsim un om în stare de orice pentru a-şi salva pielea, în stare chiar şi de un alt risc. Bănuieşti, probabil, că acesta a fost, de fapt, adevăratul motiv al prezenţei dumitale la bordul complexului...

— Continuaţi, domnule profesor, îl îndemnă liniştit McLeid, văzând că bătrânul se oprise, dorind să vadă ce efect au spusele sale asupra ex-cobaiului sacrificat.

— Da, da, şopti profesorul. După încă un moment de tăcere, reluă: ne-am cam certat între noi, dar în cele din urmă curiozitatea a învins şi hotărârea de a te trimite în braţele dinozaurilor a rămas valabilă, deşi ştiam foarte bine că poţi fi afectat de mutaţii.

— Numai puţin, făcu McLeid. Mutaţiile, oricum, nu cred că m-ar fi afectat pe mine, nu? Nu mi-ar fi făcut capul mai mare sau trei mâini! Bănuiesc că era vorba de urmaşii mei...

— Din ce-am observat până acum, n-ar fi fost absolut imposibil să fie vorba chiar de dumneata, oftă profesorul

Jones. Mutaţiile îţi puteau modifica, chiar şi infim, codul genetic, şi atunci, la rematerializarea ulterioară saltului în timp, urma să devii altfel... E sinistru, dar adevărat. După ce te-ai întors, te-am luat şi te-am examinat pe toate părţile, fără să descoperim ceva schimbat. Am comparat ADN-ul tău de după sosire cu cel de dinainte – ţi-am păstrat o şuviţă de păr din ziua aceea în care te-ai tuns – şi am constatat că erau identice. Totul părea în regulă.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci, oftă iarăşi bătrînul savant, n-a trecut mult timp şi mi-am dat seama că, totuşi, nu era chiar totul în regulă. Cercetam probele prelevate din carnea şi sângele reptilelor vii, când am descoperit un virus neobişnuit, necunoscut; în acelaşi timp, mai ştiam şi de creşterea ratei mortalităţii reptilelor cu 8% în numai patru luni, şi ne-am amintit de un articol publicat în „Los Angeles Scientific Tribune”, referitor la patologia sistemului imunitar, mai precis la cele câteva cazuri existente la acea dată, de dezarmare a acestui sistem fie de către viruşi noi, până atunci necunoscuti, fie datorită unei eredităţi defectuoase. SIDA însă, virusul HIV, nu apăruse încă. Existau nişte forme asemănătoare, dar mai puţin viabile, care n-ar fi fost o problemă atât de mare; în scurt timp, însă, HIV a „erupt” aici, în America de Nord, Statele Unite, California, Los Angeles.

Existau, deci, două evenimente: unu, începutul extincţiei în Cretacic, la două luni după sosirea dumitale acolo,

când reptilele (şi numai ele) începuseră să moară pe capete datorită unui virus anume: doi, începutul extincţiei în Cuaternar, adică această îngrozitoare epidemie a deceniului nouă, SIDA, datorată aceluiaşi virus, tot la câteva săptămâni sau luni după sosirea dumitale aici. Nu este dubios? Până să ajungi dumitale acolo, virusul nu exista, sau nu sub forma asta; până să te întorci aici, HIV nu exista în acest loc... Şi la noi, şi în Cretacic, apariţia dumitale declanşează genociduri virotice!

Câteva clipe se lăsă o tăcere deplină.

— Explicaţii ar fi multe, răsuflă greu profesorul Jones. Nu ştim nici noi care-i cea corectă... Să fi fost HIV un inofensiv virus din preistorie, căruia prezenţa câmpului de forţă la sosirea complexului i-a produs o mutaţie ce l-a făcut agresiv, determinându-l să dea iama în bieţii dinozauri – coloşii ăştia blindaţi, insensibili la gloanţe dum-dum, dar vulnerabili în faţa unui microorganism? Şi pe care dumneata l-ai contactat când ai fost muşcat de lipitori şi l-ai adus aici, unde l-ai răspândit bine-mersi în cursul celor câteva săptămâni petrecute în vila noastră, timp în care ai avut nenumărate aventuri sexuale, ţii minte?

— în acest caz, suntem victimele dinozaurilor!

— Sau, poate, exact invers, erai gata bolnav de SIDA (acceptând că ea apăruse deja, nimeni nu ştie cu precizie care a fost primul caz) şi ai dus-o acolo (eventual modificată de câmpul de forţă mutagen în privinţa modalităţii

de contaminare – în loc de secreţii ale corpului, să se ia, să zicem, prin simpla inhalare), provocând un dinozau- rocid, o mare catastrofă a Istoriei Planetare, de-şi bat capul şi acum oamenii de ştiinţă invocând ba meteoriţi, ba războaie atomice, ba alte asemenea bazaconii! în acest caz, suntem asasinii dinozaurilor!

— Oricum ar fi, domnule profesor, vă aflaţi amândoi în centrul problemei, asta e clar... întrebarea este: ce şanse mai am eu? Ce mai pot face? Cum îmi mai pot salva viaţa? Ce-mi puteţi spune, domnule profesor? Ce-mi puteţi recomanda, domnule doctor? Cumva alte o sută de mii sau poate o sută de milioane de dolari?

Bătrânul doctor stătuse cu capul plecat tot timpul, în tăcere. Când îşi ridică privirea, lucirea de nebunie din ochii săi se stinsese, dar parcă şi sclipirea de geniu.

— Eu... nu ştiu... îmi pare rău...

— Domnule Harris, vă voi spune eu cum stă problema, imediat ce vă voi face un control amănunţit...

— Perfect, aprobă McLeid. Wellstone îl privi surprins şi, în acelaşi timp, îngrijorat.

— Eşti sigur, Harris? Dacă este doar o stratagemă pentru a te elimina?

— Nicio grijă, zâmbi sigur pe el McLeid. Apoi chipul îi deveni iarăşi sobru, în vreme ce se uita la cei doi sa- vanţi. O ultimă întrebare, domnilor. De ce nu mi-aţi spus niciodată că e posibil să am SIDA? De ce nu m-aţi prevenit că sunt pe punctul de a muri?

Bătrânii nu răspunseră. McLeid, însă, ştia prea bine de ce.

— Bun, nu contează. Am însă o propunere. Vedeţi dumneavoastră, ştiu prea bine că nu aveţi ce face pentru a mă salva, medicina este încă neputincioasă în acest domeniu. Nu există niciun remediu împotriva HIV. Aşa că vă propun un mic târg rezonabil şi, în acelaşi timp, benefic pentru toţi trei. M-am gândit la următorul lucru: eu renunţ, momentan, la răzbunare, şi nu vă mai prejudiciez în niciun fel. În schimb, dumneavoastră lăsaţi baltă orice altă preocupare şi vă îndreptaţi cercetările către un singur ţel: controlul mutaţiilor produse de deplasarea în timp. În acest fel, dacă aveţi succes, veţi putea obţine un remediu împotriva virusului HIV. Pur şi simplu, mă plimbaţi în sus şi-n jos prin timp, astfel încât HIV să devină inofensiv. în altă ordine de idei, vreau ca toată activitatea să fie preluată de o persoană desemnată de mine.

— Cum?! tresăriră cei doi bătrâni cercetători.

— Aţi auzit bine... Şeful laboratorului, cel ce va moşteni uriaşa zestre ştiinţifică după moartea dumneavoastră, va fi ales de mine. Nu vă nelinştiţi, este un om de încredere; bineînţeles, pentru mine..., râse el scurt. E vorba de doctorul Steven Trotus.

— Cine?! sări Smith. Fantastic! Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva!

— Asta am sperat şi eu, sincer să fiu. Este capabil şi suficient de Om pentru a nu vă lăsa să faceţi vreo teribilă

armă biologică sau altceva asemănător. Iar garanţia că mă veţi asculta mi-o oferă nu numai doctorul Trotus, dar şi domnul Wellstone.

— Onorat să colaborez cu dumneavoastră, domnilor, zise acesta, pe un ton plat. Iată cartea mea de vizită!

Bătrânii, depăşiţi de evenimente, păreau două epave. Zăceau în fotolii, înfrânti, întrebându-se în cel fel i-ar putea constrânge însoţitorul lui Gary.

— Acum vă las, domnilor. Voi reveni mâine.

Cei doi bărbaţi ieşiră şi se urcară în Mercedes-ul lui McLeid, care demară spre hotel.

— Ce zici, Wellstone? M-am descurcat bine?

— Foarte bine. Să sperăm că totul va merge aşa cum trebuie... Oricum, îl ai acolo pe Steven, care merită deplină încredere. Ştii, Harris – urmă el, după un timp – mă întrebam adineauri dacă nu cumva Dumnezeu ne-a hărăzit aceeaşi soartă ca şi dinozaurilor. Ei stăpâneau lumea, păreau de neclintit, şi totuşi, în câţiva ani au dispărut cu toţii, până la unul. Acum, istoria se repetă: lui Dumnezeu nu-i place nici rasa asta. Pe prima căzută în dizgraţie, cea a „uriaşilor”, a terminat-o rapid – a se vedea Geneza, capitolul 6. Oare cu noi va face la fel? îmi imaginez cum, într-o bună zi, insectele sau poate peştii se vor întreba: de ce-or fi murit oamenii acum 65.000.000 de ani?

— Dumnezeu n-are nicio vină, Wellstone. Babalâcii ăştia inconştienţi sunt cei care poartă toată răspunderea!

— Indirect! Nu uita că tot ce se întâmplă pe Pământ, din voia Domnului se întâmplă. Şi apoi, de ce-ar mai fi scris

în Biblie că El şi-a exterminat primele încercări care L-au nemulţumit? Harris, mă întreb – după câte am auzit astăzi – cine pe cine a omorât? Noi pe dinozauri sau dinozaurii pe noi? CINE DE LA CINE A LUAT SIDA?

— Asta, dragul meu Wellstone, zâmbi „Debarasorul” Gary McLeid-Harris, numai microbiologul tău din Paradis ştie.

AU ATA ATA

Doctorul Smith şi profesorul Jones se ridicară cu greu din fotolii.

— Trotus... N-aş fi crezut, murmură Doctorul. Pe masă, cartea de vizită a lui Wellstone stătea cu faţa în jos şi colţul rupt protocolar.

— Ce naiba o învârti individul ăsta? se întrebă profesorul, apucând paharul de brandy. Doctorul apucă uşor bucăţica de carton şi o citi, înnegrindu-se la faţă, între nervi şi stupefacţie:

— Incredibil! Citeşte, Jones...

OMUL CARE A UCIS PENTRU MÂNDRIA RĂNITĂ A LUMII

L-am citit din prima clipă pe bărbos.

A intrat pe uşa barului cu nonşalanţa crispată a omului care vrea să pară indiferent, dar, în realitate, este scos din minţi de groază. Nu ştiu dacă ceilalţi clienţi noctambuli – perechea de porumbei, beţivul cartierului, doi şoferi de taxi – şi barmanul, care şi-au ridicat ochii spre el o clipă, reluându-şi apoi fiecare preocuparea leneşă, şi-au dat seama că tipul era suspect. Eu, însă, l-am luat în colimator din prima.

S-a aşezat la masa din stânga mea, ştergându-şi apa de pe faţă. Afară ploua de rupea pământul. Tipul era ud leoarcă, din cap până-n picioare, ceea ce denota faptul că venise pe jos – destul de dubios la ora asta din noapte, pe ploaia asta şi în cartierul ăsta.

— O vodcă, îi spuse el barmanului. Mare.

Avea în jur de 45 de ani, un început de burtă, ochelari de vedere, iar barba îi era tunsă cu multă grijă. O figură tipică de intelectual, aş putea spune. Şi pe deasupra suspect.

Barmanul i-a adus vodca, iar tipul a dat-o pe gât jumătate, înfrigurat. Apoi s-a scotocit prin buzunare şi a scos un pachet de ţigări mototolit rău. A extras una strâmbă şi şi-a agăţat-o de buze, dar n-a aprins-o. A oftat şi a închis ochii câteva clipe. Părea un oftat de uşurare.

La televizor începuseră ştirile; barmanul, săltându-şi burta impozantă, l-a dat mai tare.

— ...crimă mai puţin obişnuită s-a petrecut astăzi în staţia de metrou Universităţii. Ştefan Dobrescu, un psiholog în vârstă de 52 de ani, a fost asasinat în văzul lumii, pe scara rulantă care coboară la peron, de către o persoană încă neidentificată, care i-a înfipt în spate o seringă cu otravă. Acţiunea agresorului şi neobişnuita crimă au fost remarcate numai după ce, ajuns pe peron, Ştefan Dobrescu a căzut, cu seringa înfiptă în plămânul drept. El a decedat în câteva secunde, sub privirile sutelor de călători stupe- fiaţi. Poliţia a...

în afară de barman, nimeni nu părea foarte interesat de ştiri. Porumbeii stăteau bot în bot, beţivul mormăia ceva privind absent către sticlele cu băutură din spatele tejghelei, cei doi taxime trişti erau mai preocupaţi de jocul lor de cărţi decât de ştiri, la care doar trăgeau cu ochiul.

în schimb, când m-am uitat din nou la necunoscut, am fost eu însumi şocat. Se făcuse alb ca varul, holbându-se la ecranul televizorului. „Al meu eşti!”, mi-am spus, neve- nindu-mi să cred.

— Extraordinar, exclamă unul dintre taximetrişti, de altfel puţin impresionat de crimă în sine. Doctorii ăştia

nu se mai satură să te omoare pă masa de operaţie, acum te aleargă cu siringilii pă stradă!

— Da' ce-ai cu doctorii? îl întrebă Doru, barmanul, fumând în spatele tejghelei.

— Am, că m-am operat de bilă anu' trecut şi...

— Dumnezeule, şopti necunoscutul, trecându-şi mâna peste faţă. Taximetristul povestea o idioţenie, iar eu mă uitam spre el ca şi cum l-aş fi ascultat, dar trăgeam cu coada ochiului la omul meu. Dacă aveam noroc, puteam umfla o primă.

în bar se pornise o discuţie aprinsă pe tema criminalităţii, a doctorilor care te jupoaie de bani, a corupţiei, a mafiei la nivel înalt, a vizitei preşedintelui în SUA, a meciului cu americanii... în tot acest timp, omul meu transpira şi părea să fie tot mai aproape de punctul de a exploda. Un om cu o dilemă presantă, îşi aprinsese în cele din urmă ţigara şi o consumase din câteva fumuri violente, iar acum îşi aprindea o a doua, la fel de boţită. Tremura tot de nervi şi, când nu mai rezistă, se ridică în picioare şi, fără să-l fi rugat nimeni, închise televizorul.

Atunci discuţia se opri brusc şi toate privirile se îndreptară spre el.

— îmi cer scuze, îi spuse febril barmanului, care se uita strâmb la el. îmi pare rău că vă întrerup, continuă omul uitându-se către ceilalţi, gesticulând crispat, cu ţigara în mână. Vă deranjez numai pentru o singură întrebare: cumva cineva dintre dvs. lucrează în presă sau măcar are

o rudă sau o cunoştinţă mai apropiată care lucrează în presă? Poate v-am inoportunat cu... cu întrebarea asta, cu prezenţa mea... Nu sunt nebun, sunt numai cumplit de presat de timp. Şi de... Dacă cineva dintre dvs. ar cunoaşte un ziarist demn de încredere...

— S-ar putea să aveţi noroc, am rostit eu atunci. Omul se întoarse către mine, privindu-mă pentru prima dată în ochi de când intrase aici.

— Cunoaşteţi pe cineva? întrebă el.

— Eu însumi sunt ziarist.

AÎA AÎA

De mai multe ori în armată, de câteva ori pe la gărzi, pe vremea Odiosului, dar şi cu alte câteva ocazii, pe la standurile de tir, avusesem prilejul să am de-a face cu o puşcă. Dar niciodată ca acum, la capătul ăsta al puştii.

Dacă n-aveam halucinaţii, în tufiş se afla un bărbat – acelaşi care tocmai îmi ucisese câinele – care îmi înfipsese în coaste ţeava unui pistol-mitralieră Kalaşnikov AK-47. Intr-o seară senină de vară, în parcul de lângă blocul meu, într-un cartier cumsecade din Bucureşti, în anul 1998! Dacă Dookie n-ar fi zăcut lângă mine într-o baltă de sânge, înjunghiat în ceafă, aş fi zis că tipul cu arma e doar o halucinaţie.

— Dacă stai cuminte, n-o să păţeşti nimic, şopti halucinaţia.

— Ia să vezi tu cum îţi bag eu PM-ul pe gât! i-am replicat, pe măsură ce stupefacţia mi se transforma în furie. Tipul a tras piedica armei, alene, probabil neconsiderân- du-mă o ameninţare, şi-am profitat de clipa aceea pentru a-l izbi fulgerător cu piciorul sub nas. Nu mai făcusem arte marţiale de ani de zile, dar reflexele şi tehnica îmi rămăseseră. Căzu grămadă pe spate, cu un icnet, scăpând arma din mâini.

N-am apucat însă să respir. Din întuneric, o huidumă se aruncă la mine. Am parat lovitura de box lovindu-l cu piciorul în şold, frângându-i elanul, apoi am dat cu el de pământ şi l-am imobilizat cu un procedeu impecabil de hakko-ryu.

— Ce vreţi, mă, nenorociţilor?! am strigat.

Eram de-acum scos din minţi, în plus şi aţâţat de doborârea celor doi agresori. Furios însă în primul rând de uciderea absurdă a lui Dookie; l-am eliberat pe atacatorul meu – dar numai pentru a-l întoarce cu spatele la mine şi a-l strangula mai bine. Nu de tot, evident, ci doar i-am dat somn câteva minute.

Am ieşit pe alee, apoi pe stradă, cu gândul să opresc un poliţist, o maşină de poliţie, ceva. Căutând, mintea îmi duduia: ce-aveau cu mine? Ce motiv ar avea cineva să mă ucidă? Sau poate m-au confundat cu altcineva?...

Cel puţin la ultima întrebare am primit un răspuns prompt – şi negativ. Nu mă confundaseră, ci ţineau morţiş să mă omoare, pe mine personal. Lucru uşor deducti-

bil din faptul că un mare jeep cu bare de protecţie ucigaşe se năpusti spre mine cu viteză, gata să mă ia cu fulgi cu tot şi să mă spulbere.

M-am salvat în ultima clipă, aruncându-mă peste parapetul din beton al intrării la metrou.

Bolidul trecuse atât de aproape de mine şi eu trecusem atât de aproape de moarte, încât am sfărâmat oglinda retrovizoare a jeepului cu călcâiul. Am căzut pe trepte, la vreo doi metri mai jos. Jeepul zgârie parapetul, săpând adânc în el, şi dispăru în trombă.

Mă lovisem rău la un umăr, dar nu-mi rupsesem nimic. La metrou tocmai închisese, aşa că n-aveam nici un martor ocular în apropiere. înjurând şi ţinându-mă de umăr, m-am dus spre bloc, pentru a suna la poliţie de la mine de-acasă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ajuns la etajul doi, unde stăteam, tocmai intram în holul palierului când am văzut doi şmecheri ieşind de la mine din apartament.

— El e, spuse unul dintre ei şi se repeziră spre mine. Am intrat în gardă, pentru a mă apăra, dar cel care vorbise scoase de sub haină, din fugă, un Kalaşnikov cu pat rabatabil şi, jur că e adevărat, trase o rafală spre mine!

Noroc că eu, instinctul de conservare funcţionându-mi mai rapid ca mintea, deja făcusem doi paşi fulgerători spre trepte şi mă aruncasem prin geamul palierului, afară! în urma mea, gloanţele muşcară zidul. Eu am zburat prin aer, într-o ploaie de cioburi şi aşchii, şi am aterizat într-un

pom. Am rupt câteva crengi cu greutatea corpului, în cădere, una mi s-a înfipt între coaste, dar am reuşit să mă opresc înainte de-a mă face praf.

Ameţit de durere, mi-am dat drumul pe o dubită parcată lângă bloc, sub pom. I-am îndoit tabla, dar ce-mi mai păsa?! Am sărit jos şi am luat-o la fugă şchiopătând, printre blocuri, fără să ştiu dacă cei doi agresori mă mai urmăreau sau nu. Am alergat cât am putut de mult. Când a început ploaia, mi-a făcut bine.

M-am plimbat puţin prin ploaie, ca să-mi revin...

Kt» Kt» Kt*

— ...iar apoi am intrat aici, acum zece minute, încheie necunoscutul.

Toţi se uitau la el cu gurile căscate.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa? întrebă el.

— Păi, zi şi dumneata... am vorbit eu. Rafale de Kalaş- nikov în bloc... Ucigaşi de câini ascunşi în bos...

— Ştiu, ştiu, sună aiurea, mă întrerupse el. Sincer să fiu, nici eu n-aş crede dacă aş auzi chestia asta de la altul... Dar, la naiba, asta mi s-a întâmplat! Şi asta nu e totul, de fapt.

Tipul arăta zguduit rău, ciufulit; îşi deschise geaca de blugi – tricoul era rupt şi murdar, iar o pată de sânge arăta locul unde îl zgâriase craca. Petele de noroi de pe genunchi le văzusem deja. Dar nu despre asta era vorba.

— Mi-aţi spus că lucraţi la un ziar serios, mi se adresă el. Mă puteţi ajuta? Puteţi publica tot ce vă spun acum? Cine este redactor-şef?

— Dani Oprea.

— Perfect, aprobă el. O femeie cu adevărat inteligentă. Dar, apropo... aveţi cumva şi vreo legitimaţie de la ziar?

— Inchipuiţi-vă că nu, am ridicat eu din umeri. Stau vizavi, am ieşit la o bere, în miez de noapte...

— Bine. N-are nimic. Acum o să vă explic pe scurt ce cred eu că se întâmplă, oftă necunoscutul.

— De ce vor ăia să vă omoare? nu se mai putu abţine porumbiţa.

— Aş vrea să ştiu şi eu, spuse bărbatul. Habar n-am, în schimb ştiu de la ce a pornit. Este... e ceva care are legătură cu asasinatul de la metrou.

Aşa, aşa. Fă-mă să iau prima cea mare! Acum e clar.

— Tu l-ai omorât, tataie, aşa-i?

Ne-am uitat cu toţii la beţiv. Nu ştiam că poate lega cuvinte.

— Nu, nu l-am omorât eu, spuse omul. Dimpotrivă, Ştefan Dobrescu era colegul meu.

Beţivul mai ceru o vodcă, dar barmanul îl ignoră, absorbit, ca şi ceilalţi, de destăinuirea individului.

— Lucram amândoi, în mare secret, la un proiect ştiinţific. Fără alte amănunte, o să vă spun doar că, după ani şi ani de cercetări, am descoperit, împreună cu Ştefan, o modalitate de a activa o zonă a creierului care este responsabilă cu... hm... cu telepatia.

— Haida-de, exclamă Doru.

— Eu, unul, am auzit destul, spuse unul dintre taxime- trişti, aruncă.o bancnotă pe masă, îl salută pe Doru şi ieşi. Ceilalţi, însă, nu ne-am clintit deloc.

— Nu sunt un exaltat, un nebun, continuă omul meu. Sunt neurochirurg şi lucrez de 25 de ani la proiectul ăsta. Ştefan Dobrescu, independent de mine şi prin alte mijloace, ajunsese cam la aceleaşi rezultate – nimic practic adică, doar teorie. Ne-am cunoscut întâmplător în urmă cu vreo trei ani şi de atunci lucrăm în secret la o modalitate de a putea trezi darul telepatiei în oameni.

— Da' de ce în secret?!

— Vezi tu... Şi eu şi el suntem... eram... în fine, oameni de ştiinţă serioşi, profesionişti respectabili. Numele noastre nu sunt celebre, dar în anumite cercuri suntem, fireşte, cunoscuţi. Dacă profesorii şi academicienii de acolo ar fi aflat că ne ocupăm de telepatie, care nu există, pentru că nu e trecută în niciun manual, în niciun tratat, am fi fost catalogaţi drept semidocţi, nebuni, iresponsabili. Adio posturi, adio burse, adio sponsorizări. Ştefan ar fi ajuns să testeze psihologic adolescenţi imbecili care devin şoferi, iar eu aş fi ajuns să le pansez capetele sparte prin accidente, la o policlinică de sector. în al doilea rând, nu voiam să ne fure cineva ideea. în al treilea, am studiat telepatia, adesea pe banii şi cu tehnica statului, deci, vă închipuiţi...

— Şi a mers?! sări din nou fata, căzută în extaz.

— A mers, spuse încet neurochirurgul. Am reuşit. Am reuşit să ne activăm Zona Superman, cum o numisem.

— Adică sunteţi telepaţi?! ciripi porumbiţa.

— Faţă de dumneata, da. Dar telepatia asta, cel puţin la nivelul la care am ajuns noi, nu e ca-n filmele sau romanele SF. Metoda e încă imperfectă, cam aşa ceva era televiziunea în anii '30. Nu putem citi gândurile cuiva împotriva voinţei lui. Dacă aş dori să vă citesc, acum, gândurile...

— Ce greşeală ar fi, mormăi beţivul.

— ...n-aş putea, ci numai dacă şi dvs. aţi dori şi aţi şti cum să vă deschideţi mintea. Cu Ştefan puteam comunica mental, dar nu oricum, şi uneori mesajele nici nu ajungeau la destinaţie. În fine, în seara aceasta primesc un mesaj telepatic, neprogramat, de la Ştefan. Nu-mi deschisesem mintea, totuşi am primit gândurile lui. De ce? Era speriat, iar gândurile lui aveau forţă? Devenisem eu mai sensibil? Nu ştiu. Cert e că mi-a transmis: „George, sunt la metrou, pe scară. Vezi cu telepatia. Vezi...”. Atât. Am încercat să-l contactez după aceea, şi telepatic, şi la telefon, dar n-am dat de el. Totuşi, nu m-am alarmat. Ai un foc?

Doru îi aprinse ţigara, care părea şi ea făcută din tutun crescut în pădurea Letea. Trase din ţigară, savură fumul, îl expiră şi spuse:

— Acum ştiu că erau ultimele lui gânduri, înainte de moarte, dar atunci am crezut că era un mesaj ratat; n-ar fi fost primul.

— Dati-mi voie, am intervenit eu. Când ati făcut însă descoperirea? Când aţi devenit telepaţi?

— Sunt... sunt trei zile de la prima transmisie.

— Deci dvs. descoperiţi, în secret, calea spre telepatie, şi după trei zile cineva încearcă să vă omoare. Colegul dvs. chiar este ucis. De ce oare?!

— Asta mă macină şi pe mine. Fugind de la staţia de metrou, am început să bănuiesc că e vorba de cercetările noastre: pe mine au vrut să mă omoare, Ştefan îmi transmisese ceva dubios... iar pe noi ce ne unea?

— Telepatia, exclamă porumbiţa. (Ne-am uitat la ea ca la un caz fără speranţă.)

— înţeleg, au aflat că stăpânim telepatia. OK. Dar de ce să ne ucidă?! înţeleg să ne fi furat ideea sau să ne fi răpit, ca să lucrăm pentru ei... Dar de ce să ne omoare?! Şi cine? Securitatea, KGB-ul, CIA, Bivolaru, cine?

— Poate, pur şi simplu, nişte savanţi rivali, invidioşi că...

— Nuu, nici vorbă, i-o tăie omul taximetristului. Nu se ocupă nimeni de telepatie, cel puţin nu în mod serios şi matur, în România. Şi apoi, cei care ne-au atacat nu păreau chiar oameni de ştiinţă, ce ziceţi?! În mod clar lucrau pentru o agenţie de spionaj oarecare, ceva de genul ăsta. Dar, revin, de ce să nu ne fure ideea, măcar ar fi fost logic... De ce să ne ucidă?!

— Cine poate avea interesul să interzică telepatia? Poate asta şi voiau, presupuse prietenul fetei.

— Dar e absurd. Telepatia ne-ar ajuta enorm.

— Poate că e ceva legat de bani, sugeră atunci porumbelul. Poate, totuşi, avea vreun neuron?

— Bani? râse neurochirurgul. Nu cred. Ironia sorţii este că metoda de activare a Zonei Superman fiind simplă şi ieftină, noi voiam s-o oferim omenirii pe gratis! Nu urmăream să ne îmbogăţim, ci să facem o descoperire ştiinţifică epocală. Sigur, ne-am fi umplut oricum de bani – Nobel, reclame, burse, sponsorizări...

— Dar în ce constă metoda de activare?

— E un procedeu relativ simplu, asemănător hipnozei, în cel mult două ore, oricine poate deveni telepat. Dar un medic foarte bun poate rezolva totul în treizeci de minute. Aşa că nu-i vorba de bani. Este o organizaţie, ceva, care nu doreşte telepatia...

— Am o idee, am sărit eu. Poate e vorba de un cerc înalt al puterii, gen masonii, care sunt deja telepaţi şi prin asta stăpânesc lumea. Ei ar avea motive să vă ucidă, descoperirea dvs. le strică jucăria...

— Astea sunt speculaţii, ridică din umeri neurochirurgul. Aşa putem face multe scenarii. Dar tipul care l-a omorât pe Ştefan şi cretinul care a tras cu kalaşnikovul în mine pe palierul blocului nu sunt speculaţii, sunt reali. Iată de ce susţin ipoteza unei organizaţii, a unei societăţi secrete, a unui serviciu de spionaj, nu ştiu exact... Cineva care nu doreşte telepatia, unul dintre cele mai vechi visuri ale omului...

— Asta e, zise porumbiţa, cu vocea tremurându-i de emoţie şi mândrie, pocnind patetic din degete. Telepatia e un vechi vis al omului... Dar ei... înţelegi, iubitule?... Ei nu sunt oameni!

— Extratereştri?! făcu iubitul ei ochii mari. Da, aşa s-ar lega. Ar avea sens. Extratereştrii vor să ne ţină tâmpiţi.

— Dacă au început cu voi doi, au reuşit, mormăi iarăşi beţivul.

— Fiţi serioşi, se opuse neurochirurgul. Marţieni cu kalaşnikoave?!

— Domnule, m-am adresat eu neurochirurgului. N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit... Dar aşa, pentru articol, pentru ziar... Ne-aţi putea face o demonstraţie de telepatie?

— Mă mir că nu mi-aţi cerut asta până acum, zâmbi el obosit. Bine. Rapid. Gândiţi-vă la un număr. Mare. Lung. Din multe cifre. Şi doriţi-vă să-l ştiu şi eu, deschideţi-vă mintea. Nu-i exclus să meargă.

Ne-am privit în tăcere câteva clipe. N-am simţit nimic, dar absolut nimic ciudat. La rândul său, nici nu se încruntă la mine, nici nu intră în transă. Doar vorbi, după câteva momente:

— 444777123455 4321888. Aşa e?!

îmi dau cuvântul de onoare că m-au trecut fiori de groază. Exact la numărul respectiv mă gândisem! Ştiam că-mi va ghici gândurile, dar tot a fost sinistru.

— Pe mine, unul, m-aţi lămurit, am spus eu, ridicân- du-mă. Să nu mai pierdem timpul. Vă duc cu masina la

redacţie, poate reuşesc să obţin o a doua ediţie. Vom vedea.

Ne-am plătit băuturile şi am ieşit amândoi în mare grabă. Neurochirurgul se uita în dreapta şi-n stânga, parcă aşteptându-se să apară agresorii de pe palier, dar era atât de întuneric încât tipii s-ar fi călcat pe picioare unul pe celălalt. Am mers grăbiţi în spatele blocului de vizavi, în parcare; acolo, am scos de la brâu pistolul cu amortizor şi, de la doi paşi, l-am împuşcat în cap pe neurochirurg. Omul căzu ca un sac. Cu oasele craniului perforate şi creierul făcut zob de cele patru gloanţe, cel care descoperise telepatia zăcea mort, pe asfalt, într-o baltă de sânge.

Of, Doamne, ce creduli mai sunt oamenii când sunt disperaţi! Bietul naiv, a crezut orbeşte şi că lucrez la ziar şi că locuiesc alături... Oftând, mi-am scos celularul şi l-am sunat pe şeful meu:

— Alo? Bună dimineaţa. Sunt Ionescu, de la paza executivă. Puteţi chema oamenii de pe teren – l-am găsit pe misteriosul coleg al lui Dobrescu.

M-am uitat încă o dată la cadavrul omului care ar fi putut transforma omenirea, pe gratis, într-o masă de telepaţi, în cel mult un an.

— S-a rezolvat, i-am spus şefului, cu simplitatea caracteristică a eroului modest, din popor. Tocmai am salvat reţeaua GSM mondială!

NUCLEARTH

„URSS este indestructibilă”.

Kurt Neurand – pacientul din patul de la geam – privea, fără să vadă, aceste cuvinte scrise mare, cu roşu, cu caractere chirilice, pe peretele salonului numărul 2 al spitalului din Jasch. Kurt Neurand fusese adus de pe front mai mult mort decât viu, grav rănit la cap de explozia unei mine, care îi provocase o hemoragie internă craniană, transformându-l într-o legumă. Doar printr-o minune trupul său rezistent nu cedase, ci rămăsese la graniţa dintre viaţă şi moarte. După câteva operaţii, i se pronosticaseră încă maximum două săptămâni de trăit; acestea se făcuseră însă trei, apoi patru, apoi mai multe...

Coma nesfârşită, bezna mintală, statul nemişcat în pat îl aduseseră pe Kurt Neurand la greutatea de 40 de kilograme. Electroencefalograful indica o pace mintală asemănătoare cu moartea. Numai o dată la câteva luni, iar în ultimul timp din ce în ce mai des, mintea părea să pâlpâie, activitatea curenţilor cerebrali arătând că pacientul visează, dar starea aceasta nu dura mult şi Kurt Neurand recădea în abisul uitării de sine. Rezistând atât de mult

timp în comă, atribuindu-i-se şanse doar statistice de trezire şi recuperare, avea, pur şi simplu, ghinionul de a-şi trăi moartea.

În seara aceea de sâmbătă, pe secţia în care se afla Neu- rand rămăseseră numai doi medici şi câteva asistente; unul dintre medici dormea, iar celălalt se afla în salonul soldatului rănit.

— Iar visează Neurand, remarcă doctorul, privind un monitor. Era un bărbat corpolent, înalt, cu fizic mai degrabă de rugbist decât de medic. în ultima vreme – mai spuse el – pare să viseze tot mai mult... ca şi cum ar face eforturi să se trezească.

— Credeţi? întrebă sceptică asistenta cea nouă. Stă de atâta timp în comă! Cred că i s-a atrofiat creierul cât o nucă. Dacă se va trezi... o să aibă belele.

Doctorul o privi o clipă, destul de surprins de cinismul ei, total nepotrivit cu vârsta fragedă şi cu aspectul de înger neprihănit. O tânără subţire, delicată, blondă, cu ochi mari, albaştri, inocenţi, cu degete lungi şi fine, piele albă şi glas de copil; asocierea cu îngerul era întărită şi de halatul ei alb, cu care parcă plutea pe coridoarele spitalului. Singurul lucru care îi putea trăda lipsa de inocenţă era gura, cărnoasă, senzuală şi provocatoare. Nu era prima dată că remarcele ei dure contrastau cu chipul angelic şi gesturile blânde. Dr. Balanev punea cinismul asistentei pe seama unor experienţe anterioare neplăcute; în fond, fata venea din Buharest, fosta capitală a Republicii Sovietice Socialiste Rumîniia, şi fusese obligată să apuce dru- mul Moldovei în urma catastrofei nucleare cauzate de

atentatul terorist de la centrala bulgărească Kozlodui, care pustiise (odată cu Bolgariia) şi sudul Rumîniiei, transformase metropola într-un câmp sinistru de clădiri locuite de cadavre şi silise milioane de supravieţuitori să se refugieze în Moldova, aşa cum se întâmplase şi cu alţi compatrioţi de-ai lor, în urmă cu mai mulţi ani, când Ven- griia ocupase Transilvaniia. Fata nu povestise niciodată prin ce trecuse în zilele catastrofei, însă era de presupus că, fiind cadru medical, avusese parte de clipe de groază. Dr. Balanev însuşi, bărbat în toată firea şi medic trecut prin multe, îşi aducea aminte cu groază imaginile de la televizor, de basculantele pline cu cadavrele celor ucişi de radiaţii (la început, când încă se mai credea că pot fi adunate toate), mallurile-cavou şi toate celelalte orori. Probabil că Evghenia Stepanova, asistenta, apucase să vadă destule pe acolo şi de aceea duritatea din spusele ei.

— Ştii, reluă precaut Balanev, Neurand este un mit aici, ba chiar un loc de pelerinaj… Toţi îl privesc ca pe un sfânt!

— Da, am remarcat, oftă tânăra. Dar nu ştiu dacă e în- tr-adevăr un tip norocos, aşa cum spune toată lumea. Cred c-ar zice mersi dacă vreun pelerin s-ar împiedica în cablurile lui…

Deşi se străduia s-o înţeleagă, doctorul o găsea uneori de-a dreptul lipsită de suflet pe tânăra Evghenia. Şi poate nu era mare lucru duritatea ei, dacă n-ar fi fost atât de frumoasă!

— Mă şochezi câteodată, îi spuse el cu o oarecare undă de iritare în glas. De ce ţi-ai ales meseria asta, dacă nu dai doi bani pe un amărât aflat în situaţia lui?

Evghenia îşi feri privirea din calea ochilor bărbatului şi-i răspunse schimbând vorba:

— Am auzit că, înainte de război, Neurand era actor.

— Da, actor, spuse medicul, încă nelalocul lui. Ar fi vrut să-i spună câteva lucruri dure asistentei, totuşi preferă să se abţină. În definitiv, fata era o profesionistă desăvârşită, şi asta era tot ce trebuia să-l intereseze.

— Şi cum se face că-l mai ţin încă ruşii?!

— P-poftim? se bâlbâi Balanev, vorbind repede şi cobo- rându-şi instinctiv vocea.

— Haideţi, tovarăşe doctor, nu vă temeţi! Nu sunt de la KGB!

Doctorul avu o clipă de adevărată stupefacţie. Se uită spre uşă, spre salonul de reanimare, apoi din nou către asistentă.

— Uneori am impresia că eşti lipsită nu numai de suflet, dar şi de... prudenţă, zise Balanev arătând însă spre tâmplă.

— Staţi liniştit, tovarăşe doctor, râse fata. Nu mi-e frică de KGB! Ii urăsc, dar nu mă mai tem de ei de când i-am îngrijit pe masa de operaţie, plini de sânge, horcăind, plângând în hohote, implorând să le fie salvată viaţa, deşi ştiau şi ei că nu mai era posibil... Şi de atunci nu mai reprezintă o ameninţare pentru mine. Dar dvs.? Vă e frică de ei?

— Frică?... Frica e ca şi durerea fizică: un rău necesar. Fără durere, paradoxal, eşti foarte vulnerabil...

— Domnule doctor – îl întrerupse asistenta, folosind apelativul de mult uitat –, nu-mi ţineţi predici! Asta-i laşitate, e teoria laşului care se automotivează. Dumneavoastră nu sunteţi nici laş, nici fricos! De ce n-aveţi încredere în mine?

— Stepanov, te rog! Dumneata eşti tânără, iar eu am copii acasă. Dacă ai fi vorbit aşa cu dr. Zaiţev, de pildă, acum erai deja la miliţie! Şi, pe de altă parte, nu cred că...

Discuţia periculoasă a celor doi fu însă întreruptă de un apel de la staţia de difuzare. Fuseseră aduşi trei ofiţeri cazaci, răniţi în Cecenia. Ocupaţi până peste cap cu îngrijirea lor, Balanev şi Evghenia ratară trezirea efectivă – şi miraculoasă – a lui Kurt Neurand.

A*A ATA AÎA V0

Acesta îşi reveni surprinzător de rapid pentru un om aflat în situaţia lui. Dacă medicii l-ar fi văzut, ar fi rămas, desigur, stupefiaţi, socotind întâmplarea o minune. Kurt Neurand, pur şi simplu, deschise ochii şi clipi de câteva ori, ca după un somn uşor de după-amiază. îşi clinti încet capul, tuşi puţin şi chiar se uită în jur. Apoi cineva îi vorbi, în limba rusă. Era un bărbat tânăr, slab, nebărbierit, care îl privea din patul de alături.

— Tavarişci, i se adresă tânărul şi adăugă alte câteva cuvinte în rusă.

— îmi pare rău, nu înţeleg, îi răspunse Neurand. Eu sunt român...

Vecinul său păru mai întâi uluit, apoi de-a dreptul şocat de cuvintele lui Neurand. Ceva nu era în regulă şi Neu- rand nu pricepea ce. Exact atunci, însă, privirea îi căzu pe lozinca stridentă de pe perete. Nu înţelese ce scria acolo cu caractere chirilice, dar recunoscu un celebru *„four-letter word”,* pe care îl credea uitat: CCCP! Era în URSS?! Imposibil, URSS se destrămase în 1991, pe timpul lui Gor- baciov. Vecinul de pat al lui Kurt Neurand privise febril în toate părţile, iar acum, vizibil angoasat, îi şopti în română:

— Tovarăşe... ai uitat că limba oficială a ţării noastre este rusa?!

— De ce?! întrebă stupefiat omul înviat din comă. Unde naiba suntem?

— Cum unde? În Iaşi. Ascultă... de cât timp eşti aici?

— Nu ştiu... Ultimele amintiri le am de pe front, din toamnă...

— Toamnă? se miră celălalt. Ce lună era, mai ţii minte?

— ... poate octombrie, şopti obosit Neurand.

— Octombrie? E limpede, eşti aici de anul trecut! Acum e august, 24 august.

„Dumnezeule!”, îşi spuse Neurand. „Sunt aici de aproape un an!”

— Cum ai ajuns aici?

— Frontul, răspunse Neurand. Războiul maghiaro-sâr- besc, luptele pentru cucerirea Timişoarei... Probabil că am fost rănit acolo...

— Stai uşor, făcu celălalt. Nu mai înţeleg nimic. Anul trecut n-au fost niciun fel de lupte în Timi...

Apoi înlemni. Ii picase fisa: omul acesta era în comă încă de pe vremea războiului dintre Regatul Serbiei şi Vengriia... adică de acum şapte ani!

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun, oftă vecinul lui Neurand, dar luptele de care zici dumneata au avut loc în 1914!

— Glumeşti, spuse ameţit Neurand. „Asta-i imbecil. Habar n-are pe ce lume trăieşte!” Ascultă, zise el cu glas tare. În 1914 nu era născut nici tata. Eu vorbesc de războiul din 1997...

Celălalt îl privi şi mai cruciş.

— Omule, tu ai idee în ce an suntem?

— Cred că... 1998, nu?

— Nici gând! Probabil ai visat, cât ai stat în comă. Suntem în... azi este 24 august 1921!

De data aceasta, Kurt Neurand rămase pe gânduri aproape cinci minute. înnebunise? Nu, din moment ce îşi putea pune întrebarea aceasta. Deşi, după visele – sau ce-or fi fost – din timpul comei... Dar, mă rog, la visele respective se va gândi mai târziu. De fapt, ce ştia sigur? Ştia că fusese rănit – deşi nu-şi amintea şi împrejurările – pe front, în toamna lui 1997. Român de origine germană, născut în Transilvania, în oraşul Ferdinand (fost Oţelul Roşu), actor de teatru deosebit de talentat şi apreciat, cu premii la festivaluri europene, suferise crunt la smulgerea Transilvaniei de către Ungaria, în 1996, şi abandonase

teatrul în favoarea Rezistenţei. Luptau în munţi împotriva stăpânirii şi militau contra escaladării conflictului între ungurii şi românii transilvăneni.

Apoi izbucnise conflictul dintre Regatul Serbiei – care avea nostalgia Iugoslaviei recent dispărute – şi Ungaria recomunistă, iar grupul de partizani lupta – paradoxal – alături de armata maghiară, împotriva celei sârbe, care voia să ocupe teritoriul cucerit de maghiari de la români! O nebunie întreagă, în care nu mai ştiai cine ţi-e prieten şi cine ţi-e duşman... Apoi fusese rănit.

— Spune-mi, te rog, întrebă Neurand, e cumva România invadată de ruşi? Iar „restabilesc puterea populară”?...

— Nu! exclamă celălalt categoric. A intrat de bunăvoie în URSS, în anul 1917. Şi nu ştiu dacă ţi-ai dat seama, dar dumneata zaci aici nu din octombrie anul trecut, ci din octombrie de acum 7 ani!

— Şapte ani în comă?!... Cum să stau şapte ani în comă?... Şi apoi, îţi spun, sunt născut în 1962!

— Exclus! Mai sunt zeci de ani până atunci. Suntem în 1921, în Republica Sovietică Socialistă Rumîniia! Acum taci, vine cineva. Dacă ţii la viaţa dumitale, nu vorbi româneşte. Şi... n-ai discutat nimic cu mine!

Ajunşi la patul lui Neurand, Evghenia Stepanova şi dr. Balanev îl priviră emoţionaţi şi interesaţi pe omul care învinsese moartea şi, la numai câteva minute după trezire, era în stare să vorbească – cum tocmai fuseseră informati de către o asistentă.

— Herr Neurand, i se adresă medicul într-o germană aproximativă, mă auziţi? Clipiţi o dată, dacă mă auziţi!

— Vă aud, şopti stins pacientul scheletic, spre stupefacţia celor doi, care se antrenară într-un pasionat dialog pe teme medicale, în limba rusă, pe care Neurand îl întrerupse la un moment dat.

— Doctore, ce se întâmplă? În ce an suntem? 1921,1997 sau 2004?...

— De ce întrebati?... Ati vorbit cu cineva?

— Am auzit că zac aici de şapte ani... Iar ultimele amintiri le am din 1997...

Medicul şi asistenta se priviră, apoi se retraseră câteva clipe, vorbind în şoaptă.

— Evghenia, stai aici şi dă-i domnului Neurand toate lămuririle necesare, ca să nu spună, fără să ştie, ceva interzis. Eu mă duc să-l ţin ocupat pe dr. Zaiţev. Nimeni nu trebuie să afle că pacientul nostru preferat este conştient. E ca şi picat din Lună... iar lumea noastră ucide oamenii picaţi din Lună, deveni brusc patetic dr. Balanev şi ieşi. Asistenta se întoarse la Neurand şi îi înconjură patul cu o perdea circulară din material plastic, pentru a fi feriţi de ceilalţi.

- Ar fi multe de spus, dar nu vreau să vă obosesc prea tare, începu asistenta într-o limbă de mult uitată.

— Deci vorbiţi româna?!

— Sigur că da. Sunt româncă. În acte mă numesc Evghenia Stepanova, însă în realitate mă cheamă Eugenia Ştefănescu.

— Iar mie spune-mi, te rog, Kurt. Şi, mai ales, spune-mi ce naiba se întâmplă aici! Ne-au cucerit ruşii?!

— Da, oftă fata. Ne-au invadat în o mie nouă sute şap... pardon, în anul 2000.

— Nu mai înţeleg nimic! în ce an suntem, pentru numele lui Dumnezeu?!

— în mod normal, în 2004. Oficial, în 1921. Stai să te lămuresc... Când ai fost rănit, în 1997, Transilvania era deja a Vengriiei... a Ungariei. Conflictul început în 1991 în fosta Iugoslavie se întinsese, ajungând după şase ani să antreneze şi Rusia, Ucraina, Albania, Grecia şi alţii... Şi atunci a intervenit „jandarmul”...

- SUA?!

— Ah, nu... Germania! A acţionat mână-n mână cu NATO şi UE, dar, odată ajunsă aici, a schimbat tonul. Practic, se născuse al IV-lea Reich! Mai puternic, mult mai civilizat, infinit mai democratic, aducător de pace (în scurt timp, aproape toate conflictele din zonă au încetat) – dar Reich. Cu furie – deşi fără violenţă – au germanizat totul: limba oficială, denumirile geografice, cultura, totul. Au luptat împotriva diferenţelor etnice, germanizând două treimi din continent sub masca „unirii pentru pace”. Devenise clar că populaţia acestor ţări urma să fie o mână de lucru ieftină şi docilă, uşor de momit cu televizoare color şi mâncare, o populaţie care avea să producă şi să cheltuiască mult – adică ideală.

După cum era şi firesc, Rusia s-a supărat, iar colegii din NATO şi UE s-au simţit traşi pe sfoară. Situaţia s-a

deteriorat din nou şi, în anul 2000, a căzut ca un trăsnet puciul militar de la Moscova, în urma căruia puterea a căzut în mâna comuniştilor celor mai feroci şi mai duri, care au reproclamat URSS – la nici un deceniu după demontarea sa de către Gorbaciov, care, de altfel, a şi fost executat – şi au stabilit, efectiv, modificarea calendarului firesc, anul 2000, al noii „revoluţii populare”, devenind anul 1917, anul fostei revoluţii comuniste, cea care – după cum susţin ei – începuse bine, dar se sfârşise prost, şi căreia i s-a dat astfel o nouă şansă. Prin şantaj nuclear au recucerit vaste teritorii pierdute din 1991 încoace, iar pe nemţi i-au silit să le cedeze Ungaria, Bulgaria şi România – şi dacă tot îşi intraseră-n mână – şi Grecia.

— Şi România?

— Biata de ea, oftă fata. Transilvania este, încă, parte a Republicii Sovietice Socialiste Ungare, iar acum un an şi jumătate un atentat terorist la Kozlodui a provocat distrugerea centralei şi pustiirea sudului României, până la Carpaţi. Bucureştiul este un oraş complet pustiu, aparent intact, dar înecat într-un nor radioactiv otrăvitor...

— Dumnezeule, simt că-mi pierd minţile, şopti Neurand. Nu ştiu ce să mai cred...

— Te înţeleg, spuse cald asistenta şi-şi aşeză mâna delicată peste braţul lui scheletic. E şocant să afli că...

— Nu, nu-i vorba despre asta, o întrerupse el. E altceva... ceva incredibil. Nu m-aş mira să mă iei drept nebun... E vorba de nişte viziuni pe care le-am avut în timpul comei; şi nu, nu doar nişte simple vise; ceva mai mult decât atât...

Neurand făcu o pauză lungă, de câteva minute, până când fata se temu că efortul de a vorbi l-a epuizat şi a adormit la loc sau a leşinat. Când să-l atingă, el începu să povestească, cu glas tremurat şi cu ochii închişi.

— ...Erau imagini dintr-o încăpere întunecată, misterioasă. Aşezaţi pe fotolii, cinci oameni, care îmi vorbeau ca şi cum m-aş fi aflat acolo, în faţa lor. Pe cel mai bătrân dintre ei îl chema Nicolae. M-au prevenit să nu mă sperii de ceea ce mi se întâmplă, deoarece îmi vor binele. Mi-au dezvăluit că sunt grav rănit, că zac în comă pe un pat de spital, iar ei, oameni din viitor, încearcă să mă ţină în viaţă cu ajutorul telepatiei. Minţile lor sondau permanent Fondul – din câte am înţeles, acest termen desemnează totalitatea minţilor umane, un fel de imens rezervor psihic, întregul din care inconştientul colectiv al lui Jung este doar o parte; un fel de spirit comun la care suntem abonati cu totii, fără să ne dăm seama. Ei au accesat însă acest fond prin telepatie. Mi-au mai spus că timpul ne afectează doar ca persoane fizice, dar că Fondul se află în afara timpului şi de aceea minţi umane din perioade diferite ale istoriei pot intra în legătură telepatică prin centrala atemporală care este Fondul. Din motive care îmi sunt încă necunoscute, ei au nevoie de cât mai multe minţi din trecutul lor capabile să comunice telepatic, şi cum în zilele noastre oamenii cu astfel de însuşiri sunt rari, încearcă să profite de absolut orice ocazie – chiar şi de un pacient în comă. Şi, fii atentă, urmează bomba, lucrul care m-a făcut să mă îndoiesc de propria-mi integritate mintală: ei, cei

din viitor, au cu toţii harul telepatiei şi trăiesc într-o Românie liberă, întreagă, ai cărei locuitori posedă puteri magice, care-i fac invincibili!

Eugenia încercă să se uite la el cât mai puţin neîncrezătoare cu putinţă. Neurand ştia că va avea de-a face cu astfel de reacţii, şi chiar mai rele, dar trebuia să lupte. Aşa era corect – cei din viitor îl salvaseră, redându-i cunoştinţa, acţionând asupra biocâmpului său pentru a-l întări fizic măcar cât să poată vorbi; în schimb, îi ceruseră şi ei ceva.

— Ştiu că presupui că am luat-o razna sau că am avut un vis oarecare în timp ce mă aflam în comă; dar simt că nu e atât de simplu, Eugenia. Ascultă-mă în continuare, te rog. Cei cinci mi-au făcut demonstraţii ale harurilor cu care au fost înzestraţi. Pot mişca obiectele numai prin forţa gândului şi, tratându-şi propriile corpuri ca pe nişte obiecte, au ajuns la levitaţie. Recepţionează emisiunile radio şi TV direct mintal, sunt imuni la radiaţii, simt vibraţii pe care noi nici nu le bănuim, sesizează emisia în infraroşu a corpurilor calde, văd în întuneric, hipnoza este un fleac, îşi îmbunătăţesc singuri sistemul imunitar reuşind să învingă cancerul sau SIDA, durata media de viaţă a crescut uluitor, îşi vindecă singuri fracturile, prevăd viitorul… Şi multe altele. Şi, pe deasupra, România era întreagă, cu toată Bucovina, Basarabia, Herţa, Transilvania, iar ei îmi transmiteau din Bucureşti, care deci va fi repopulat… Era minunat să vezi că strănepoţii vor avea puterile unor zei, când ştiam câtă mizerie şi suferinţă am lăsat în urmă!

— Este nemaipomenit ce-mi spui, Kurt. Şi, sincer, sunt convinsă că ai... să-i zicem, visat tot ceea ce îmi spui. Dar nu crezi că poate fi un simplu vis, o reacţie de apărare a unui subconştient chinuit? Cum interpretezi ceea ce ai visat?

— Dar tu cum interpretezi că am stat şapte ani în comă şi că imediat după trezire vorbesc lejer şi gândesc limpede?

— Tot ce-mi spui mă ameţeşte, recunoscu Eugenia. Dumnezeule, ce fericiţi ar fi oamenii să te audă vorbind! Din păcate, însă, dacă ai spune aşa ceva în public, ai fi arestat şi executat pe loc.

— N-ar fi prima dată când mor, încercă Neurand o glumă. Am mai păţit-o o dată şi iată că nu m-a ţinut prea mult... Ce nu înţeleg este partea mea de convenţie. Ei m-au ajutat să ies din comă, iar eu trebuie să le transmit date – cât mai multe date, din toate domeniile. Tehnică, biologie, religie, informatică, arhitectură, literatură, istorie, orice. Au o foame cruntă de informaţie, pe care eu trebuie s-o citesc, iar ei s-o recepţioneze telepatic. Dar de ce le trebuie, dacă fiecare poate fi propriul său automobil, computer sau buldozer?! Aici se ascunde ceva ce mă neliniştește. Aaa, şi încă ceva. Strănepoţii noştri, cei din visul meu, mi-au dat un fel de „adeverinţă” că lucrurile pe care mi le spun sunt adevărate. Doctorul acela scund şi blond, zic ei, va fi... va fi omorât de japonezi.

— Zaiţev, omorât de japonezi?! râse fata. Asta-i chiar absurd. Japonia este complet izolată de restul lumii; există

un embargou total asupra ei. Ajunseseră să spargă toate pieţele de pe glob – aveau de toate, multe, bune şi ieftine, mult superioare restului lumii. Aşa că restul lumii a transformat Japonia într-un ghetou de lux... Şi nu văd cum ar putea ajunge vreun japonez aici.

— Cu toate astea, eu încă mai cred că am primit un mesaj de la strănepoţii noştri, se încăpăţână Neurand. Şi, indiferent dacă ei îmi ascund ceva sau nu, eu trebuie să-mi respect partea de înţelegere. De cum o să fiu în stare să mă ridic de-aici, mă duc direct în prima bibliotecă publică şi le transmit totul!

— S-o crezi tu, oftă Eugenia surâzând trist. Sau poate ştii rusa?!

— Rusa?!

— Nu mai există cărţi, ziare, tipărituri de orice fel, în română sau în alfabetul latin. Totul e scris în rusă, cu caractere chirilice, de la bilete de autobuz la abecedare.

— Vrei să spui că toată lumea ştie rusa?!

— Toată lumea ştie rusa, încuviinţă fata, cu un aer sumbru. Se studiază încă de la grădiniţă, pentru adulţi există cursuri gratuite şi obligatorii, iar mass-media, abilă, maschează cursuri intensive de rusă prin concursuri, filme şi emisiuni, de altfel, atractive. Cred că la ora actuală cel puţin o treime din populaţie este deja mancurtizată prin mass-media, iar ceilalţi nu stau nici ei cu mult mai bine. Şi, în definitiv, e şi normal; gândeşte-te prin câte au trecut românii numai în ultima jumătate de secol: după 45 de ani de comunism şi izolare, dintr-o dată o revoluţie sân-

geroasă şi apoi opt ani de capitalism făcut de comunişti, precum şi invazia modului de viaţă american adus însă de arabi şi turci; după aceea patru ani de germanizare severă şi, brusc, o altă schimbare năucitoare: tăvălugul sovietizant. Cred şi eu că oamenii sunt complet dezorientaţi. Spune-i oricui pe stradă că suntem în 2004, nu în 1921, şi va fi sincer mirat!

— Fantastic, exclamă Neurand. Prezentul este tragic şi sumbru; viitorul, paradisiac. De ce? Oare ce va determina schimbarea asta miraculoasă?!

Se priviră înfioraţi, conştienţi că urma să se întâmple ceva extraordinar, care va schimba complet faţa lumii în bine. Dar ce putea fi atât de puternic – în afară, poate, de a doua venire a lui Iisus?

— Orice român ar fi fericit să te asculte, spuse gânditoare Eugenia. Te-ar privi ca pe un Mesia. Dar e şi foarte periculos! Fanaticii cărora URSS-ul le-a dat gratis televizoare color şi maşini te-ar denunţa fără să clipească...

— Vrei să spui că... tu m-ai ajuta? întrebă Neurand, care prinsese din zbor aluzia. Ţi-ai risca libertatea sau viaţa pentru asta?

— Bineînţeles, răspunse fata cu seriozitate, dar ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea cât fac doi şi cu doi. De fapt, chiar mă întrebam pe cine am putea conta, cine e român-român pe-aici... Unul ar fi, din start, Balanev...

— Medicul?

— Vasile Bălan, confirmă fata. Este exact omul care ne trebuie. Are familie, ştiu, dar sunt convinsă că ne va ajuta.

— Ar mai fi şi pacientul din dreapta mea, adăugă Neu- rand după o scurtă ezitare. Mi-a vorbit în română.

— Deci e român? Probabil că-l cheama Mitroi; în acte este Mitroşkin. De asemenea, mai cunosc un redactor de la un post TV pirat care...

Deodată, Evghenia fu întreruptă de o bufnitură şi de un zgomot puternic de sticlă spartă, în salonul de alături, în acelaşi timp, lumina se stinse, pâlpâi câteva clipe, apoi se aprinse din nou, odată cu ţipetele unor asistente. Fata se ridică speriată şi ieşi în fugă din mica rezervă improvizată pentru Kurt Neurand. Din cauza perdelei, acesta nu putea vedea ce se întâmplă, dar auzi exclamaţii de stupoare şi un plânset de femeie. Nu pricepea nici ce se vorbea, deoarece toţi discutau în rusă.

Când Evghenia apăru din nou, era albă la faţă. Se aşeză pe scaun.

— Kurt... mă tem că previziunile tale... sau cel puţin aia cu dr. Zaiţev... tare mi-e teamă că nu sunt... mă rog... reale! Zaiţev nu va mai putea fi ucis de japonezi, pentru că tocmai a murit!

— Poftim?!

— îngrozitor, suspină fata. Am văzut oameni care au murit împuşcaţi, tăiaţi, iradiaţi... dar aşa o moarte stupidă n-am mai văzut!

— Asta înseamnă că... nu aveau dreptate?... şopti Neurand. Să fi fost doar o iluzie, un vis?...

Evghenia, cu lacrimi în ochi, îşi ţinea capul în palme, fără să mai spună nimic.

— Dar ce a păţit Zaiţev?... întrebă Kurt.

— S-a curentat încercând să repare un cablu la un electrocardiograf. Nu e prima dată când umblă la aparate... Cine naiba l-o fi pus?! Doar ştia că...

— Numai puţin, o întrerupse Neurand emoţionat şi febril, ca şi cum ar fi avut o revelaţie, uitându-se către aparatul de lângă patul său. Cardiograful la care a umblat Zaiţev era ca al meu?

— Eegheul? Sigur! Sunt toate la fel...

Asistenta se interupse brusc şi simţi că o trec fiori reci de groază.

— ...Nippon Elektro, completă Neurand.

AV AJA
<1*

Plecând împreună din clădirea spitalului, la ieşirea din tură, Evghenia îi reproduse lui Balanev conversaţia avută cu Neurand.

— Ce ziceţi de toată povestea asta? îl chestionă ea la sfârşit. Pe mine, vă mărturisesc, m-a dat peste cap...

— Nu e nimic ieşit din comun, paranormal, supranatural sau de neexplicat ştiinţific ca un pacient revenit din comă să relateze diverse viziuni, pe care el le socoteşte reale, spuse Balanev, prudent ca întotdeauna.

— Dar atunci de Zaiţev ce mai ziceţi?!

— Nici clarviziunile nu sunt ceva de neacceptat. Poate că Neurand are harul acesta şi a presimţit că Zaiţev va muri curentat de un aparat japonez. Nu văd nimic senzaţional aici.

Ascultând explicaţiile plauzibile ale medicului, Evghenia se simţi parcă puţin dezamăgită. Dacă, într-adevăr, viitorul incredibil prezis de Neurand era doar iluzia unui om bolnav?! Gândul acesta îi dădu fiori – pentru că îi răpea speranţa.

— Domnule doctor Bălan, izbucni deodată asistenta, furioasă mai mult pe propria-i îndoială decât pe reţinerile medicului. E mai puţin important dacă noi credem sau nu că Neurand chiar a dialogat telepatic, şi pe deasupra în timp, cu strănepoţii noştri care vor fi nişte supraoameni invincibili! Ceea ce contează este dacă veţi dori să împrăştiaţi vestea şi altora! De unde ştim că eliberarea Rumîniiei nu va porni chiar de la noi trei?

Se opriră, privindu-se. Doctorul se zbătea între teama pentru prezentul copiilor săi şi grija faţă de viitorul acestora.

— Haideţi, domnule doctor! Haideţi să încercăm măcar. în felul ăsta eu îmi voi răscumpăra păcatul de a-l fi judecat greşit pe Neurand, iar dumneavoastră îmi veţi dovedi că nu sunteţi laş.

Porniră mai departe, păşind gânditori. După o vreme, Balanev trase aer în piept şi o întrebă:

— Te-ai gândit la ceva anume?

— Da. în trenul care ne evacua din Buharest, după atentatul de la Kozlodui, în dementa aceea, am cunoscut un redactor de la un post de televiziune pirat, din acelea mobile care, când pot, transmit emisiuni antisovietice. Omul mi-a luat un interviu şi mi-a explicat un complicat

sistem de a lua legătura cu el, în caz că aş avea ceva interesant de relatat. Aş putea vorbi cu el...

— Poate că e o nebunie ce fac, oftă Balanev, dar... caută-l şi invită-l la spital într-un weekend, când voi fi eu de serviciu. În altă ordine de idei, cine mai ştie de Neurand, în afară de noi doi?

— Kaghebistul spitalului, cel puţin ăsta oficial, nu ştie; Zaiţev probabil aflase, dar nu a mai apucat să-i spună. Raisa, asistenta care ne-a anunţat că s-a trezit, a plecat direct în concediu la sfârşitul turei. I-am spus să ţină secretă întâmplarea, dacă nu vrea să fie interogată de KGB şi să-şi mai piardă şi concediul; sper c-am speriat-o bine. Măcar chestia cu concediul! Pentru oricine altcineva decât pentru noi, Kurt îşi induce o stare cataleptică asemănătoare cu coma. Ah, şi mai ştie cineva, tot un român. Vecinul său de salon, Mitruşkin...

- Mitruşkin! exclamă dr. Balanev, oprindu-se brusc. Dar ăsta e miliţian!

Au urmat săptămâni febrile. Mitruşkin ieşi din spital chiar a doua zi, iar medicul şi asistenta erau îngroziţi – pentru ei înşişi, dar şi pentru ce ar fi pierdut românii dacă Neurand nu apuca să le vorbească despre viitorul lor minunat. „Să sperăm că Mitruşkin e mai mult român decât miliţian”, spunea Evghenia. „S-o crezi tu”, i-o întorcea Balanev. „A şi uitat că l-am salvat de la moarte!” Timp de o lună nu se întâmplă nimic, deşi se simţeau spionaţi în permanenţă. Veni şi redactorul de la postul TV pirat Ochiul Dreptăţii, înregistră pe video vreo două ore de

convorbiri cu profetul anchilozat, ajunse cu bine la postul său aflat într-un avion, difuză caseta, care produse vâlvă, dar nici urmă de descindere brutală a KGB-ului. Probabil sovieticii erau curioşi să vadă dacă Neurand chiar avea capacităţi paranormale, după cum presupunea Evghenia. Şi ea şi dr. Balanev îi aduceau lui Kurt, pe furiş, manuale, albume, romane sau tratate din diverse domenii, pe care Neurand le transmitea strănepoţilor. Când nu-i puteau aduce cărţi, medicul, pur şi simplu, îi vorbea, împărtă- şindu-i cunoştinţele sale în materie de medicină şi chimie.

În fiecare noapte, grupuri de oameni veneau pe furiş la spital şi se rugau sub zidurile acestuia, invocând căldura şi energia omului ţintuit pe patul de la reanimare. Credinţa oamenilor era alimentată şi de faptul că Neurand făcea mici profeţii care se adevereau întocmai, iar de câteva ori persoane bolnave care se rugaseră sub fereastra salonului în care se afla Sfântul – cum îl denumiseră – susţineau că plecaseră acasă vindecate, ceea ce sporea interesul oamenilor pentru enigmaticul profet, care-i învăţa că în curând vor fi liberi şi puternici. Până şi dr. Balanev începuse să creadă necondiţionat că Neurand nu avusese un simplu vis, ci undeva în viitor există cineva care – într-un mod pe care refuza să şi-l explice – se află în legătură cu cel mai vechi pacient al spitalului. Şi, tot mai acaparat de enigma evenimentului care urma să întoarcă radical situaţia omenirii, îl ruga mereu pe Kurt să afle de la interlocutorii săi din viitor despre ce era vorba.

— încă nu vor să-mi spună, suna invariabil răspunsul lui Neurand. Susţin ba că e greu de explicat în două cuvinte, ba că nu suntem încă pregătiţi să înţelegem. Dar ce n-aş da să mă aflu şi eu acolo, în paradisul acela din viitor!

#-0 *W*

...Anul 2078. loan conducea masiva autoblindată pe drumul îngust practicat între mormanele de moloz. Era aproape întuneric, dar farurile puternice ale autovehiculului luminau drumul ca-n palmă. Siluetele fantomatice ale resturilor de clădiri, ale tramvaielor proiectate sute de metri prin aer de suflul exploziei atomice şi înfipte în faţadele blocurilor care mai rămăseseră în picioare, stâlpii de beton frânţi şi atârnând de pe grămezile de dărâmături, epavele maşinilor carbonizate, toate acestea se profilau sinistru în dreapta şi-n stânga drumului dintre ruine. Ajuns lângă ceea ce ţinea minte că fusese odată hotelul Intercontinental, loan coborî şi se opri în faţa unei uşi metalice, un acces în subsolul hotelului înfipt în pământ de puterea deflagraţiei. Deschise uşa şi păşi în gol.

Sub el se căsca un hău întunecat, de câteva zeci de metri adâncime, în care loan, cu toată vârsta sa înaintată, începu să coboare uşor, controlându-şi puterea de levi- taţie. O siluetă firavă, încotoşmănită în costumul antira- diaţii şi cu masca de gaze pe chip, plutind către fundul

puţului. De câte ori venea aici pentru a se întâlni cu colegii săi, îl încerca un sentiment de furie mută privind imensul câmp de ruine bătut de vânturi şi praf radioactiv, murdărit de ploile zilnice de cenuşă, ţinut în beznă de norii groşi, grei şi otrăvitori, care nu se mai destrămaseră complet de zeci şi zeci de ani, de la cel de al treilea război mondial... Şi aşa era tot Pământul! loan nu se consolase niciodată cu situaţia, ba, dimpotrivă, revolta şi disperarea sa creşteau. O civilizaţie genială, sensibilă, valoroasă, în care intraseră morbii crimei şi ai lăcomiei, distrugând-o. loan îşi aducea aminte înfiorătoarele momente ale cataclismului care schimbase brutal evoluţia omenirii. Avusese loc în ultima zi a anului 2004. loan, pe atunci tânăr, se afla în metrou, în drum spre casă. Criza mondială izbucnise de câteva zile, odată cu distrugerea Tel Avivului de către arabi şi cu invadarea Finlandei, Norvegiei şi a Poloniei de către Armata Roşie sovietică. Pe deasupra, un submarin atomic rusesc dispăruse în mod suspect în Triunghiul Bermudelor, iar Washingtonul fusese somat să-şi recunoască amestecul în această afacere. Şi deşi se sperase în victoria raţiunii, fără niciun anunţ prealabil conflictul final izbucnise, demenţa distrugerii punând stăpânire pe tot globul. Trenul în care era loan se oprise neobişnuit de mult într-o staţie în care tocmai intrase. Pasagerii fuseseră calmi la început, însă când flashuri orbitoare le răniră ochii, solul începu să vibreze tot mai violent şi se auziră bubuituri înfundate, dar tot mai puternice, înţeleseră tragicul adevăr şi intrară în panică. Trenul

porni exact în clipa în care un torent de foc, dărâmături şi maşini contorsionate răbufnea în staţie dinspre exterior; prinse viteză afundându-se în tunelul care se zbătea în toate direcţiile, iar bucăţi de beton şi pământ cădeau pe acoperişul vagoanelor şi spulberau geamurile... Urmă un şoc şi mai violent, iar loan zbură prin vagon, în beznă şi haos. Intraseră cu toată viteza într-un alt tren, deraiat. Răsunau urlete acoperite la intervale neregulate de detunăturile ce veneau de afară, totul pe fondul unui val de căldură înăbuşitor. Atunci avusese primele senzaţii ciudate; auzea mii şi mii de glasuri, ca şi cum s-ar fi aflat pe o câmpie plină de oameni înspăimântaţi. Simţea arsuri şi lovituri, auzea blesteme şi rugăciuni, îi apăreau în faţa ochilor imagini de coşmar, zgârie-nori dispărând în bulgări de foc şi poduri uriaşe smulse din pământ şi zburând dezmembrate peste oraşe în flăcări...

Viziunile încetară şi cineva îl ajută să iasă de sub cadavre. loan era ud de transpiraţie, lovit peste tot, avea sânge pe faţă şi dureri în tot corpul, dar măcar era în viaţă. Aerul, fierbinte şi sufocant, aproape că nu mai putea fi respirat. Toţi supravieţuitorii se adunară într-o porţiune mai puţin afectată a trenului. în timp ce încerca să ajute un rănit, auzi, uimit, un radio: „...guvernului au decretat starea de urgenţă. Se pare că oraşele ţării au fost distruse în proporţie de cel puţin 80 la sută...”, apoi o mulţime de texte asemănătoare, în alte limbi; nu reuşi însă să localizeze aparatul şi, mai ales, să înţeleagă cum putea funcţiona sub pământ.

Tunelul se dovedi a fi surpat în ambele părţi, făcându-i prizonierii unei porţiuni de câteva sute de metri, dar sal- vându-i de la o moarte sigură în cuptorul radioactiv de afară. Şirul surprizelor lui loan continuă nu după mult timp. Fără să fie sigur dacă, de fapt, nu murise şi se afla pe lumea cealaltă, reuşi să scoată toate cioburile înfipte în faţa unui bărbat, dar fără să le atingă, numai uitându-se la ele, apoi ridică un bolovan de câteva sute de kilograme, de asemenea, fără contact fizic... şi fără să ştie exact cum. În curând, supravietuiţorii realizară că pot comunica telepatic, au darul telekineziei, al vindecării, al levitaţiei... Erau haruri minunate, dar în condiţiile date îi umplură de spaimă. Ce se întâmpla cu ei?...

Au fost salvati de un comando militar, care îi trans- portă, prin tunel, într-un adăpost antiatomic. Anii trecură; civilizaţia umană nu mai exista. loan înţelesese deja că viziunile avute după exploziile nucleare fuseseră telepatice, iar radioul din vagon fusese chiar creierul său, care captase şi decodificase emisiunile unor posturi încă neatinse.

Dar de ce? Erau efectele nebănuite ale unei arme psihotronice ultrasecrete? Nimeni nu ştia. Cert este că pruncii născuţi după război moşteneau aceste capacităţi extraordinare, ba chiar păreau şi mai înzestraţi: erau complet imuni la radiaţii, capabili să vindece orice boală şi să vadă în întuneric, se dezvoltau mult mai rapid, ca în poveşti... Şi, totuşi, care era motivul acestei minunate transformări sosite prea târziu? Odată cu trecerea anilor, apărură voci

care susţineau că lumea nu fusese victima unui război absurd, ci beneficiara unei euthanasii planetare, care anihilase tot răul din lume...

între timp, ajunse pe fundul puţului şi porni pe culoarul care ducea către bunker; atmosfera viciată de afară era încă periculoasă pentru cei născuţi înainte de război. Păşind pe culoarul întunecat, loan era mai chinuit ca niciodată de enigma harurilor primite de supravieţuitorii dezastrului...

...se pomeni în genunchi, privind stupefiat lumina aceea nefirească şi orbitoare ce invada culoarul, venind către el. Dar nu era lumină; era mai mult decât atât. Era o dezvelire a tuturor lucrurilor din jur, a culoarului, a bunkerului, a ruinei îngropate a hotelului, a oraşului distrus, a continentului care acum avea un alt relief, a Terrei întregi devastate de războiul atomic, devenită Terrato- mica, Nuclear Earth, Nuclearth... A lumii, a întregului univers, cu cele văzute şi cu cele nevăzute şi cu cele nici măcar bănuite... Şi când lumina scăldă totul în claritate şi înţelegere, loan îşi dădu seama că tot universul e în mintea sa, iar mintea sa este o particulă infimă a universului, şi el e egal cu universul! Şi lumina îi vorbea, dar nu prin cuvinte, nu prin umbrele lucrurilor, ci prin lucrurile înseşi, pe care nu le vezi niciodată cu adevărat...

...Apoi, peste numai câteva clipe, mergea din nou, năuc, spre uşa bunkerului. Străfulgerarea aceea uluitoare trecuse, dar îi răvăşise trupul şi mintea şi sufletul... deoarece acum avea răspunsul la enigma care-l obseda de 74 de

ani încoace. Percepea gândurile şi cuvintele prietenilor săi, dincolo de zid:

— ...o experienţă tragică, spunea Nicolae. Tocmai primeam avid cunoştinţe dintr-un manual de fizică, pe care omul meu de legătură îl citea, iar eu i-l „sorbeam” în acelaşi timp. Brusc, s-a întrerupt, apoi mintea sa a licărit câteva clipe şi am auzit gândul şi cuvintele lui: FUGI, EUGENIA!, după care am simţit o durere groaznică în cap şi legătura s-a întrer...

— Mi-a vorbit Dumnezeu, spuse loan păşind transfigurat în cameră, şi toţi tăcură, simţind un fior de-a lungul şirei spinării, indus reciproc şi reverberat la nesfârşit. Auziseră şi de alte cazuri în care oamenii puteau comunica direct cu Creatorul, dar nu puteau fi perfect siguri că era adevărat. Prieteni, rosti loan, Domnul mi-a vorbit chiar adineauri, pe culoar. A spus că ştie că ne simţim vinovaţi pentru moartea celorlalţi. Ştie şi că suntem curaţi şi pregătiţi să aflăm de ce am fost cruţaţi. Ştie că suntem mici, neînţelegători şi grăbiţi, dar pe de altă parte inteli- genţi, născuţi să fim blânzi, iubitori şi dornici de cunoaştere. De aceea mi-a dezvăluit tâlcul întâmplărilor din ultimul secol. Ei bine... Fondul, cum îl numim noi, este inepuizabil, indestructibil, nepieritor, însă finit. Atunci când a fost creat, era destinat divizării sale în minţile unui număr limitat de oameni...

— Cei 144.000 de aleşi din Apocalipsă?

— Sau poate numai Adam şi Eva, cine ştie?... Cert e că omul s-a înmulţit infinit mai mult şi de aceea Fondul s-a

„diluat” atât de mult încât a dat naştere la efecte secundare: răutate, lăcomie, ură... Cu cât era mai diluat, cu atât omenirea trecea prin clipe mai grele. Şi atunci a trebuit redus numărul utilizatorilor... Dacă stai să te gândeşti, după fiecare catastrofă, adică reducere a numărului de „abonaţi”, omenirea a făcut câte un salt important. De exemplu, epidemia de ciumă care a ucis un sfert din populaţia lumii, în secolul al XlV-lea, a fost urmată de Renaştere; primele două războaie mondiale, cu aproape 100 de milioane de victime, au fost urmate de descoperirea tranzistorului, expediţiile pe Lună, Internet... Cu alte cuvinte, „ne venea mintea la cap” – o expresie mai profundă decât am fi crezut! La sfârşitul secolului al XX-lea, realizările sclipitoare ale geniului uman, începând cu drepturile omului şi terminând cu ajutorul decisiv dat de filosofie fizicii atomice la elaborarea Marii Teorii Unificate, păreau să fi făcut din om o fiinţă evoluată şi superbă... Şi totuşi, nu! Nebunia uciderii, a războaielor religioase, a ştiinţei folosite pentru distrugerea planetei, a otrăvirii mediului, dovedea că saltul spre o treaptă superioară era încă departe. Şi atunci a fost nevoie de încă o diluare a Fondului!

— Al treilea război...

— Da, al treilea război mondial a fost potopul nostru! înţelegeţi?! Ni s-au dat aceste puteri pentru a o lua pe drumul cel bun. Ţineţi minte cum vă veneau puterile acelea minunate chiar în timpul deflagraţiilor atomice? Sute de milioane de oameni dispăreau în clipele acelea. Nu-

mărul de „abonaţi” la Fond scădea vertiginos, iar acesta intra întărit în receptoarele noastre, creierele, „hardul” minţii noastre. Acum suntem ca patriarhii biblici: trăim sute de ani şi – poate cea mai importantă schimbare, ceva ce fusese refuzat civilizaţiei industriale – iată, vorbim cu Creatorul, cu inefabilul... Fondul a fost reconcentrat în minţile noastre, ale celor care am fost cruţaţi, pentru a o lua de la capăt pe drumul cel bun! Cu Fondul, acum puternic pentru fiecare, de partea noastră, cu spaima de război în suflet şi cu cunoştinţele strămoşilor noştri, putem reface civilizaţia umană... şi poate de data asta o vom face, pentru prima dată, bună!

Epilog

Această scenă a avut loc la 74 de ani după ce Kurt Neurand, Evghenia Stepanova şi Vasili Balanev, acuzaţi de trădarea puterii neosovietice, au fost arestaţi şi executaţi pe loc în spitalul din Jasch; la 89 de ani după ce peste 1.000 de oameni au fost asasinaţi în România, în văzul lumii, apoi au fost uitaţi, nerăzbunaţi şi chiar batjocoriţi... Şi lista poate continua mai departe, în trecut, cu Hitler, Stalin, Custer, Pizarro, Irod şi mulţi alţii, şi înapoi la Hi- roshima şi Nagasaki... la Nuclearth.

COUNTRY OF THE DEAD

ÎNMĂRMUREŞTI, ROMANIA. The little village of înmărmureşti, 400 km north of country's capital city Buda- pest, was the scene of an undead outbreak that lasted two days, leaving 13 people dead, 20 people undead and 5 persons temporarily dead. A few dozen persons were in- jured, but since at least 7 of them were already dead when receiving the injury, the counting had to be stopped until the arrival of an expert from Bucharest.

The outbreak happened Monday just before dusk with at least 3 village people (a soldier, an engineer and a po- liceman) attacking fellow villagers in the Street in a biting spree. They managed to bite at least 10 people before by- standers' screams attracted the local law enforcement off- icers.

The officers had to use firepower against the three in- fected persons, but with no result. Reports from the scene indicated the infected were immune to bullets. „They didn't have to dodge bullets”, said one eyewitness. „Neo would have hated their guts. The infected pissed on cops' bullets” [intraslatable Romanian expression], continued the witness.

The fighting soon escalated as more people were bitten than the policemen could shoot down. When dark engul- fed the village, înmărmureşti was under siege. There is no evidence of all the murders and attacks of that night, just isolated stories of people who survived. The wit- nesses are still in a state of shock after they lived unspeak- able terror moments.

JEAN DUPONT (RED CROSS WORKER FROM FRANCE): I was there on a Red Cross mission. I was just watching the TV when I heard screams in the Street. I didn't understand quite well what they were saying. I only caught something like „fututz mortii matii de mortu 'reacu care eşti”. But then this is a daily occurrence in this village so I didn't bother to see what happened. Then the door opened and my zombified neighbour, nea Vasile, entered the room. He missed half his face, was covered in blood and made horrific sounds that reminded me of a mad dog.

REPORTER: Did that scare the crap out of you, sir?

JEAN DUPONT: Actually it didn't. Nea Vasile looks like that every Saturday night after drinking and fighting at the local bar. Anyway, I sensed something was not right when he attacked me and tried to bite my neck. I had to punch him down. Even until that moment, everything was still OK. He tries to bite my neck every Saturday night when he's wasted and I have to punch him down. It's just that this time he rose as if I hadn't hit him, and at- tacked me again. So with regret I just had to stick a huge

pencil (local folkloric art craft) through his head. They seem to go down permanently when you put huge pen- cils through their heads.

În another incident, a man and his son arrived at home from the hills; previously he had prepared his son's birth- day by gathering a number of relatives, with the intention to do the old „Surpriiiise” joke. But when they entered the room, the lights stayed off. When he put them on, he saw all the guests seemed to have some sort of Halloween masks on their face. „Nice touch, you creative old bitch!”, he thought as he tried to puii off his mother-in-law's mask. Instead, he was left with her jaw in his hand. Con- sequently all the guests attacked them. They managed to escape in the yard. When one of the boy's cousins tried to bite him, the boy pushed him and the cousin fell with his head over a rake's teeth, dying instantly. „This hap- pened as I was unsuccessfully trying to fight my wife's crazed mother, who was trying to bite off my hands”, said the boy's father. „I remember screaming to my son: 'Damn, boy, you're good! Do grandma too!'„.

All night, the undead ruled the village. People were caught completely off guard, with zero expertise in the field. „I remember a neighbour who yielded a wooden stack. When Marghioala a lu Bashica, who had been in- fected, attacked him, the neighbour stuck the stack through her heart. Of course, it had no effect. Another neighbour yelled at him: 'Not wooden, and not through the heart, you moron!'Amazed, my neighbour said: 'You

mean I have to put this in her...?!' The next moment Marghioala bite him, and he shouted: 'Why the hell are you eating my liver, bitch?!' The other neighbour took an ax and gave it to him from the front of the railway sta- tion”, said one witness.

REPORTER: But you don’t have a railway station in your village!

THE WITNESS: Well, my friend, this is another un- translatable Romanian expression!

Calm was restored only after troops were brought into the village, at daybreak. They began shooting any person who had the symptoms of the infection: staggered walk, unintelligible sounds, blood on their clothes, attacking other people. This led to a controversy, as the gendarmes were accused they shot non-infected people too. „How the hell could we teii infected from the non-infected?! People in this village are always drunk and starting fights, so you really can't teii who's a zombie and who's an ordinary drunk!”, said one officer.

Gendarms also said a team of 4 kids from the village distinguished themselves by killing a record number of undead. They are to be rewarded with medals later in the month. When interviewed, they said their secret was they were local champions in online video games like Counter- Strike and Half-Life. „My son used to steal money from me and go to the city to play his damn games”, said one of the kids' parents. „I used to beat the crap out of him. I used to beat him up until water sounded in his head”.

REPORTER: My God, did you really do that?!

MOTHER: No, idiot, this is just another untranslatable Romanian expression!! Anyways, outcrapping beating days are over now. IT1 buy him a computer myself!

Twenty infected people were caught alive (so to speak) and sent to a laboratory where doctors would investigate the disease. The military also spread posters with typical zombie faces and mentioned: „Wanted dead or alive or undead”.

În one effort to reconstruct the seriously damaged vil- lage, politician funny promised he would pay the dam- ages and educate the people by bringing deadometers (in order to detect any undead) and such educaţional movies as „Dawn of the Dead” at the local cinema. „People gotta be able to defend themselves against those cocksucking dead motherfuckers”, said the politician. As a counter- measure, ex-president Ion Iliescu declared that should he be re-elected as the head of the state, he promises he would not allow the dead to walk the streets in Romania again. „We are anchored in the synergy of the facts, you animals. We won't let you walk our streets, because we elude the meanders of the concrete!”, detailed Iliescu. President Traian Basescu's reply was swift: „So what will he do, caii the miners again to kick undead ass?! Ha-ha- ha!”

Local press has already dubbed the whole incident „Zombiada”.

VENDETTA LUI UCIGA-L TOACA

Pentagon, Washington D.C., 1982

Colonelul Morris T. Clayton îşi luă adio de la promovare în clipa în care depuse discheta pe biroul generalului White. Acesta îl privea sumbru, iar la întrebarea sa mută, colonelul răspunse cu inimă grea:

— Da, domnule general. Au făcut-o.

— Au şi folosit-o?

— Nu, dar, ca să spun aşa, timpul lucrează în favoarea lor...

După ce colonelul Clayton ieşi ţeapăn, generalul – şeful Departamentului de Cercetare Neconvenţională al Pentagonului – se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii şi oftă. Faptul că Uniunea Sovietică reuşise să construiască o maşină de mers în timp făcea Pentagonul la fel de periculos ca si un raion de batiste.

— Numai dracul ne mai scoate din situaţia asta, suspină generalul.

Istavovneţ, RSFS Rusă, 1983

în dimineaţa zilei de 30 martie, un seism ce dură câteva clipe zgudui micul sat, făcând să cadă tencuiala celor

câteva căsuţe şi îngrozind animalele. Bătrâna Ekaterina Kaliuşina ieşi speriată în curte, în aerul tare de afară, privind încruntată peste câmpul înceţoşat, spre unitatea militară de la Dugoiarsk, şi-şi făcu trei cruci mari, după care blestemă:

— Lua-v-ar dracu' – Doamne, iartă-mă! – cu 'sperimentele voastre!

Dugoiarsk, RSFS Rusă, 12 octombrie 1984

Uniforma nou-nouţă îl incomoda pe căpitanul Vitali Maximo viei Oseghin, primul călător în timp. Sau poate că nu voia să recunoască faptul că avea emoţii. Oricum, îşi luase o poziţie degajată. Se afla în interiorul Bazei, o construcţie metalică situată în centrul unui accelerator de particule numit, în mod profan, „maşina timpului”. Contrar lecturilor sale din copilărie, nu aştepta saltul în trecut nici pe un fotoliu ultramodern, cu oarece senzori lipiţi de craniu, nici într-o cabină strâmtă, scufundată într-o lumină misterioasă. Pur şi simplu fuma, cocoţat neglijent pe o ladă cu aparatură; mai erau zece secunde până la saltul în timp, iar memoria îi proiecta fragmente rapide dintr-un film nebunesc, dar real, a cărui acţiune începuse cu 17 ani de zile...

ZECE... (1967)

— Vitea, iar eşti cu capul în nori! În loc să-ţi faci lecţiile, te ţii de citit tâmpenii!

— Da', tatko...

— Taci din gură, mucosule! Ia dă cartea încoace. Aha, >Ktonb BepH, ştiam eu!

...NOUĂ... (1969)

— Oseghin şi Grigorov, ia poftiţi voi la tablă! spunea Nataşa Sergheevna, profesoara de ştiinţele naturii. Oseghin, tu eşti cel mai slab elev pe care l-am avut vreodată. Cred că nu ştii nici unde ţi-e capul!

— Cred şi eu, dacă are numai 2 la anatomie! şopti Osi- pov din prima bancă, iar ceilalţi râseră cu poftă, căci ştiau prea bine câte parale fac cei doi colegi ai lor.

— Linişte, împieliţaţilor! Oseghin, despre ce vorbeam adineauri?!

Băiatul zâmbi încurcat, se uită la Saşa Grigorov, dar nici acesta n-avea habar; de-abia se abţineau să nu izbucnească în râs. Colegii lor se amuzau copios, bucuroşi că mai au o clipă de respiro.

— Păi ia să vă pui eu câte-un 2 la fiecare, să vă-nvăţaţi minte!

...OPT...

Deodată, Vitali se schimbă la faţă. Privind spre clasă, o văzuse pe Irina Benova, febleţea sa, şoptindu-i ceva la ureche lui Osipov, rivalul său! Amândoi râdeau şi se uitau la el. Atunci Vitea se supără. Irina râde de el, nu? Şi vorbeşte cu tocilarul de Osipov, nu? Iar el, Vitea, nu e decât un prost, nu? Ei bine, lasă, or să vadă ei cine-i Vitea

Oseghin! îşi îndreptă pieptul şi zise tare, pe când Nataşa Sergheevna se pregătea să treacă notele în catalog:

— Ba eu ştiu, tovarăşa profesoară. Intrebaţi-mă orice!

...ŞAPTE...

— Buuun... Dacă erai atent, atunci – zise profesoara cu un zâmbet răutăcios – spune-mi, te rog, de ce au dispărut dinozaurii?!

Vitea se încruntă, nefiind prea sigur nici dacă respectivele lighioane existaseră vreodată. Copiii se hlizeau, chicoteau, râdeau, curioşi să audă perla colegului lor. Ei ştiau că era o întrebare la care nici ştiinţa încă nu era capabilă să răspundă. Şi, se pare, nici Vitea Oseghin. Copiii râdeau în hohote. înciudat, Vitea o privi pe Irina, care râdea cu gura până la urechi... şi jură răzbunare.

...ŞASE... (1972)

— Cât despre cel de-al cincilea elev care va intra în Komsomol... Ei bine...

Toată clasa asculta încordată, privindu-i pe tovarăşul secretar de partid al şcolii şi pe cei patru aleşi care stăteau mândri în faţa clasei; printre ei, şi Irina...

— Ei bine, numele său începe cu „O”!

Toţi copiii se priviră, iar Saşa Grigorov îi dădu cu cotul veşnicului său coleg de clasă şi zise destul de tare:

— Oseghin!

Ceilalţi chicotiră înăbuşit, iar Vitea îi promise o bătaie bună prietenului său.

— Vai de mine, cum Oseghin? Cu notele lui?! Nu, numele lui e Osipov!

Asta fu prea de tot pentru bietul Vitea, care, printre lacrimi, îşi privi rivalul păşind triumfător alături de Irina...

...CINCI... (1974)

— ...cât despre cibernetică, ea este femeia de stradă a capitalismului, o diversiune ordinară a imperialiştilor! Noi, marele popor sovietic, nu acceptăm concepţiile retrograde şi reacţionare ale societăţii de consum şi combatem marele cancer care roade lumea capitalistă: religia, un instrument de subjugare a poporului! Religia a omorât în Evul Mediu! Noi trebuie să deprindem învăţăturile marxist-leniniste şi să fim fii de nădejde ai marii URSS!

— Oseghin, mă uimeşti! Ai răspuns cel mai bine din toată clasa si-ti voi da nota maximă. Tine-te, băiete, de învăţământul politic şi vei ajunge departe!

...PATRU... (1979)

— Prost, foarte prost! zise sobru tov. prof. univ. Aru- daitis. Nu mă aşteptam de la voi, studenţi la biologie şi, pe deasupra, komsomolişti, să obţineţi note aşa proaste la paleontologie. Din grupa voastră de zece oameni au luat examenul doar doi, aceiaşi doi: Zinovieva si, bine- înţeles, Vitea Oseghin...

...TREI... (1981)

— Tovarăşe general, vă rog să-mi permiteţi să raportez: am găsit un om pentru Misiunea Supremă.

— Te ascult, Feodorov, spuse generalul Muratovski.

— Un tânăr absolvent de paleontologie din Leningrad, cap de serie. Are o condiţie fizică perfectă, vârsta ideală, şi este şi motivat psihologic; un episod din şcoala generală...

— Politic corespunde?

— Desigur. Dosarul său este ireproşabil, iar nivelul de pregătire politică ridicat. De altfel, este secretar la Kom- somol pe raion. După umila mea părere, omul ideal pentru a fi trimis înapoi în timp ca să... Scuzaţi-mă, pentru Misiunea Supremă.

— Ai făcut o treabă bună, Feodorov. Supraveghează-l din umbră, 24 din 24, peste tot pe unde umblă. Când voi primi aprobarea de la Cabinetul nr. 1, te voi anunţa să-l aduci aici.

...DOI... (iunie 1984)

— Ehei, ce înseamnă puterea sovietică! făcu Oseghin visător şi bine dispus.

În contradicţie cu el, generalul Muratovski, încruntat, privea afară pe geam.

— Să faci aşa o cheltuială, şi financiară şi energetică, numai pentru a elucida o problemă ştiinţifică..., vorbea Oseghin, dar generalul se întoarse către el, întrerupându-1:

— Dragul meu Vitea, trebuie să-ţi spun ceva. Nu ţi s-a dezvăluit până acum, în întregime, mobilul efortului acesta despre care vorbeşti tu.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Nu mă duc în Cretatic pentru a afla de ce au dispărut dinozaurii?! Nu pentru asta mă antrenaţi de trei ani?

— Ai găsit numai o jumătate de adevăr, Vitea. Acum e momentul să afli şi cea de-a doua jumătate. Este vorba despre Misiunea Supremă.

...UNU... (12 octombrie 1984)

— Oseghin, mai sunt 5 minute, auzi Vitea în difuzorul Bazei vocea generalului Muratovski. Chiar acum am primit o telegramă de la tov. general Andropov. Iţi urează succes...

— E la curent cu experienţa?! se miră primul călător în timp, aprinzându-şi ultima ţigară pe 1984.

— Bineînţeles. Şi aşteaptă să îi dai răspunsul de care depinde soarta comunismului în lume!

...ZERO!

Un complicat proces fizic avu loc în inima acceleratorului, într-o fracţiune infinitezimală de secundă. Baza, aparatura, Oseghin, totul se dezintegră în subquarci. Pur şi simplu, dispărură. Procesul acesta îngrozitor de complex, precis şi delicat, se repetă după o altă miliardime de secundă, dar în sens invers, iar Baza, aparatura şi Oseghin existară din nou: numai că spaţiu-timpul se defor-

mase, iar Baza, cu tot ce era înăuntru, profitase pentru a-şi părăsi coordonatele iniţiale şi, cu un gigantic consum de energie, trecuse ca un fulger prin hiperspaţiu, remateri- alizându-se la noile coordonate, care erau: ± 100 km pe axa N-S, ±100 km pe axa E-V şi minus 65 de milioane de rotaţii ale Pământului în jurul Soarelui.

Continentul Pangeea, anul 64.008.016 î.Hr.

Oseghin, transpirat, crispat, dar calm, stătea în picioare în mijlocul Bazei. Totul părea să fie în regulă, nu avea nici cea mai mică reacţie negativă de pe urma dezintegrării şi reconstrucţiei trupului şi, mai ales, a creierului său, lucru pe care îl constată pe îndelete, cu satisfacţie. Zâmbi la gândul că *acum, deja,* era înapoi în unitatea de la Dugo- iarsk, ieşind din accelerator în aplauzele tuturor... Răspunsul este cunoscut, dar – fir-ar să fie – trebuie mai întâi să-l afle! Pentru că ne aflăm în preistorie, la sfârşitul Cretaci- cului, şi multe lucruri – oameni, civilizaţie, ştiinţă, URSS – nu există încă. Doar el, singur, curajos şi inteligent – şi cu o poliţă mai veche de plătit dinozaurilor!

— Fir-aş al naibii! exclamă el admirativ. E ceva de capul meu!

Si uite-asa, în toate facultăţile mintale fiind, si mai lucid ca niciodată, brusc, între el şi ecran *apăru un om.* Pur şi simplu, apăru din nimic. Oseghin înlemni, dar îşi călcă pornirile iraţionale ce ar fi vrut să irumpă din sinea sa şi rămase acolo nemişcat, livid, ţinându-şi respiraţia, pândind mişcările intrusului. Era un tip destul de mic de sta-

tură, la vreo 40 de ani, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un trening negru şi încălţat cu ghete Puma. Se priviră câteva clipe în tăcere, cercetându-se atenţi. Apoi, intrusul zâmbi afabil.

— *Amerikanieţ?!* întrebă stins Oseghin. Altă explicaţie nu găsea. Cine dracu' eşti? American?

— Dragul meu, ţi-ai răspuns singur, continuă bine dispus individul.

— Fir-ar să fie! exclamă Oseghin. Ştiam eu că o să ne-o luaţi înainte. De când eşti aici?

— Dragul meu Vitea, îi ignoră el întrebarea, mi-ai zis adineauri „Cine dracu' eşti? American?”, iar eu ti-am confirmat că ai dreptate. Dar nu sunt american. Sunt Dracu'.

Oseghin se încruntă. Tipul îl lua peste picior, asta era clar. Dar el nu-şi putea permite să fie altfel decât logic, calculat şi raţional.

— Uite ce-i, tovarăşe Dracu' sau cum te-o chema. Nu mi-e frică de tine, oricine ai fi. Draci nu există, Dumnezeu nici atât. Eşti ori american, venit ca şi mine din viitor, ori extraterestru.

— Buuun, exclamă admirativ intrusul. Mă aşteptam să leşini sau să înnebuneşti când o să mă vezi, sincer să fiu…

— Fii serios. Science-fiction-ul şi comunismul m-au făcut să nu am porniri mistice. Pur şi simplu, apariţia ta e doar o problemă de tehnică. Nimic supranatural. Ba, mai mult, dacă te-ai da drept diavol în timpul de unde vin, ţi-ar râde în nas şi copiii. După atâtea filme de groază cu monştri, vampiri, mumii, diavoli, zombi, alieni, mutanţi

şi alte alea, ai fi chiar penibil, domnule **Ucigă-l Toaca!** Şi, apoi, eu nu cred în Dumnezeu, Diavol, sfinţi, fantome şi tot ce se subsumează fenomenului religios sau mistic. Totul are o explicaţie ştiinţifică.

— Bine, dar mă vezi, nu? Cum poţi să nu crezi ce vezi?

— Cred ce văd, dar nu cred explicaţiile tale iraţionale. Măcar dacă ai fi avut imaginaţia de a-ţi face o apariţie mai spectaculoasă, un ăla negru, păros, cu copite şi coarne – poate aşa te mai ere...

Mâinile palenontologului se crispară atunci când, sub ochii săi măriţi, simpaticul cetăţean cu chelie se transformă într-un monstru solzos, respingător, cu gheare uriaşe, colţi tăioşi, coarne şi ochi roşii, de fiară. Din botul deschis se prelingea sânge... Oseghin, cu un puls de 130, se strădui să nu urle. Stăpânindu-se cu eforturi supraomeneşti, reuşi să bâiguie:

— Şi nici măcar... nici măcar nu miroşi a smoală!

în aceeaşi clipă îl sufocă un miros greu şi înţepător de catran încins. Omul sovietic tuşi, izbutind să horcăie:

— Dispari, ticălosule! Mă sufoc!

Totul încetă brusc. Intrusul îşi reluă look-ul sportiv. Oseghin trase aer curat în piept, apoi înjură în ruseşte, pe îndelete. După un timp, zise:

— Bun. Să admitem că ai avea capacitatea să îţi schimbi înfăţişarea instantaneu sau să mă hipnotizezi. Dar asta nu înseamnă că eşti neapărat Dracul! Ala nu există.

— Eşti incorijibil, Vitenka, îl dojeni Diavolul, care se pare că era un tip răbdător. De ce nu vrei să accepţi evidenta?

— Pentru că este un fals. Pe de altă parte, am alte treburi. Mă aflu aici într-o misiune... ăăă, ştiinţifică!

• * »

— Vrăjeală, moşule! i-o întoarse Diavolul, cu vocea lui Saşa Grigorov, poznaşul său fost coleg de clasă. Să-ţi zic eu de ce eşti aici: *generalul Muratovski vrea să afle cum au murit dinozaurii.*

Oseghin primi cu mult curaj şi această lovitură. în sinea sa era însă foarte intrigat de necunoscutul în trening ce făcea jogging cu 65.000.000 de ani înaintea născocirii joggingului. Cine putea fi?

— Ce vrei, de fapt, de la mine? îl întrebă Oseghin.

— A, nimic deosebit. Voiam doar să văd cine mă vizitează aşa, pe nepusă masă. Ce-i drept, nişte rugăminţi în legătură cu tine am primit eu, dar nu ştiam exact despre ce era vorba... Prima, de la un general american, White, să-l scot din rahatul în care l-aţi băgat tu şi ăia ai tăi, de la laboratoarele din Dugoiarsk. A doua, de la mătuşa Kaliu- şina, care m-a rugat să am grijă de tine. Plus că tu însuţi ai spus „Fir-aş al Naibii” etc. etc. Gând la gând cu bucurie, mi-am zis, şi am intrat să te văd.

— Ascultă, **Ducă-se pe Pustii!** M-am săturat. Lasă-mă să-mi văd de misiunea...

— Apropo, am uitat să-ţi zic. Chestia cu dinozaurii e doar implicită. *Adevărata misiune e cu totul alta.*

Oseghin transpiră, pentru prima dată începând să intre în panică de-a binelea. „Asta ştie prea multe! N-am de ales – trebuie să-l elimin şi să-i duc cadravrul înapoi, în 1984!”

— N-are rost, Vitea! Un cartuş e şase kopeici în ziua de azi. Tragi un încărcător, s-a dus juma' de rublă. Iar eu, oricum, n-am nimic, ca să nu zic că „n-am nici pe... dracu'!”.

Osghin nu-l crezu. În rastelul Bazei avea un pistol Makarov, un Kalaşnikov şi un aruncător de flăcări. Alese pistolul şi, foarte hotărât, îl îndreptă spre faţa intrusului. Acesta, însă, râse, bine dispus:

— Unde-ai mai văzut tu copil cuminte şi drac mort?!

Paleontologul, căruia nervii începeau să-i dea semne de oboseală, trase două cartuşe în diavol, dar acesta nu avu absolut nimic. Pe fata sa nu se vedea nicio urmă. »

Atunci, Oseghin mai trase vreo două. Şi, apoi, tot încărcătorul. Diavolul, destins, căsca a plictiseală.

— Gata? întrebă el afabil. Te-ai răcorit?

Oseghin aruncă arma şi sări la el... dar rămase înlemnit atunci când braţele sale atinseră gâtul creaturii – căci aceasta avea carnea rece şi dură ca metalul, efectiv lipsită de viaţă.

— Oseghin, eşti un neghiob! zise Diavolul, fără pic de supărare în glas. Tu nu-ţi dai seama că nu poţi face nimic? Şi că eu sunt acela care pune fratele să-şi ciopârţească sora, care desface buloanele căii ferate bosniace când trece un tren sârbesc?! Şi, spune-mi, te rog, în definitiv, ce ai împotriva mea?

— Nu exişti! Asta e.

— Atunci eu ce sunt? Cine e acest domn din faţa ta?

— Habar n-am. Extraterestru, american din viitor, membru al unei civilizaţii preistorice, atlant, dracu' ştie...

— Sigur că ştie!...

— Bun, făcu Oseghin trăgând aer în piept. Să admitem că eşti domnul **N-aibă parte.** Să admitem că, ha-ha, ar exista un Dumnezeu, sfinţi şi aşa mai departe. Atunci spune-mi, te rog, ce ai de zis despre Angriya-Mayniu şi Ahura Mazda? Despre Odhinn şi Loki? Despre Allah sau Buddha? Pentru că si ei sunt tot nişte Diavoli si Dumne- *i* » »
zei. De ce aţi exista tu şi Dumnezeu, iar ei nu?

— Dar nu ne excludem reciproc, dragă Vitenka. Dacă nimereai mai la nord, dădeai peste omologul meu, Loki – ceea ce nu ţi-ar fi priit. El e un tip mai din topor! După cum, probabil, ai studiat la istoria religiilor...

— Nu mă interesează aşa ceva, bătu Oseghin în retragere. Sunt ateu şi membru al PCUS!

— Vei fi, nu eşti, zise pedant Diavolul. Dar hai să-ţi dau un exemplu pe înţelesul tău: să zicem că la întoarcere greşeşti puţin şi ajungi nu în 1984 ci, de exemplu, în 1964, când tu aveai vreo cinci ani. Ei bine, în acest caz vor exista doi Vitali Maximovici Oseghin, simultan, unul de 35 de ani şi altul de 5 ani?!

— Foarte probabil, dar nu am verificat ipoteza, aşa că nu ştiu, răspunse prudent Vitea.

— Ei bine, nu! Vor fi doi numai aparent. Va fi un singur V.M. Oseghin, dar două – cum să le zic? – *proiecţii.* Exact la fel se întâmplă şi cu mine, cu Loki sau cu Ciort. Nu există decât un singur Prinţ al întunericului, dar, totuşi,

nici ceilalţi nu sunt ireali. Destul, însă, cu vorbăria! Dă-mi mâna şi hai să rămânem prieteni!

Oseghin, cu dinţii încleştaţi, dădu din cap cu ură. încă mai credea, pe undeva, că intrusul era un tip de prin Texas, care-şi bătea joc de el.

— Dragă Vitenka, foarte rar Diavolul nu profită de ocazie pentru a-şi băga coada. De ce nu vrei să apreciezi asta? Aş fi putut să-ţi defectez maşina timpului, să pun un dinozaur să te omoare... Dar îmi eşti simpatic. în plus, vreau să te protejez, pentru că, recunosc, misiunea ta mă interesează.

Oseghin îşi dădu o palmă peste frunte. Acum înţelegea. Se sprijini de un perete şi-i zâmbi dispreţuitor intrusului.

— Deci, aici voiai să ajungi! Ştiai ceva, dar nu totul. Probabil o „cârtiţă” capitalistă din Dugoiarsk a aflat ceva despre misiune, dar avea nevoie de tine, oricine-ai fi tu, ca să mă tragă de limbă... Dar de la mine n-o să afli nimic!

— Nici nu trebuie, ripostă Diavolul. Ştiu care este adevăratul scop al expediţiei, Misiunea Supremă: *să identifici factorul care a condus la dispariţia dinozaurilor...*

— Taci! urlă Oseghin răguşit.

— ...şi a altor specii, atât de brusc şi de eficient, şi în caz că nu era vorba de cauze naturale, gen prăbuşirea unui meteorit, *să folosiţi metoda respectivă împotriva americanilor!* Nu-i asa?!

I

Era grav. Oseghin, căruia îi venea să urle, privea în sus, muşcându-şi buza inferioară, aşa cum făcea în copilărie

când era prins cu şoalda. Evaluă situaţia – şi nu era deloc roză. Diavolul avea toate atuurile, el, niciunul. Ce putea face? Un compromis, doar. Diavolul era invincibil. Avea sens să se lupte cu el?

— Sigur că n-are sens, făcu senin Diavolul.

— Iar îmi citeşti gândurile cu neruşinare?! Ascultă, Drace. Să presupunem că eşti, într-adevăr, Dracul, personajul care sperie o lume întreagă, mai puţin pe noi, comuniştii. Eşti duşmanul lui Dum... eşti duşmanul universului, vrei să-l distrugi, să trimiţi sufletele oamenilor în iad şi aşa mai departe. (Oseghin se încălzea pe măsură ce vorbea, căci un nou aspect al problemei îi trecuse prin minte.) Dar, cu toate astea, nu eşti şi tu tot o fiinţă?! Nu eşti o entitate biologică, din atomi, din molecule, din celule vii? Eşti mai deosebit, recunosc, dar nu eşti tot o fiinţă?!

— Nu, zise cam nervos Sarsailă. Eu sunt Prinţul întunericului, Regele Muştelor, tartorul Iadului! Eu am pus-o pe Eva pe regim vegetarian, şi se ştie cu ce rezultate strălucite, eu am împrăştiat ciuma şi SIDA în lume, eu l-am pus pe Michael Jackson să invite copii la ranch-ul său, eu i-am fluturat lui Stalin cârpe roşii prin faţa ochilor când era copil...

— Cât despre tovarăşul Stalin, te rog să fii respectuos! Nu-l amesteca în găinăriile tale.

— Vitenka, ascultă-mă, spuse Diavolul din nou bine- dispus. Când doamna Djugaşvili, mama lui losif Visari- onovici Djugaşvili (cel ce şi-a luat ulterior porecla de

Stalin, adică Omul de Oţel), era gravidă prin luna a treia, eu tocmai hălăduiam prin Gruzia, Australia şi Brazilia...

— în acelaşi timp?!

— Desigur. Ei bine, în Brazilia am vrut să împing un misionar european, un călugăr, în fălcile unui crocodil, undeva pe Amazon, iar în Australia intenţionam să pun un bătrân să scape ţigara pe covor şi să dea foc unei case lipite de o creşă în care dormeau liniştiţi vreo 30 de copii, iar educatoarea era beată turtă si usa cresei încuiată...

- Si?!...

— Şi n-am reuşit... Călugărul a coborât din barcă, chiar atunci, ca să-şi facă rugăciunea, aşa că am şters-o imediat. Bătrânul a primit vizita unui cunoscut care i-a spus, ce crezi?, că tutunul e iarba diavolului, iar el, ca să-i facă plăcere, a stins ţigara. Deci, copiii au scăpat, misionarul la fel. Atunci m-am înfuriat grozav şi m-am răzbunat cum am putut şi eu – am provocat o furtună în Gruzia, astfel încât ploaia s-o prindă pe doamna Djugaşvili în plin câmp. Bineînţeles, udă leoarcă, a răcit – dar nu numai ea, ci si fătul a avut de suferit. La naştere, micul losif Visariono- viei a părut normal, dar mai târziu s-a văzut că era bolnav, şi încă rău de tot. Se ştie că era paranoic şi că a murit din cauza unor leziuni pe creier. Aşa că, în loc de copiii şi călugărul de care-ţi ziceam, m-am ales cu instaurarea comunismului si cu un război mondial. Eh, amintiri, suspină Diavolul.

— Vorbeşti prostii! Şi, pe deasupra, mă mai şi ţii din treabă!

— Dimpotrivă, mai avem de discutat. Mă interesează planul vostru, poate voi avea şi eu o mică satisfacţie, un războias, ceva...

— Atunci, că veni vorba, mă întrebam ce rost mai are să stau aici ani de zile, să împânzesc regiunea cu aparatură, să fac disecţii, să fugăresc reptilele, să trag concluzii complicate, când, pur şi simplu, mi-ai putea spune tu care este motivul pentru care au murit dinozaurii. În felul acesta, obţinem mai rapid amândoi ceea ce vrem, nu?

— Vitea, zise Diavolul cu reproş în glas, astea-s satisfacţii meschine. Eu am plăceri mai rafinate!

Exasperat, Oseghin se gândi cum să scape de intrus. Din păcate, prin cap nu-i trecea decât o soluţie, care însă nu-i convenea şi pe care va trebui s-o treacă în raport: „La naiba! De ce nu?”.

Şi tovarăşul Vitali Maximovici Oseghin, membru al PCUS, fost secretar de Komsomol pe raion, fost elev de nota 10 la marxism şi învăţământ politic, *tşifăcu cruce.*

Tăcere apăsătoare. Aparent, nu se întâmplase nimic. Diavolul, însă, nu mai zâmbea. Chipul său devenise brusc sumbru. Iar în secunda următoare dispăru la fel de pe neaşteptate cum apăruse.

...în dimineaţa celei de-a patra zile, Vitali Oseghin părăsi Baza la bordul unui vehicul amfibie dotat cu mitraliere, camere video, tehnică necesară marcării radioactive prin injectare de la distanţă a exemplarelor ce trebuia urmărite ulterior, precum şi aparatură servind analizei chimice, botanice, zoologice şi patologice. în prealabil

lansase şi câteva baloane-sondă umplute cu heliu, precum şi mici elicoptere telecomandate, prevăzute şi unele şi altele cu camere video, tehnică de analiză, aparatură meteo şi injectoare pentru marcaj. Acţiunea acestor baloane, elicoptere, precum şi a unor senzori lansaţi de ele în diferite puncte era coordonată de computerul de la Bază, realizând astfel un program complex şi grandios de urmărire a vieţii animale şi vegetale, dar, mai ales, a dinozaurilor. Acest program cuprindea trei direcţii: stabilirea cât mai precisă a tuturor condiţiilor ambientale existente, stadiul de extincţie a dinozaurilor (dacă aceasta începuse deja) şi identificarea factorului distrugător. Tehnica funcţiona 24 de ore din 24, iar datele se stocau continuu în memoria computerului, verificat cu regularitate de Oseghin. Diavolul, sau ce-o fi fost, nu mai apăruse.

Faptul că aparatura nu semnala vreun procentaj neobişnuit de cadavre ale dinozaurilor sau vreun dezechilibru ecologic important, intens şi recent, îl cam deranja pe biolog. Oare să nu fi început Marea Dispariţie?! Se ştia că ea a avut loc la sfârşitul Cretacicului, deci cu aproximativ 65.000.000 de ani înaintea lui 1985, şi durase între 1 şi 100.000 de ani.

Saltul în timp se calculase în aşa fel încât Oseghin să ajungă acolo în plin proces de dispariţie a dinozaurilor, sau măcar la foarte puţin timp după aceea, când se puteau, eventual, autopsia cadavrele, dar cu toate aceste precauţii nu era totuşi imposibil să ajungă mai devreme cu 100 sau 100.000 de ani, ori mai târziu cu 100 sau 100.000.

Practic, Oseghin avea la dispoziţie 50-60 de ani, speranţa sa naturală de viaţă, să aştepte începutul Extincţiei. Cât mai avea însă de aşteptat? Un an? Douăzeci? Cinci mii de ani? Greu de zis. Şi apoi, cine-i garantează lui că de cum va începe Marea Dispariţie îşi va da seama că despre ea e vorba şi nu, să zicem, de o banală epidemie?

Aceste gânduri îl munceau în timp ce conducea TAB-ul către ceea ce părea ţărmul unui lac sau al unei mări. Mai avea puţin şi ieşea din zona de vegetaţie luxuriantă, când, brusc, în calea vehiculului apăru un masiv Tyrannosaurus Rex, cel mai feroce dinozaur carnivor al acelor vremuri. Depăşea patru metri înălţime, se deplasa în poziţie bipedă, solzii săi erau murdari de noroi şi sânge închegat, iar ghearele, colţii şi ochii injectaţi şi răi nu prevesteau nimic bun. Paleontologul privi încântat splendida reptilă, cu ochii măriţi de curiozitate. Ţeava injecto- rului se roti pe turelă şi trase; un minuscul marcator radioactiv – inofensiv pentru reptilă – i se înfipse acesteia în piele, dar monstrul nici că se sinchisi. Dădea din cap repede, cu mişcări ca de şopârlă, şi nu se mişca de la locul lui.

Bucuros nevoie mare, Homo Sapiens Oseghin deschise turela TAB-ului şi, fără să iasă afară, pentru a nu speria sau înfuria fosila încă vie, privi în voie dihania, murmurând cuvinte de laudă si mulţumire.

Deodată, percepu foarte clar o serie de triluri încântătoare, încât rămase mai uimit decât în clipa în care văzuse T. Rex-ul – la acesta măcar se aştepta. Trilurile se apro-

piau, tot mai impetuoase, semănând ba cu un ciripit de mierlă, ba cu un cârâit de cioară, ba cu viersul dulce al privighetorii, însă la un volum mult mai mare.

— Archaeopteryx! exclamă biologul. N-aş fi crezut să sune aşa de bine.

Oseghin nu rezistă tentaţiei şi scoase puţin capul din TAB, aşteptând să vadă un Archaeopteryx planând spre el... Când colo, văzu un alt T. Rex, şi mai mare, ce înainta cu o sprinteneală uimitoare pentru volumul său monstruos. Avea ceva grotesc şi înfiorător în mersul acela agil şi greoi totodată, şi privirea rea, de şarpe. Mai stupefiant era că trilurile proveneau chiar din gâtul său, iar celălalt exemplar îi răspunse în acelaşi fel!

— Asta-i bună! şopti biologul retrăgându-se în întunericul turelei. Al doilea tiranozaur ocolise TAB-ul ca pe un bolovan şi ajunse lângă celălalt, lângă care se opri ciripind şi dând din gheare fioros. Faţă în faţă, dinozaurii dădeau un duel muzical de toată frumuseţea, agitându-şi ghearele, cozile şi mişcând repede din capetele enorme – dar nu se clintiră de pe locurile lor.

— Normal! exclamă brusc solul anului 1985. Bineînţeles, zâmbi el luminat. Cum naiba să nu aibă syrinx şi să nu cânte aşa dezinvolt, când sunt strămoşii păsărilor!

Injectorul mai trase o dată, discret. Oseghin privea fascinat animalele şi, la un moment dat, zise cu glas tare:

— Ce n-aş da să înţeleg ce spuneţi!

— Te pot ajuta, Vitea! răsună un glas în afară, de-l trecură sudorile. Scoase un pic capul şi privi, holbându-se

Lângă TAB, un individ la patru ace – costum negru impecabil, cămaşă albă, cravată de mătase cu ac de aur, pantofi de piele nou-nouţi şi batistă albă, imaculată, la piept al cărui chip era identic cu cel al intrusului în trening de ieri, fuma distins, folosindu-se de un portţigaret din lemn de santal.

— Poate ai nevoie de-un interhprhet autorhizat, gra- seie Diavolul. Ei bine, nu te voi inoporhtuna cu prhezenţa mea, darh dacă dorheşti, poţi înţelege ce vorhbesc dino- zaurhii. Au rhevoirh!

Până să scoată vreun sunet, Oseghin fu izbit de două voci dinspre tiranozauri:

— Dacă mă port astfel încât nu sunt nedemn de fericire, sunt îndreptăţit să sper că voi avea parte de ea?

— Maestre Tnak, ţi-aş putea răspunde invocând un gânditor raţionalist, dar demersul meu filosofic…

Biologul rămase cu gura efectiv căscată. „Dumnezeule”, gândi el, „cine au fost dinozaurii?!”.

Lucrurile începeau să se lege. Pe de o parte, Biblia spune că Uriaşii zămisliţi la începutul lumii au stârnit dezamăgirea şi, mai apoi, mânia Domnului, care i-a pedepsit exterminându-i cu ajutorul potopului. Pe de altă parte, ştiinţa afirmă că Pământul a fost dominat de reptile cu mult înainte de a fi cucerit de mamifere, dar că – din motive inexplicabile – reptilele au dispărut brusc la sfârşitul Cretacicului. Poate nu e doar o coincidenţă şi poate că uriaşii erau *mult* mai inteligenţi decât se bănuia – în care caz ajungem la eterna întrebare: *totuşi, de ce au pierit dinozaurii?*

Computerul semnală ceva. Ecranul monitorului afişa o întrebare care-l izbi în plin de biolog: „Ce zici, tovarăşe ateu?”. Desigur, o singură persoană putea fi conectată la Internet în Cretacic. Oseghin păru să-şi calce pe inimă, ca şi pe carnetul de partid, când tastă o altă întrebare:

— De ce trebuie să moară?

— Nepătrunse sunt căile... ăăă, căile, îi răspunse ipocrit Diavolul.

— Nu-ţi mai bate joc. Dinozaurii sunt o civilizaţie uimitor de avansată, după câte am văzut.

— Da, în unele privinţe sunt geniali. E vorba însă de gândirea teoretică, speculativă. Filosofia, poezia, dreptul, sunt domenii în care excelează şi chiar vă întrec. În schimb, laturile practice ale gândirii nu-i preocupă. Habar n-au de fizică, inginerie, astronomie, sport sau artă. Au o vagă intuiţie a ceea ce ar putea fi chimia, dar având în vedere că nu-i interesează decât propriile lor corpuri, o socotesc medicină. Altfel, nu sunt în stare să pună două pietre una peste alta.

— Si asta înseamnă că le-a atras si nemulţumirea lui J J »
Dumnezeu, nu?

— Vai, tovarăşe Oseghin, pomeniţi de Dumnezeu...

Paleontologul îşi încleştă maxilarele şi se abţinu să nu dea cu pumnul în tastatură. Trebuia neapărat să intre în contact cu dinozaurii – chiar dacă n-aveau sisteme de referinţă comune, totuşi, fiind şi unii şi ceilalţi dotaţi cu raţiune, era imposibil să nu poată comunica într-un fel.

...După două minute, cu aruncătorul de flăcări în mână, strecurându-se printre plante şi liane, ajunse la lizieră, dincolo de care începea plaja lacului. Cei doi T. Rex mergeau unul lângă altul cu aerul a doi bătrânei care se plimbau la ora prânzului în Piaţa Roşie, povestindu-şi şotii din liceu. Oseghin ar fi vrut să intre în contact cu ei, dar cum? Traducerea se efectua unilateral, iar pentru a obţine şi jumătatea cealaltă, ar fi trebuit să ceară ajutorul lui Dumnezeu – ceea ce nu concepea. Nici ca om, nici ca bun comunist. Trebuia, însă, să facă ceva, neapărat. Trebuia să intre în legătură cu ei. Dacă nu pentru curiozitatea sa de om şi savant, măcar pentru a-şi uşura misiunea, căci ar fi fost foarte uşor ca în loc de analize si observatii în- » 1 9 delungate, să vină la el un amic dinozaur şi să-i spună: „Vitea, uite ce-i, nu ştiu de ce, dar specia noastră e pe moarte”. Numai că pentru asta avea nevoie de Diavol, ceea ce însemna, implicit, să accepte că acesta există... „La naiba, ce gândire rafinată! Ce tortură gândită! Intr-adevăr, minte de Diavol...”

Tot blestemându-l pe Diavol, Oseghin ieşi din pădure şi, hotărât, descărcă arma în aer. Un şuvoi incandescent erupse dinspre arma biologului şi incendie plaja. Cei doi T. Rex se întoarseră şi rămaseră nemişcaţi.

— Ce crezi, e Focul din Cer?

— Exclus. Focul din Cer nu vine decât odată cu Apa din Cer. Şi, implicit, cu Forţa din Cer. În schimb, iată un animal comestibil neobişnuit, biped...

Oseghin se simţi jignit de epitetul „comestibil” şi dădu s-o rupă la fugă spre pădure, când auzi răspunsul celuilalt animal:

— Intr-adevăr neobişnuit, cu atât mai mult cu cât sesizez la el curenţi cerebrali puternici. Nu pare deloc un animal stupid. Hai să-l vedem mai de-aproape, dar fără să-l speriem.

Oseghin, înfrângându-şi o pornire aproape irezistibilă de a fugi la adăpost spre TAB (lucru pentru care, oricum, n-avea timp), rămase acolo, cu arma în mâini. Fiarele se apropiară de el cu ochii lor răi şi ghearele murdare, dar efluviile telepatice care veneau dinspre ei erau total opuse aspectului lor agresiv, asemănătoare cu ale unui om care vrea să mângâie un pisoi speriat. Oseghin simţi pentru prima dată în viaţa sa că trebuie să-i mulţumească **Cuiva** care are grijă de lume şi de destinul lui, al paleontologului intrat în contact cu civilizaţia dinozaurilor... Asta însă nu plăcu... **Altcuiva.**

losif Visarionovici Stalin apăru în spatele dinozaurilor, echipat în uniformă militară completă, inclusiv caschetă şi medalii. Cu binecunoscutul zâmbet afabil al Tătucului Popoarelor, se apropie de reptile până ajunse între ele; acestea nu păreau să-l fi sesizat.

— *Zdrastvuite, tavarişce Oseghin!* salută el şi apoi, cu un gest de iluzionist, scoase de după ureche o grenadă, îi rupse cuiul de siguranţă cu dinţii şi o aruncă pe nisip. Brusc, prin cascheta ce se sfâşie, erupseră două coarne fioroase, iar Stalin/Sarsailă dispăru într-un nor de fum.

Vitea se aruncă la pământ. Grenada făcu explozie. Se trezi alergând ca un disperat, asurzit de bubuitură, cu reptilele croncănind fioroase pe urmele sale. Cu un salt disperat, se aruncă într-un tufiş de la marginea pădurii, unde scăpă arma într-o băltoacă. Dădu să bage mâna după ea, când un bot ca de crocodil ţâşni, împroşcând apă şi mâl, şi nu lipsi mult să-i reteze braţul. Oseghin urlă şi o luă la fugă, încercând să ajungă la TAB. Reptilele se opriseră la lizieră, căutându-l cu gesturi nervoase din cap. Oseghin vedea, printre ferigile masive, tija ce susţinea camera video, şi se orientă după ea. Escaladă un dâmb şi sări orbeşte, convins că avea să aterizeze pe TAB.

În aer, avu un şoc. Se rostogoli în noroi, apoi, stupefiat, se ridică în genunchi, privind către locul unde fusese TAB-ul.

— Nu, nu se poate, îmi pierd minţile. Nu-i adevărat!!

O mică troiţă de lemn adăpostea o toacă de care erau atârnate două ciocănele. Tija şi camera ieşeau din tavanul troiţei, închipuind o cruce. Oseghin îngiţi în sec. Şter- gându-şi noroiul de pe faţă, paleontologul se ridică în picioare şi păşi către troiţă, până ajunse la un pas de ea. Privea prostit toaca de lemn. Ceva pocni şi placa masivă de lemn a toacei se desprinze căzând spre el. Urlând, se rostogoli într-o parte, iar greoaia masă de lemn se înfipse în noroi, împroşcând în toate direcţiile. Oseghin înjură, căci îi prinsese un picior dedesubt. Chinuindu-se să-l scoată, auzi un mare foşnet de ferigi în spate. Se întoarse. Cei doi dinozauri îl priveau. Unul dintre ei spuse:

— Ia te uită, era să-l **ucidă toaca!**

Oseghin îşi trase piciorul de sub placă, după care o luă la fugă cu speranţa nebună că va putea ajunge la TAB înainte de a-l prinde reptilele. Dar, spre surprinderea sa, tiranozaurii nu-l mai urmăriră. O râpă pe fundul căreia ameninţau bolovani colţuroşi se deschidea în stânga rusului. Acesta fugea pe marginea ei, când deodată un di- metrodont, un colos de aproape zece metri lungime, apăru din pădurea cretacică, venind cu viteză spre el ca un uragan. Vitea ştia că dimetrodonţii erau ierbivori, dar şi că matahala aceea care se pregătea să-l împingă în hău avea vreo zece tone greutate – şi toate se repezeau la el! Era atât de îngrozit încât nici nu se mai miră că dinozaurul îi spuse, cu accent american:

— Dă-te, bă, la o parte!

— N-am unde! răspunse mecanic Vitea, la un pas de a se prăbuşi peste bolovanii ascuţiţi. Brusc, fiara se opri la numai câţiva paşi de el. Vitea avu revelaţia fulgerătoare că totul nu e altceva decât o altă glumiţă de-a lui **N-aibă Parte.** Monstrul râse şi-i reproşă:

— Nu vrei să te dai la o parte? Aha, te pomeneşti că **N-ai Parte?!**

Văzând negru de furie, Oseghin apucă o piatră de pe jos şi o aruncă în capul dimetrodontului, ca o descărcare nervoasă, conştient că micul proiectil n-ar fi ucis nici măcar un câine. în schimb, văzu cu stupoare ditamai monstrul sărind în aer la receptarea pietrei şi căzând pe spate, cu labele în sus, ca la desenele animate. în tufişuri, Diavolul se tăvălea de râs, hohotind isteric.

...Oseghin fugea uşor către TAB, de-a latul unei porţiuni de desert. Dar dacă desertul era desert, în schimb aerul de deasupra sa nu. Două păsări Archaeopteryx planau liniştite deasupra omului. Acesta, speriat, căzu în nisip, gata să se lase devorat de răpitoarele aerului. Când colo, le auzi sporovăind:

— îl mâncăm?

— Nu, lasă-l să **se ducă pe pustii!** răspunse cealaltă şi se îndepărtă fâlfâind.

Oseghin era disperat. Fusese prins la mijloc. Orice ar fi făcut, ieşea prost. Dacă accepta că Diavolul există, trebuia să renunţe la ateism. Dacă însă respingea existenţa Diavolului, era obligat să respingă şi realitatea uimitoare a civilizaţiei dinozaurilor. Dar curiozitatea omului de ştiinţă tindea să depăşească loialitatea comunistului aflat în misiune... Iar afecţiunea sa pentru dinozauri, pe care şi-o mărturisi de-abia acum, în ciuda întâmplării din şcoala generală şi a festelor Diavolului, era ilogică dacă se gândea că, în cazul în care dinozaurii ar fi supravieţuit, oamenii nu ar mai fi apărut! Cu aceste gânduri învălmăşite în mintea sa, şi aşa greu încercată de evenimentele ultimelor zile, nemaitemându-se de dinozauri, pentru că ştia că aceştia nu-i vor răul, Oseghin, întins pe nisipul Cretacicului, aţipi. Era hotărât să intre în contact cu dinozaurii, să-i prevină de pericol şi, odată ce-l vor fi identificat, să se întoarcă în 1984 cu misiunea împlinită... în curând, Oseghin adormi buştean.

...Se trezi cu capul greu, la auzul unui pocnet metalic. Văzu ca prin ceaţă TAB-ul staţionat în faţa sa. Se frecă la ochi, ridicându-se în picioare. Realiză că pocnetul care-l trezise era pocnetul turelei trântite. Ca şi cum, gândi el, cel ce a adus TAB-ul a ieşit, a trântit turela şi a plecat. Işi privi ceasul – dormise acolo, întins, nici măcar o jumătate de oră. Oftă şi se urcă în TAB, pornind către Bază, pradă gândurilor şi planurilor. Iar straniul somn de nici 30 de minute, în miezul zilei, Oseghin îl aruncă într-un colţişor prăfuit al memoriei.

Aşadar, Diavolul îl lăsa în pace. De ce? Simplu: Diavolul avea nevoie de el, avea nevoie ca paleontologul comunist să se întoarcă în 1984 d.H., pentru a împărtăşi colegilor săi întru marxism metoda prin care îşi puteau extermina eternii duşmani. Si deodată avu revelaţia: dacă Diavolul îl lasă în pace ca să identifice motivul extincţiei, înseamnă că *acest motiv există,* adică, fie azi, fie peste maxim 50-60 de ani, extincţia va începe! „E logic, nu? Dacă ştia că am venit prea devreme, nu l-ar mai fi interesat persoana mea. Aşa, înseamnă că el ştie când va începe evenimentul, şi că am timp să identific clar motivele şi să mă şi conving că e vorba de ceva ce putem folosi împotriva americanilor.”

Ar fi trebuit să-si dea seama de mult de asta... Oricum, bucuria sa nu avea margini. Chiui de fericire şi apoi strigă:

— Reagan, *nu pagadi!* Aţi încurcat-o, capitaliştilor!

Brusc, presă frânele vehiculului, care se opri cu o smu- citură. Afară, în praf, zăcea cadavrul unui stegozaur.

— De-ar fi Extincţia! murmură Oseghin emoţionat. De n-ar fi doar un banal cadavru...

Degetele sale umblară pe tastele computerului, iar cadavrul mătăhălos, cele câteva tone de came, oase si solzi, uriaşa reptilă moartă, intră în atenţia aparaturii vehiculului: măsurători, cântăriri, evaluări, fotografii, prelevări de os şi muşchi, de organe, de celule nervoase şi de secreţii interne. Totul durã un sfert de orã, dupã care TAB-ul demarã în trombă către Bază. Pe drum, călcă un Pterodactyl prăbuşit peste tufe şi strivi tone întregi de materie vegetală moartă. Fredonând uşor un cântec de veselie, Oseghin sări din TAB şi intră sprinten în Bază. Muşcând dintr-o bucată de carne rece, se aşeză în fata monitorului central şi ceru computerului date despre situaţia reptilelor şi a speciilor vizate de extincţie. Cu puţin noroc, într-o lună-două putea pleca acasă!

Primul set de zece senzori raportă apariţia unor cadavre de reptile, iar celelalte nu făcură nici ele excepţie. Oseghin lăsă jos bucata de came şi mai ceru informaţii. Toate semnalau o puzderie de cadavre, precum şi foarte multă vegetaţie ofilită. Controlă analizoarele atmosferice, chimice, meteorologice, seismice, tot ce se putea verifica. Nimic neobişnuit. Si atunci, de ce erau atâtea cadavre? Oseghin era deja nervos. Ceva nu era în regulă. Prea multe leşuri împânzeau împrejurimile. Solicită calculatorului o evaluare a procentului de reptile deja moarte. Când citi cifra, se înecă şi începu să tuşească.

— Dumnezeule! articulă el, livid.

Evaluarea vizase exemplarele marcate radioactiv, iar *extincţia afectase un procent de exact sută la sută.* Oseghin era transpirat. Nicăieri, absolut nicăieri, nu mai putea găsi niciun dinozaur viu. Rămase încă o jumătate de oră în faţa ecranului, în timp ce bănuiala i se accentua, pe măsură ce timpul se scurgea, ireversibil.

Se vorbea mult despre dispariţia dinozaurilor acum 65.000.000 de ani. Unii afirmau că s-ar fi datorat unui meteorit ce ridicase praful în aer, acoperind soarele şi producând o iarnă ucigaşă. Alţii credeau că un virus necunoscut declanşase o epidemie generală. Alte păreri vizau gazele unei comete, huligani extratereştri sau hipercalci- fierea ouălor, aducătoare de moarte puilor dinăuntru prin neputinţa acestora de a mai sparge găoacele, sau, dimpotrivă, decalcifierea scheletelor reptilelor, ce ar fi cedat sub apăsarea organismelor gigantice. Oricum, indiferent de motivul real, specialiştii estimaseră durata extincţiei la perioade variind între un an şi câteva zeci de mii de ani. *Nu era adevărat. Dinozaurii muriseră în câteva clipe.*

De asemenea, mulţi savanţi visaseră să se întoarcă la sfârşitul Cretacicului pentru a constata cu ochii lor de ce muriseră reptilele. O parte chiar încercaseră, fără rezultat însă. Vitali Maximovici Oseghin, în schimb, ajunsese. Şi ştia ce dorea. Dar, obosit, dormise 22 de minute, timp în care dinozaurii dispăruseră!

Biologul se ridică palid. Mâinile îi tremurau. Ieşi la aer. Se întunecase, iar zgomotul pădurii era considerabil diminuat. Cadavrele reptilelor putrezeau peste plantele

veştejite. Oseghin respira rapid, în timp ce privirile sale se ridicaseră către cer. Se chinua să identifice Carul Mare, sub forma sa cretacică.

— Ei, Vitea, ce zici?

Vocea binecunoscută venea din întuneric. Oseghin, obişnuit cu apariţiile idioate ale Diavolului, nu se întoarse şi nu zise nimic. Trecură aşa câteva minute, timp în care amândoi tăcură. Cel care reluă dialogul fu tot Diavolul.

— Nu trebuia să dormi, Vitea. Dacă n-ai fi adormit, ai fi văzut ceva senzaţional!

I

— Taci, spuse biologul, răguşit.

— Atâta efort şi chin pentru a veni aici să vezi cum a fost cu reptilele, şi tu dormi exact când e mai interesant!

— Taci dracului din gură!

— Bine, o să tac. Dar mă gândesc la tine, că o să ai de furcă la întoarcerea în 1984.

— Ba n-o să păţesc nimic, ticălosule.

— Da? Şi ce-o să le zici? Că ai dormit buştean în timp ce milioane de reptile mureau?!

— Nu, o să le spun adevărul!

— Ah, da. La asta nu mă gândisem, grăi N-aibă Parte cu înţelegere. O să le spui că Diavolul, travestit în Stalin, a asmuţit dinozaurii pe tine, că era să-ţi dea cu toaca în cap şi că pricepeai ce sporovăie dinozaurii, nu?!

Oseghin îşi dădu seama că Diavolul avea dreptate. Un membru PCUS, şi om de ştiinţă pe deasupra, nu putea raporta aşa ceva, cu atât mai mult cu cât vorbele lui ar fi

fost interpretate nu numai ca dovezi evidente de tulburări mintale, dar şi ca ofense aduse ideologiei comuniste.

Atunci de-abia, Oseghin cedă nervos. Se încuie în TAB, scoase sticla de vodcă din ascunzătoare şi se îmbătă în ultimul hal.

— Totul sau nimic, murmură el ameţit. Totul sau nimic. Nici eu nu-mi voi îndeplini misiunea, nici creatura asta, indiferent ce-o fi, nu mă va folosi ca pe o unealtă!

Programă maşina timpului pentru întoarcere, scrise pe calculator câteva rânduri cu conţinut fad şi nerelevant pentru generalul Muratovski şi apoi, beat şi extenuat, luă pistolul şi-şi zbură creierii.

La câteva clipe după aceea, Diavolul se materializă în cabină, de data aceasta gol-goluţ şi în întreaga şi înspăi- mântătoarea sa hidoşenie, pe care nu i-o arătase omului din viitor, şi surâse satisfăcut, privind cadavrul acestuia şi sângele împrăştiat pe aparatură.

— A fost mai prost decât îl credeam, râse Diavolul, dacă a crezut poveştile cu faptul că vreau să-l trimit înapoi. O, nu, eu fac totul singur!

Şi, aplecându-se, puse buzele pe tâmpla cadavrului, acolo pe unde ieşise glonţul, şi suflă. După câteva clipe, aerul se încinse, iar Diavolul se mototoli ca un balon care se dezumflă, se subţie şi dispăru brusc, pătrunzând în cadavru prin gaura din cap, care se închise imediat după aceea. Mai trecură câteva clipe şi apoi cadavrul mişcă din cap, gemu şi, în cele din urmă, se ridică în picioare.

— Maşina e a mea, a mea!!

Cadavrul viu se aşează în fotoliu, cu nonşalanta
omului » ’ » J
căruia afacerile îi merg din plin, şi apăsă tasta Enter. Programat de Oseghin, calculatorul îşi făcu datoria instantaneu. Baza dispăru fără urmă din Cretacic şi se rematerializă, în aceeaşi clipă, 65.000.000 de ani mai târziu, exact în secunda în care plecase, în dimineaţa zilei de 12 octombrie 1984, în unitatea militară ultrasecretă de la Dugoiarsk. Ovaţionat şi aplaudat, Vitea se lăsă purtat pe braţe. Un coleg mai tânăr îl bătu pe umăr admirativ:

— Măi, Vitea, zău aşa, *parcă ai pe dracu-n tine!*

în faţa generalului Muratovski, oamenii îl lăsară jos. Cu chipul radiind de fericire, Diavolul salută milităreşte, generalul la fel, apoi îşi strânseră mâinile.

— Tovarăşe colonel, vă raportez că misiunea a fost îndeplinită!

— Felicitări, tovarăşe *maior* Oseghin! Acum, vino cu mine si dezvăluie-mi în două cuvinte marele secret...

*

— Desigur, zise Diavolul. Imediat. Dar pentru asta vă rog să-mi permiteţi câteva sugestii urgente, absolut necesare: mai întâi, Republica Autonomă Ceceno-Inguşă – nu am timp să vă explic ce se va întâmpla pe teritoriul ei, dar, vă rog, stocaţi acolo urgent cât mai multe arme şi muniţii de război, ultramoderne, *atât de bine ascunse încât nici armata noastră să nu ştie de ele!* Apoi, vă recomand să invitaţi cei mai mari oameni de stiintă din Occident, mai ales din SUA, pe un şantier

să iasă un tovarăş tânăr, care nu va schimba absolut nimic – de pildă, tovarăşul acela cu gî... Cum îi zice?! A, da – Gorbaciov!...

ZARCA ÎNREGISTRATA

— Dragă, ai de gând să-mi spui odată unde mergem, saau?...

Complicitatea acelui „saau” îl umplu de căldură pe Bogdan, în timp ce vira cu grijă la dreapta, pentru a se apropia de destinaţia misterioasă. „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, informa un panou uriaş şi Bogdan avu un zâmbet de motan satisfăcut. Anette nu era tocmai genul de femeie cu care îţi puteai stabili complicităţi, şi mai ales mieroase, aşa cum fusese adineauri intonaţia ei. De fapt, intonaţia ei reprezenta chiar o mică victorie din partea bărbatului. O mică victorie într-un război care putea fi câştigat, dar numai cu strategie coerentă şi eforturi supraomeneşti. Păi bun, şi dacă eşti atent la strategie şi la tactică, unde mai e fiorul?! Pentru că, în mijlocul războiului (să nu se amăgim, e vorba despre un război), femeile mai vor în acelaşi timp şi fior...

Maşina ajunsese în dreptul Stadionului Naţional, unde mulţimea veselă şi nerăbdătoare blocase strada formând un şuvoi care intra, fără sfârşit, în parcul care înconjura clădirea ovală. Faţa Anettei se lumină toată.

— Să nu-mi zici că...

— Că, zâmbi Bogdan, încercând să nu pară prea marcat; în fond asta era el, un bărbat puternic, sigur pe sine, care ştia să ofere surprize uimitoare femeii din viaţa lui, aşa că încântarea ei era doar un fleac căruia nu îi acorda prea multă atenţie, îşi spuse el. Poftim, acum făcea treburi bărbăteşti, încerca să parcheze maşina, abil, periculos de aproape de altele două, doar pentru a fi aproape de intrarea în stadion. Un banner sub formă de steag, pe care scria „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, flutura în bătaia vântului şi vârful său atingea uşor maşina, ca un ghiont prietenesc de încurajare.

Puţin mai târziu păşeau împreună prin poarta stadionului, în înserare, înaintând în ritmul mulţimii către construcţia impunătoare, de unde răsuna deja un vacarm care avea darul să binedispună.

— Cum ai reuşit să faci rost de bilete?! îl întrebă Anette încântată.

Bogdan nu-i răspunse, ci preferă să zâmbească îngăduitor. Să nu acordăm prea multă importanţă unor simple bilete... Desigur, nu erau neapărat simple, Campionatul de Branduri era cel mai în vogă şi căutat eveniment sportiv al momentului, preţurile erau ridicate, favorurile nu mai erau de ajuns, aveai nevoie fie de bani mulţi, fie de relaţii extrem de înalte... Dar, hei, ce însemna o dificultate la un bărbat care avea rezolvare la orice?!

Anette nu mai zise nimic, iar Bogdan interpretă zâmbetul ei satisfăcut drept o altă poartă a cetăţii căzând. La naiba, nimic nu-i putea rezista, era de neoprit!

— Ce nebuni! râse Anette. Erau înconjuraţi de o ceată gălăgioasă îmbrăcată în roşu, albastru şi alb, care scandau lozinci agresive, dar măcar amuzante, cu referire la inamicii lor tradiţionali, a căror galerie însă fusese îndrumată către altă intrare.

— Nu par aşa de răi pe cât se spune în presă, aprecie Anette.

— Aşa cum îi vezi tu acum, hazlii, pot deveni chiar feroce în cinci minute. Nu i-ai văzut când se bat cu ceilalţi. Nu e deloc... şi lasă fraza în suspensie – nu se făcea ca masculul să-şi împovăreze partenera cu amănunte dure, rezervate exclusiv bărbaţilor, pe care numai faptul că le ştia îl înnobilau şi îi dădea greutate.

— Oricum, nu mi-e frică, mă apără poliţia, râse Anette agăţându-se de braţul său. în drumul lor constatară totuşi că Bogdan cam avusese dreptate; probabil cu doar câteva zeci de secunde înainte cineva scrisese pe un perete, sub o reclamă cu „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, un cuvânt de patru litere.

— Nesimţiţi şi bădărani, comentă altcineva din spate. Ăştia nu văd că mai sunt şi copii aici?!

Ajunşi la locurile lor, o pofti să se aşeze şi salută de la distanţă un cunoscut, venit cu familia. Cuprinse stadionul cu privirea. în mijlocul terenului trona un piedestal

acoperit cu catifea, sub faldurile căreia ştia că aşteaptă tradiţionalul candidat la reciclare.

Mulţimea din tribune fierbea şi tălăzuia în aşteptarea începerii spectacolului. Roş-albii creară un mic incident atunci când un grup de vreo douăzeci de persoane săriră gardurile pentru a veni în faţa galeriei rivale, unde porniră a scanda lozinci genealogice. Tradiţionalele proiectile improvizate (pahare de suc, brichete, na şi-un pantof) începură să zboare în ambele sensuri, ba chiar unul dintre atacatori încercă să escaladeze gardul din beton într-o misiune sinucigaşă de infiltrare în mijocul galeriei roş-alb- albastre, dar un obiect zburător neidentificabil de la distanţa asta îl aruncă la loc, în huiduielile întregului sector roşu şi alb, şi numai apariţia poliţiei aplană, cel puţin pe moment, conflictul.

— Anette, vrei o Cola, marcă înregistrată?

— Mulţumesc, da, zâmbi ea, chiar vreau o Cola, marcă înregistrată.

— Şi chipsuri, popcorn...?

— Nu, mulţumesc.

— Au chipsuri ediţie specială pentru Campionatul de Branduri, o tentă Bogdan.

— Vreau să îmi păstrez silueta asta, ca să te mai uiţi pe furiş, în geam, la ea, surâse Anette prefăcându-se că se uită pe teren.

— Bună ziua! tună deodată vocea prezentatorului, ceea ce trimise în aer un val de aclamaţii. Doamnelor şi domnilor, declar deschisă cea de-a zecea ediţie a Campionatului de Branduri!

Mulţimea era în delir, confetti zburau prin aer, galeriile rivale tropăiau, pe cer dronele desenară textul „ŞI COCA- COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”.

Bogdan, în schimb, noroc că plecase spre bufet, pentru că mai mult ca sigur nu şi-ar fi putut disimula uimirea în faţa femeii. Numai alaltăieri Anette îi reproşase, relativ subtil, că nu e în stare să facă mai mult în viaţă, că a pierdut deja două ocazii de promovare doar pentru că era prieten cu contracandidaţii – şi acum îi zicea că vrea fie în formă pentru el?!

— Două Cola, marcă înregistrată, vă rog, spuse el, ajuns, încă mirându-se, la bufet.

— Medii, mari sau complete?

— Medii, mulţumesc.

Bogdan cobora către locurile lor, aproape râzând singur. Anette era, fără discuţie, femeia vieţii lui, sau cel puţin urma să fie, dar era şi incredibilă. O invitase în oraş de şapte ori în ultimele două luni şi ea îl refuzase – finuţ, plauzibil, dar îl refuzase. Acum, fusese suficient să-i spună că o invită la un eveniment unde va fi multă lume bună şi nu numai că acceptase, dar, brusc, voia şi să se păstreze sexy pentru el!

Coborând, ţinea la subraţ cele două sticle de 2 litri şi aplauda, şi el, asemenea celor din jur, deşi nu-i era foarte clar dacă aplauzele nu sunt şi pentru talentele scandaloase ale Anettei. Şi atunci se petrecu dezastrul: una dintre sticle îi alunecă zglobie de la subraţ şi se izbi de treptele de piatră. Avea reflexe rapide şi puse talpa peste ea, dar

lichidul sub presiune ţâşni; jeturile fură absorbite în mare parte de pantoful său, totuşi o parte stropiră doi tineri aflaţi în apropiere. Unul dintre ei, ud pe pantaloni, sări de la locul lui:

— Care naiba stropeşti cu Cola, marcă înregistrată?! — îmi cer scuze!...

A*A A^A AÎA

„Cola, marcă înregistrată” în sus, „Cola, marcă înregistrată” în jos! De ce naiba vorbeau oamenii aşa, atât de impla- uzibil? Nu ştiţi? Bun, atunci se vede că e vremea pentru o scurtă paranteză, în care să lămurim nişte aspecte care pot părea neclare cititorului din vremea Brexitului, care nu ştie ce s-a întâmplat în următorii 20, hai, 25 ani după ieşirea Marii Britanii din UE. Privit la momentul respectiv ca o catastrofă, Brexitul s-a dovedit, ulterior, a nu fi chiar atât de dezastruos în sine; în schimb, indirect, a dat tonul unei întregi serii de evenimente care, asemenea Brexitului, până să se întâmple, păreau imposibile – ştiţi, cele din categoria „Nooo, e imposibil, raţiunea va triumfa!”. Aiurea, imposibil. După ce Marea Britanie s-a rupt de UE, Turcia a ieşit din NATO, Damascul a dispărut complet într-o noapte de bombardamente, Rusia a ocupat complet Ucraina şi Georgia, iar în România Partidul Naţional Comunist a câştigat alegerile din 2024 şi, ca o primă mostră a programului de guvernare, a dispus cercetarea tuturor celor care înjuraseră sau ironizaseră partidul pe Face-

book. Ca urmare, în doi ani, România era exclusă din UE şi NATO, după încă câţiva statul intra în incapacitate de plată, au urmat violenţe de stradă şi numai după ce mulţimea a năvălit în parlament şi a spânzurat câţiva senatori şi deputaţi, iar guvernul a chemat oamenii de bine să apere instituţiile statului, ceea ce a dus România la un pas de războiul civil, ţara a fost salvată de fondul de investiţii Bluestone şi firma Coca-Cola, care – conform unei chichiţe avocăţeşti ingenioase, care tocmai revoluţiona lumea – *au cumpărat-o.* în 2029 ţara era readmisă în UE şi NATO, iar nivelul de viaţă al românilor creştea furibund, până la cel al ţărilor din Occident. Salvatorii României se gândiseră bine: modelul politic eşuase, ce-ar fi să aplice modelul comercial? Aşa că abordară problema ca pe un simplu business, cu gândul nu la alegeri, ci la profit, crescând nivelul de trai al românilor nu cu un guvern mai bun, ci cu CEO mai bine motivaţi, obişnuind oamenii nu să muncească pentru a trăi, ci să trăiască pentru a cumpăra, cumpăra, cumpăra. Populaţia acceptase în viaţa sa publicitatea mult mai profund decât până atunci, şi acest lucru nu o deranja, pentru că nu trăise niciodată atât de bine. Nu-i deranja cantitatea de advertising cu care erau bombardaţi, aşa cum nu-i deranja nici obligativitatea de a folosi cuvintele Coca-Cola sau Cola numai însoţite de precizarea „marcă înregistrată”, iar regula avusese un succes fulminant, încât rebelii antisistem ajunseseră să scrie pe pereţi, asemeni fanilor de mai devreme, „Cola” fără să adauge şi precizarea stipulată de lege, spre indignarea trecătorilor oripilaţi! Contestatarii noului sistem

susţineau că aceste reguli noi erau excese de neiertat, iar românii erau supuşi unor experienţe care urmăreau să vadă câtă publicitate poate înghiţi un om înainte să clacheze. Bogdan însă nu-şi pusese niciodată astfel de probleme şi în niciun caz nu ar fi făcut-o în seara aceasta, în care mergea cu Anette, mereu eluziva sa pasiune, la ediţia a zecea a Campionatului de Branduri al Entităţii Statale România (Parte a Coca-Cola Co., Marcă înregistrată), cum suna denumirea oficială a tării.

J

A*A At* AÎA

După ce cumpărase o altă sticlă medie de răcoritoare, Bogdan se întorsese la locul său.

— Poftim, Anette.

— Mulţumesc, îi răspunse şi, după ce se aşezase, îl sărută pe obraz. Când el se uită, totuşi, surprins, spre ea, Anette era foaaarte interesată să citească bannerul mesaj, etalat pe cer, cu fum roşu, de două drone publicitare; se dovedi a fi „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”.

— ...pentru că, doamnelor şi domnilor, vom începe Campionatul de Branduri cu proba de tenis de masă, disputată între... dar ce aud? Nu vă convine?...

Regula era ca prezentatorul să se joace puţin cu publicul, pentru a-l întărâta şi mai mult, dar adevărul este că toată lumea ştia foarte bine cu ce probă va începe campionatul.

— în regulă, doamnelor şi domnilor, atunci să dăm startul fascinantei probe de patinaj viteză!

Vacarmul se înteţi pe stadion; comentariile scrise de spectatori pe telefoane apăreau în direct pe ecranele cu care era înconjurată arena: „patinaj sa urmăreşti tu mah”, „vrem reciclare!”, „vrem sânge!”.

— în acest caz...

Prezentatorul nu îşi termină propoziţia, ci preferă să lase voalul roşu să alunece, în falduri spectaculoase, de pe soclul din centrul arenei, în timp ce bărbatul înlănţuit acolo începea să poată fi văzut, stând în picioare, îmbrăcat sărăcăcios şi cu o expresie obosită, dar dârză, pe chip. Mulţimea o luă razna. >

— Da, este proba în care unui duşman al stilului de viaţă modem i se dă şansa să se căiască şi să se reabiliteze, pentru a nu ajunge la reciclare.

„merita sa infunde reciclarea!”, „a cautat-o cu lumânarea, reciclati-l odata!”, scriau nervos spectatorii.

— Cunoaşteţi, fără îndoială, continuă prezentatorul, faptul că „Şi Coca...” (o hologramă cât tot stadionul prinse a pulsa suflându-le răspunsul)...

— ...”Cola, marcă înregistrată, te iubeşte pe tine”! răsună asurzitor răspunsul în cor al spectatorilor.

— Exact! Dar deşi ea ne iubeşte, există şi oameni care nu o iubesc! Subiectul nostru de azi este clientăteanul *

Manole Georgescu. Acestui fost traducător, în vârstă de 32 de ani, nu-i place Coca-Cola, marcă înregistrată. El nu a mai consumat băutura aceasta din 2020 şi susţine că este

o unealtă a imperialismului, că este capul de pod al glo- balizării, că ne spală creierul şi că ar exista şi alte băuturi, mai bune chiar, dar Coca-Cola, marcă înregistrată, nu le lasă să intre pe piaţă!!

Din rândurile spectatorilor se înălţară exclamaţii de indignare, iar mesajele de pe ecrane se înteţiră.

— Dar lucrurile merg şi mai departe. Clientăţeanul Manole Georgescu este acuzat că a încălcat legea 1/2031, care stipulează obligativitatea ca toţi locuitorii ţării, în vârstă de minimum 25 de ani, să-şi contracteze un credit bancar!

Stadionul reacţionă cu strigăte generale de uimire şi obidă.

— Clientăţeanul Manole Georgescu nu are niciun credit, nici ipotecar, nici auto, nici de nevoi personale, nimic. De asemenea, a încălcat şi legea 73/2036, deoarece nu a înregistrat la forurile legale nicio listă de branduri preferate.

O revărsare asurzitoare de huiduieli şi fluierături înghiţi stadionul, „nu ne mai intoarcem in evul mediu!”, clamau oamenii revoltaţi.

— De asemenea, clientăţeanul Manole Georgescu nu a participat în viaţa lui la construirea vreunui brand. Totodată, el nu a făcut dovada, legalizată la un notar public, că a consumat cantitatea legală de reclame care, conform legii, trebuie consumate în fiecare lună. Conform propriilor declaraţii, clientăţeanul Manole Georgescu nu a mai consumat nicio reclamă în ultimii cel puţin cinci ani!

Mesajele erau acum atât de numeroase, încât viteza cu care se succedau amintea mai curând de un stroboscop; iar lumina intermitentă avea darul de a-i scoate din minţi şi mai mult pe cei 50.000 de oameni inflamaţi.

— Şi lista de infracţiuni nu se opreşte aici. Acest monstru, atenţie, nu apare în evidenţa niciunui hipermarket sau măcar supermarket, ca şi client!

Oamenii tastau furibund „nu e posibil sa trăim ca animalele!” sau „reciclati-l mar!”, în vreme ce galeriile Pepsi şi Cola uitaseră de duşmănia reciprocă şi scandau la unison „Aduceţi robul / Să-l operăm cu ciobul!”.

Bogdan, care, ca şi Anette, nu se agita foarte tare, deşi amândoi savurau spectacolul, sesiză la un moment dat că invitata sa scotocea de zor în poşetă, părând nemulţumită. Cum avea o ţigară neaprinsă între degete, pe care o ţinea deoparte ca să poată căuta, Bogdan deduse că Anette nu-şi găsea bricheta. Avu un impuls ciudat: se trezi la un pas să ceară o brichetă în jur! îşi aminti însă fulgerător că împrumutarea obiectelor fusese interzisă prin lege, deoarece această acţiune scădea vânzările. în fond, la ce bun să ai un salariu de 2.000 de euro dacă cerşeşti o brichetă de 2?

— îţi aduc eu bricheta imediat, îi spuse el şi se ridică bărbăteşte, aşa cum, cu zeci de mii de ani în urmă, omul primitiv îşi lua ciomagul şi arcul şi se ducea să căsăpească un mamut, pentru supravieţuirea familiei.

Escaladă câte trei trepte deodată şi se aşeză la coada nu foarte mică, dar rapidă.

KtA AÎA AÎA 'P

Era întins pe jos, ameţit, cu o arsură în cot, probabil o julitură, iar urechile îi bubuiau, deşi nu auzea absolut nimic. Vedea stele verzi şi, câteva clipe, nu mai avu noţiunea de sus sau jos, nu-şi dădea seama dacă se ridică sau tocmai cade. Apoi totul se clarifică, începu să audă sunetele din nou, era întins pe jos, de ce?!, ah, da, fusese o bubuitură înspăimântătoare care aruncase brusc stadionul în haos. Urlete, plânsete, oameni alergând speriaţi şi pe alocuri călcându-se în picioare. Cel mai probabil, fusese o explozie de genul unei grenade paralizante cu rază mare de acţiune. Probabil avusese loc un atentat.

Se ridică în picioare şi mintea începu să-i funcţioneze, aşa cum fusese condiţionată de anii lungi de instrucţie. Unu, evaluarea situaţiei. Opri un bărbat mai în vârstă, care fugea încercând să iasă din stadion.

— Sunt agentul Bogdan Nicola, de la Poliţia Română! strigă el. Ce s-a întâmplat pe teren?

— A fugit! Infractorul a fugit!

— Cum adică a fugit?!

Bărbatul nu mai putea vorbi coerent; îl lăsă să plece, pierdea timpul cu el.

Doi, eliminarea pericolelor imediate şi protejarea populaţiei. Anette! Işi croi drum destul de brutal prin mulţime până ajunse la locurile lor. Anette, prăvălită pe două scaune, avea rimelul scurs pe faţă şi părul vâlvoi. Un panou uriaş, pe care scria „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGIS-

TRATĂ, TE PLACE PE TINE”, căzuse la numai câţiva paşi de ea, iar oamenii ajutau două persoane pline de sânge să iasă de sub panou.

— Mă miram eu, aşa-mi trebuie, că nu mă învăţ minte! urlă ea. Uită-te cum arăt! O să murim aici şi numai din cauza ta!

— Nu, nu, a fost doar o diversiune ca să evadeze. Vino cu mine, o apucă el de braţ – dar Anette se smulse, furioasă.

— Vin pe naiba cu tine!

— Anette, uită-te la valul de oameni care urcă spre noi! Sunt disperaţi să iasă de pe stadion, şi mai ales retarzii din galeria lui Pepsi. Vrei să ne calce în picioare?!

În treizeci de secunde ajunseseră la toalete şi intrară acolo; Bogdan închise uşa. Vacarmul de afară se estompă în mare parte. Era linişte, curat, spaţios, puteau rămâne acolo până trecea nebunia. Femeia dădu să deschidă gura, şi se vedea limpede că avea o agendă lungă..., dar răsună o împuşcătură înfundată şi o oglindă se făcu ţăndări; Anette urlă şi sări în braţele lui. Nu erau decât ei acolo; cine putea trage şi de unde? Bogdan descoperi repede că glonţul fusese tras dintr-o altă încăpere, din spatele zidului cu chiuvete, şi spărsese oglinda de pe peretele opus. Se apropie cu urechea de zidul prin care intrase proiectilul.

— Bogdan, ce naiba fa...

- ŞŞŞŞt!

Anette era prea şocată de întrerupere, poate mai şocată chiar decât de explozie, dar apoi trebui să admită că,

într-adevăr, de dincolo se auzea ceva. Voci, o încăierare, „Staai!”, încă o împuşcătură.

— Lasă-i naibii, e lumea care vrea să fugă, şopti ea.

— În pereţi?! Dă-te puţin la o parte; nu veni după mine. Mă duc să-l arestez pe Manole Georgescu!

— Ce naiba zici acolo?!

— Du-te lângă uşă, Anette, nu vreau să fii rănită, spuse el bărbăteşte.

Şi, spre stupefacţia femeii, Bogdan îşi luă avânt şi se aruncă cu toate cele 80 de kilograme în perete, printre două chiuvete şi prin posterul cu „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”. Care perete era din rigips şi se prăbuşi pe o porţiune de câţiva metri, relevând adevăratul perete interior al holului toaletei, ca şi cum cineva tăiase pe acolo un culoar secret de fugă. Zgomotele de adineauri încetaseră; puţin mai încolo, pe tunel, Bogdan găsi trupurile a doi agenţi de pază, înjunghiaţi şi plini de sânge, dar respirând. Un al treilea trup, al unui civil, zăcea inert lângă ei. Era uşor de dedus că paznicii nimeriseră, probabil întâmplător, peste fugari şi urmase o luptă; infractorii, care aveau cuţite, îi dobo- râseră pe paznici, pierduseră un om, însă cei rămaşi fugiseră mai departe. Iar agentul Nicola – care îşi dăduse seama, într-o scăpărare a minţii de care putea fi mândru, că glonţul nu ar fi putut trece printr-un zid de beton, deci cineva se chinuise să ridice un zid fals, motivul devenind acum evident – se lansă, discret, în urmărirea lor.

Nu ştia câţi sunt şi nici nu avea arma la el. Din fericire însă, poliţia fusese dotată de curând cu o aplicaţie care putea printa 3D inclusiv arme de foc; greu de imaginat în urmă cu câţiva ani, app-ul salvase viaţa mai multor poliţişti în situaţii limită. Bogdan lansă imediat aplicaţia, în timp ce se strecură pe urmele fugarilor. Lângă telefonul său prinse viaţă o bucăţică mică de material plastic, care se mărea văzând cu ochii, totuşi nu suficient de repede cât avea el nevoie. Materialul căpăta forma brută a unui pistol, care se mărea şi se preciza tot mai mult. Sigur, era o armă destul de primitivă, un pistol fără piedică, fără încărcător, fără nimic, cu un singur cartuş, cu glonţul dur ca metalul, acţionat de un arc lamelar extrem de puternic. Deşi fusese instruit cu privire la arma aceasta, avea reale dubii că glonţul ei poate ucide la fel de eficient ca o armă adevărată. Totuşi, altceva nu avea la îndemână. Tot drumul prin tunele şi canale aplicaţia printa de zor, iar lui Bogdan îi era teamă doar că va trebui să-i înfrunte înainte ca arma să fie gata.

Cine gândise planul de evadare cunoştea bine locul. La adăpostul diversiunii, Manole Georgescu fusese scos din teren, poate printr-un tunel, urcaseră prin chiar clădirea stadionului, printr-un tunel în mare parte improvizat, apoi coborâseră în canalizare, în timp ce forţele de ordine îi căutau înnebunite afară. Canalizarea îi dusese dincolo de stadion, dincolo de şosea, pe sub blocuri, magazine şi străzi.

Se lămuri pe drum că era vorba de doi oameni, Georgescu şi încă unul. Primul impuls după ce spărsese peretele fals fusese, bineînţeles, să sune la secţie şi să-şi alerteze colegii. Dar un gând viclean îl făcuse să renunţe, cel puţin pentru moment. Dacă îl prindeau alţii pe evadatul zilei? Dacă ei rămâneau cu gloria, iar el doar cu pasa de gol? Oamenii nu reţin decât numele celui care marchează... Anette nu s-ar fi combinat în viaţa ei cu ăla care dă pasa de gol!

Străbătuseră poate un kilometru prin canalizare, când fugarii se opriseră sub o gură de vizitare, încercând s-o deschidă pentru a ieşi. Cât timp cei doi ticăloşi desfăceau chepengul cu atenţie, să nu fie văzuţi de afară, omul legii verifică printarea: era gata în proporţie de 86%. încă nu avea pistol!

Când ieşi el însuşi prin chepeng, între pomi, într-o zonă pustie, în aerul tare al serii, văzu cum două umbre abia se mai distingeau printre copaci; arma ajunsese la 91%; avea deja formă finală, trăgaciul funcţiona, cel mai probabil app-ul tocmai printa glonţul în interiorul armei.

Bogdan îşi dădu seama că ieşiseră în parcul Titan, într-o zonă în care începuseră lucrările pentru amenajarea unui alt mall şi, ca atare, la ora asta nu era nimeni pe acolo. Procentele creşteau dureros de încet pe displayul telefonului: 93%. „Fie ce-o fi!”, îşi spuse el şi o luă la fugă după infractori, pe care îi ajunse destul de repede. Şuşoteau într-un luminiş.

— Staţi! Poliţia! strigă el, ascuns între pomi de vederea fugarilor. Mâinile sus!

Cei doi se uitau speriaţi în jur, dar fără să ridice mâinile; amândoi aveau câte un cuţit de vânătoare. Bogdan ieşi din spatele pomilor, înaintând spre ei, în mână cu arma, care ajunsese, dar ei nu aveau cum să ştie asta, la 95%.

— În urnele legii, sunteţi arestaţi. Lăsaţi armele!

— Nu prea cred, răspunse sfidător Georgescu.

— Sunteţi înconjuraţi, nu are rost să opuneţi rezistenţă.

— Exact rezistenţa e tot ce are rost să opunem pe lumea asta, sclavule care aperi regimul! rânji la el celălalt, un tânăr chel şi cu fizic de rugbist.

— Taci şi lasă arma!

— În niciun caz nu mergem la poliţie, sau la reciclare, îi aruncă Georgescu. Mai bine murim aici, acum, împuşcati de tine.

»

— Deşi mi se pare că ai pistol printat, deci un singur glonţ!! mârâi rugbistul sinistru. Noi suntem doi, pe unul îl împuşti, dar celălalt te taie. Şi asta dacă cel împuşcat cu jucăria aia moare...

— îţi dau cuvântul meu că „jucăria” asta e mortală! Hai, nu fiţi proşti, nu trebuie să moară nimeni... Credeţi că eu vreau să mor? Uite...

Bogdan scoase, cu mult curaj (şi dorinţa de a trage de timp, pentru că pistolul ajunsese doar la 97%), telefonul şi le arătă o poză.

— Am trei copii, nu vreau să crească fără tată. Vreau să trăiesc şi vreau să trăiţi şi voi. Hai! Lăsaţi armele şi predaţi-vă!

Rugbistul începuse să ridice mâna cu cuţitul, ca şi cum se pregătea să-l arunce.

— Nu, îi spuse, pe neaşteptate, Georgescu. Nu-ţi mânji mâinile!

— II putem face, Manole!

— Are trei copii, Alex. Şi tu vei putea avea într-o zi, nu face asta!

Bogdan se felicită în gând pentru găselniţa cu copiii. îl iritaseră întotdeauna fiii surorii ei şi n-ar fi crezut că într-o zi poza lor avea să-i salveze viaţa!

— E ultima somaţie, nu fi prost! spuse el. Tovarăşul tău…

Un şuierat gros îi întrerupse cuvintele. Bogdan era sincer mirat; cuţitul mare şi greu părea că-i creşte din stomac. Durerea veni cu o întârziere de o secundă, dar îl lovi ca un tren. Nu mai apucă să vadă nici măcar dacă arma se printase complet. Apucă doar să apese trăgaciul şi apoi se prăbuşi.

Arma făcu un „clac” sec, trăsese cu succes. Glonţul trecu prin pielea şi muşchii rugbistului, îi perforă inima, îi sparse un plămân, apoi ieşi prin muşchii şi pielea din partea celalaltă; omul căzu învârtindu-se şi se lovi cu faţa de pământ. Dar glonţul nu-şi terminase cursa; după ce trecuse prin primul om, zbură mai departe şi se înfipse şi în toracele lui Manole Georgescu, reteză un vas mare

de sânge şi se opri într-o coastă. Georgescu se prăvăli şi el. Nu trecuseră mai mult de câteva clipe de când Alex aruncase cuţitul.

Trei oameni erau acum întinşi în luminiş, în bălţi de sânge. Unul nu mai mişca, ceilalţi, la câţiva paşi unul de celălalt, se chinuiau să se ridice; dar niciunul dintre ei nu mai putea. Bogdan scoase cu greu telefonul, apelă şi, scuipând sânge, vorbi cu greu:

— Sunt agentul cod PR2657, sunt rănit grav.

— Comunică-ţi poziţia, domnule agent!

— În parcul Titan, partea de sud, lângă...

— ...daaaar nu înainte de a consuma un mesaj publicitar din partea sponsorilor poliţiei!! Coca-Cola, marcă înregistrată, doreşte să vă anunţe apariţia unui nou sortiment de băutură răcoritoare: Coca-Cola, marcă înregistrată, cu aromă de mere pădureţe! Pentru cei care s-au săturat de gusturile clasice, pentru cei creativi, pentru cei cu imaginaţie, pentru cei dinamici, pentru tineri şi bătrâni, pentru femei şi bărbaţi, pentru simţiţi şi nesimţiţi!...

În nebunia ultimelor clipe de viaţă, Bogdan avu impresia că Manole Georgescu, grav rănit, sângerând abundent, râde! Nenorocitul ăla, în loc să-şi vadă de moartea sa, râdea de necazul lui!

— Ironia..., horcăi Georgescu.

Bogdan nu mai putea ţine telefonul; îl scăpă în balta de sub el. Sângele inundă aparatul, care se închise.

Georgescu rămăsese singur. îi era foarte clar că dacă nu îl salvează cineva, va sângera până la moarte acolo,

singur, pe pământul tare. Bâjbâi cu mâinile în buzunarul tovarăşului său şi-i scoase telefonul. Pe când apela, agentul care îi urmărise horcăi şi tresări. Nu murise!

Georgescu, spre marea lui surprindere, se pomeni că ezită. Agentul ăla, coada aia de topor, idiotul ăla, era pe moarte. Dar avea trei copii acasă. Dacă el murea acolo, trei copii urma să crească fără tată. Din cauza lui, că nu l-a salvat, că l-a lăsat să moară. Georgescu realiză în acelaşi timp că dacă veneau camarazii lui, nu mai avea timp să sune la ambulanţă pentru agent. Dar, dacă suna la ambulanţă, îl ridicau şi pe el!

Să sune la ai lui sau la ambulanţă? Ura sistemul, ura Coca-Cola, ura idioţii care îşi închipuiau că trăiesc bine... dar nu putea omorî un om. Alex măcar era psihopat; Georgescu nici nu ar fi vrut să fie salvat de Alex, ştia că se va termina cu vărsare de sânge. Insă prostul ăsta de-aici, prostul ăsta, avea trei copilaşi... Şi o soţie...

Dar nu se putea duce iar la închisoare. Nu! În fond, nu l-a obligat nimeni să se facă poliţist. Ştia la ce se expune dacă apără sistemul. Degetul lui Georgescu era la un centimetru de telefon, dar nu reuşea să se hotărască. „Dă-l naibii!”, îşi spuse în cele din urmă.

Şi, în aceeaşi clipă, totul i se întunecă. Scăpă telefonul şi căzu inert, eliberat de povara de a lua o decizie imposibilă.

Telefonul abia atinsese solul când deasupra lor apăru o dronă de urgenţă, probabil trimisă pe urma apelului făcut de agent. Bineînţeles, era inscripţionată cu reclama

„ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”. Un con de lumină Ie scăldă trupurile...

AÎA AÎA AÎA
#0

Cafeneaua din colţ, cu mesele sale prăfuite, este aproape goală. Manole Georgescu stă la masa lui obişnuită, privind fix la paharul gol. De câteva ori privirea îi alunecase, fără să se fixeze, peste afişul uriaş cu sticla de Coca-Cola de pe peretele din faţă. „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, scrie dedesubt.

O amintire îl năpădi din senin. Era noapte şi el vopsea cu sprayul un panou uriaş pe care scria „ŞI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, trăgând cu ochiul la camaradul său, care pândea să nu apară poliţia. Nu i-a luat mai mult de şapte minute, cu tot cu urcat şi coborât. Au fugit, iar ulterior s-au întors şi, stând comod pe o bancă, priveau oamenii care se holbau la panou fără să le vină să creadă.

- Cum adică, mami, „TE-AI GÂNDIT VREODATĂ SĂ BEI APĂ?”, întrebă o fetiţă.

— Nu ştiu, mamă, e o prostie. Oameni nebuni!

îşi goneşte imaginea din minte. Era o amintire falsă. Uneori i se întâmpla să aibă amintiri false. Ca şi aia, ciudată, dar la care nici nu voia să se gândească, în care fugea pe sub un stadion. Dar nu contează amintirile astea, atâta timp cât ştii clar ce e adevărat şi ce nu e.

Melodia care sună discret în boxe este întreruptă de un promo. Manole Georgescu ciuleşte urechile; însă nu e buletinul sportiv, ci un anunţ referitor la consumul de bere pe cap de locuitor în România, care depăşise media UE şi se îndrepta spre un loc fruntaş pe continent. Manole pare că nici nu şi-a dat seama când chelnerul i-a turnat, discret, în pahar. Cu gesturi mecanice, apucă paharul de Coca-Cola, îl duce la gură şi-l goleşte.

Deodată, se uită direct către afiş. Sticla exista atunci când el s-a născut, a existat toţi aceşti 34 de ani şi va mai exista încă mult timp de aici încolo. Oare chiar meritase să piardă atâta timp urând-o? De ce îşi irosise viaţa cu o rebeliune, până la urmă, fără scop? O lacrimă, pesemne din cauza acidului din băutura rece, dulce şi înviorătoare, i se prelinge pe obraz. Nu mai contează, acum totul e în regulă. A câştigat lupta. îi place Coca-Cola, marcă înregistrată!

Nerecurgerea la Forţă si la ameninţarea cu Forţa

de Ovidiu Vitan

„Un volum care te ţine cu sufletul la gură de la început şi până la sfârşit!”

“Citeşti şi aştepţi să nu se mai termine; te îndrăgosteşti de

Nerecurgerea la Forţă şi la ameninţarea cu Forţa e o culegere de povestiri şi nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îţi vei pune întrebări existenţiale şi vei porni, avid, să cauţi printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită Ia autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan

Titlu: *Nerecurgerea la Forţă sau la ameninţarea cu Forţa*
Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. pag.: *160*
Colecţia Science-Fiction: # 3
Comandaţi-o la: *www.selfcoach.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

„Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

„Un personaj principal de care te îndrăgosteşti şi abia aştepţi să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spaţial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă şi te face să-ţi doreşti să călătoreşti printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariţiilor unor turişti, pe una dintre cele mai luxuriante şi impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul şi cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecţia Science-Fiction: # *5*
Comandaţi-o la: *www.selfcoach.ro*

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

„Un univers urban plin de necunoscut, de ireal şi fantastic!”

„Dacă nu te mai aşteptai la ceva nou în privinţa călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregăteşti pentru o teribilă aventură de gen!”

Utopii şi distopii care păstrează nealterat stilul science-fiction-ului românesc de sfârşit şi, evident, început de mileniu, încărcat de substanţă, viu şi incitant.

În această culegere de povestiri şi nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la şcoala inconfundabilă a Cenaclului Planetar Science-Fiction, din Bucureşti, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat şi teribil, ba luminos şi plin de speranţă, creat în jurul unei societăţi aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: *Secretul emisferei*
Autor: *Traian Bădulescu*
Nr. pag.: *160*
Colecţia Science-Fiction: # 2
Comandaţi-o la: *www.selfcoach.ro*

CUPRINS